

‘Ya demokratik çözüm, ya da demokratik direniş’

Yüzbinler Amed, Yüksekova, Mersin, İstanbul, Van, İzmir, Adana, Hakkâri ve birçok ilde Newroz kutlamalarına katılarak “Êdî bes e!” (Artık yeter!) dedi. Kürt ulusu, heyecanla beklenen Newroz kutlamalarında alanlara çıkarak tasfiye politikalarına karşı taleplerini haykırdı. Bu sene Newroz alanlarında devletin Kürt ulusuna dayatmaya çalıştığı teslimiyet politikalarına karşı, “muhattab Öcalan’dır” vurgusu yapılarak, bir dizi talebin devlet tarafından kabul edilmesi gerektiği ifade edildi ve ‘ya demokratik çözüm ya da demokratik direniş’ vurgusu yapıldı.

Katledilişinin 4. yılında İlyas yoldaşı saygıyla anıyoruz

2006’da katledilen 14 gerillanın cenazesinin ailelere verilmemesi üzerine Amed’de başlayan kitle eylemlerinde hedef seçilerek katledilen gazetemizin muhabiri İlyas Aktaş’ın katledilişinin üzerinden 4 yıl geçmesine karşın katiller ve katliam emrini verenler “bulunamadı.” Varsın, bu 4 yılda mahkeme İlyas’ın katillerini bulamasın! Biz, İlyas’ın katilini de, bu katle sebep “suç”u da iyi biliyoruz. İlyas’ın katilleri devrimimizin hedefi; katline sebep “suç” ise, varlık gerekçemizdir! İlyas ise, katline sebep “suç”uyla birlikte, halen yoldaşımız, muhabirimizdir!

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE

Halk için

DEMOKRASİ DEVRİMİLE GELECEK

DEVİRİMCİDEMOKRASİ

5-16 NİSAN 2010 173. Sayı Fiyatı 1 TL e-posta:devrimcidemokrasittmail.com www.devrimcidemokrasi.net

Bir taraftan, alışlageldiği üzere “demokratikleşme” iddialarıyla sunulan “anayasa paketi”; diğer taraftan, TEKEL işçilerinin ve diğer emekçilerin demokratik eylemlerine yapılan faşist saldırılar...

‘Demokratikleşme’ değil faşizm

Çanakkale’ye bağlı 6 köyde yaşayan 200 kişi, bankalardan aldıkları tarım kredilerini zamanında ödeyemedikleri için icralık oldu

‘Milletin efendisi’ köylüler icralık oldu

Çanakkale’de, “milletin efendisi”(!) köylüler, bankalardan kaçıyor! Zor durumda kaldıkları için bankalardan kredi çeken köylüler, ürettikleriyle kredileri karşılayacak maddi güce ulaşamayınca, hapishaneye girmekle yüz yüze kaldılar! Çanakkale’de, merkeze bağlı Batak Ovası Bölgesi’nde bulunan 6 köyde yaşayan 200 kişi, bankalardan aldıkları tarım kredilerini zamanında ödeyemedikleri için icralık oldu. İcralık olan köylülerden bir kısmı, şimdi hapishanede. Geriye kalanlar ise, hapishaneye girme korkusuyla, jandarma ve hatta ticari taksî görseler bile ortadan kayboluyorlar. **“Batak Ovası gerçekten batmış durumda!”:** Batak Ovası köylerinde yaşayanlar, ayrıca, birbirlerine de kefil olmuş, bu yüzden, herkesin borcu ve hapishane korkusu daha da artıyor. Bir haber ajansına açıklama yapan köyün kahvehanesinin sahibi Ali Pehlivan, köylülerin durumunu şöyle anlatıyor: “Çay içmeye gelen icralık köylüler ticari taksî ile köyümüze gelen icra takipçilerini yaklaşık 200 metre uzaktan fark ettiklerinde, hemen sağa sola kaçıyor. Köylülerin durumu gerçekten çok kötü. Ne yapacaklarını şaşırmış durumdalar. Batak Ovası köylüleri gerçekten batmış durumda”

✓ Hakim sınıfların sicilini hatırlatmaya gerek yok. Sicili katliamlarla, faşist müdahalelerle, emperyalizm uşaklığıyla, emekçi düşmanlığıyla dolu olan hakim sınıfların “anayasa paketi”nden ne çıkacağı ise, hiç de sürpriz olmadı bizler açısından. “Demokratik, sivil anayasa” isimleriyle sunulup içeriği manipüle edilme-ye çalışılan anayasadan, yine faşizm, işbirlikçilik ve emekçi düşmanlığı çıktı.

✓ “Her ne olursa olsun, darbe anayasasından iyidir” deyip destekleyen “sol” görünümülü liberallerin peşine takılmayacağız. AKP’ye anayasanın nasıl olması gerektiğine ilişkin akıl vermeye ise hiç kalkışmayacağız. 1980 askerî faşist darbesinin mimarlarıyla AKP’nin aynı kanı taşıdığını; ortak babaları olan emperyalizmin politik yöneliminin zerre kadar dışına taşamayacaklarını iyi biliyoruz. Faşizmden başka bir şey doğuramayacak olan hakim sınıflardan ne gibi bir beklentimiz olabilir?

“Demokratikleşme” diyenler, emekçilere saldırıyor!

“Demokratik anayasa” diye sunulan şu meşhur belgenin tartışmaya açıldığı son döneme bakmak dahi, görmeyi bilene yetecektir. “Demokratik anayasa”nın hazırlayıcıları, Ankara’da demokratik eylemlerini sürdüren TEKEL işçilerine saldırılar değil miydi? Emekçilerin direnişini biber gazıyla boğmaya çalışanlar; onları yerlerde sürükleyen, coplarla “terbiye etmeye” kalkışanlar, şu “demokratik” denilen anayasanın mimarları değil mi? Pekî ya, Marmaray’da, Kent A.Ş.’de, Esenyurt Belediyesi’nde, itfaiyede saldırılar! Onların kimlikleri de ortada değil mi? “Demokratikleşme”den kimler pay almıyor ki! İşte, Kürt ulusu... Anayasa paketinin de dahil olduğu şu “açılımlar süreci”nin ne olduğunu yaşayanlar, yaparak anladılar. Süslü sözlerle döşenmiş “demokratik açılım”, Kürt çocuklarının katledilmesini, katledilmeyenlerin hapishaneye koyulmasını, DTP’nin kapatılmasını, binlerce Kürt siyasetçinin tutuklanmasını getirdi. Yine ihtişamlı biçimde reklamı

yapılan “anadil özgürlüğü” ise, sadece Erdoğan ve şürekası için geçerli oldu. Hakim sınıfların “işine yarayanı!” Kürtler, sadece “Roj baş!” dedikleri için “ceza” yedi! İşte Aleviler... Reklamın en hakikisini gördüler onlar da... AKP’ye bakılırsa, Alevilerin sorunları bir çırpıda çözülecekti. Ama sözün ötesine hiçbir adım atılmadı. Alevileri temsil ettiği iddia edilen çalıştaylara ise, tescilli Alevi düşmanları ve katiller dahil edildi. Zorunlu din derslerinin kaldırılması talebi dahi, “çocuğunuza Alevilik eğitimi kendiniz verin” gibi küstahlıklarla yanıtladı. Gelişen aşamada Aleviler, anayasa paketinden de bir şey ummadıklarını belirterek, “Biz zaten AKP’nin samimi olmadığını, bizleri oyaladığını, ipe un serdiğini biliyorduk” diyorlar, “Hızır sofrası”na oturmuyorlar. İşte emekçiler... “Yetim hakkı yemem” gibi demagojik lafları yüzü hiç kızarmadan sıralayan Erdoğan’ın hükümeti, yetim hakkı yemekle kalmadı; emperyalistleri de yetim hakkıyla donanmış sofrasına buyur

etti! Hakkını arayan emekçiye ise, gaz, cop ve işkenceyle yanıt verdi. Çıkarılan yasalarla emekçilerin hakları her gün daha fazla kırılırken; bütün kamu malları emperyalizme ve özel sektöre peşkeş çekildi. Sömürü ve zulmün odağından, “halkın anayasası” beklenemez! Başka örneğe gerek var mı? Bütün bu örnekler bile, anayasa paketinin içeriğini açıklamıyor mu? Halkımız, daha fazla zulümden, katmerlenmiş bir faşizmden başka bir şey olmayan “anayasa” paketine ve bilcümle “demokratikleşme” yalanlarına kanmamalıdır. “Sömürünün, zulmün anası” olan egemen sistemden, ne demokratikleşme, ne de sivilleşme adına bir şey beklenebilir. Gerçek çözüm; halkın çıkarlarının, emeğin merkeze alındığı bir sistem yaratmaktır. Bunu yaratacak olan- sa, hakim sınıfların süslü lafları değil; bugün “demokratikleşme” teranelerinin ortasında saldırılara maruz kalan emekçilerdir, onların haklı kavgasıdır, devrimci önderlikle buluşmuş halk gücüdür.

GÜNDEM

“Anayasa değişikliği” gölgesinde... SAYFA 3

TEKEL işçisi yine saldırının hedefindeydi

EMEK 10

78 gün boyunca direnen, direniş çadırlarının kaldırıldığı 2 Mart’tan sonra 1 ve 2 Nisan günü yine Ankara’ya gelen TEKEL işçileri polisin saldırısıyla karşılaştı. Ankara’yı OHAL yasalarıyla yöneten devlet, Ankara’ya girişleri ve sokaklarda bir araya gelmeyi yasaklayarak, TEKEL işçilerinin sesini boğmak istedi.

Söz, eylem ve örgütlenme hakkı

GÜNCEL 4

Göreve geldiği günden itibaren toplumsal muhalefetin önünü kesmek isteyen Adana Valisi İlhan Atış ve emrindeki Adana polislinin halka yönelik uyguladığı baskıya tepki gösterildi. Demokratik Haklar Federasyonu (DHF) “Söz, eylem, örgütlenme hakkımız engellenemez” diyerek, protesto eylemi düzenledi.

BDSP'ye yönelik gözaltı terörü

Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından hazırlanan dosya kapsamında 31 Mart günü BDSP ve Ekim Gençliği çalışanlarına yönelik 4 ilde eş zamanlı gözaltı saldırısı düzenlendi. Ankara'da Onur İnce, Hızlan Erpak, Deniz Gündoğdu, Erhan Erikli, Özgür Karagöl ve Tolga Çınar 31 Mart sabahı saat 6.30'da evlerine yapılan baskınla gözaltına alınırken evdeki bilgisayarı kasalarına, bazı CD ve kitaplara da el konuldu. Samsun'da Emre Azapçı, Bursa'da ise Can Kızıtan siyasi polis ekiplerince ev baskınlarında gözaltına alındılar.

İzmir'de de 31 Mart sabahı 6.30'da Buca, Bornova ve Çiğli'de bulunan 8 eve baskın düzenlenerek Ekim Gençliği ve BDSP çalışanı 10 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınan Onur İnce, Hızlan Erpak, Deniz Gündoğdu, Erhan Erikli, Tolga Çınar, Özgür Karagöl, Can Kızıtan, Emre Azapçı, Ankara Emniyet Müdürlüğü'ndeki 3 günlük gözaltı işlemlerinin ardından savcılığın sorgusu için 3 Nisan günü Ankara Adliyesi'ne getirildiler. Soruşturmanın ardından Deniz Gündoğdu, Erhan Erikli, Tolga Çınar serbest bırakılırken diğer ki-

şiler ise tutuklanmaları talebiyle mahkemeye sevk edildi.

'Baskılar sınıf devrimcilerini yıldırma amaçtır'

BDSP, üyelerine yönelik yapılan ev baskınları ve gözaltı terörünü protesto etti. İstanbul, Ankara, Çukurova ve İzmir'de yapılan eylemlere devrimci kurumlar da katılarak destek verirken, eylemlerde, "Hiçbir güç devrimci siyasal faaliyetimizi engelleyemez." ifadesi vurgulandı.

BDSP tarafından yapılan açıklamalarda, "İşçi

ve emekçilerin hak arama mücadelesinden duyulan derin korku sermaye devletini yeni 'çözüm' arayışlarına itiyor. Sermaye düzeni, baskı ve zor mekanizmaları devreye sokarak geleceğini güvence altına almak istiyor. Yapılan baskılar, gözaltılar, tutuklamalar hiçbir zaman biz sınıf devrimcilerini yıldıramayacaktır. İşçi sınıfının olduğu her yerde, her direnişte var olmaya ve bu kokuşmuş düzenin karşısında sosyalizmin kıvılcığı bayrağını daha da yükselterek dalgalandırmaya devam edeceğiz." denildi.

Polis öfkelenmeyecekti ama...

Emniyet Genel Müdürlüğü, toplumsal olayları 'müzakere' yöntemiyle önlemeyi planlayarak, bu güne dek yazılı olarak öne çıkardığı maddeleri-husulanı çoğaltarak "olmayacaklar" listesine bir yenisini daha ekliyor! Fakat polis bu açıklamaların hemen ardından çok çabuk öfkeleni ve Ankara'da TEKEK işçilerine gaz bombaları, coplar ve tazyikli su ile saldırmaktan kendisini "alamadı".

Emniyet Genel Müdürlüğü 40 ilin çevik kuvvet emniyet müdür yardımcılarını Ankara'da toplayarak "toplumsal olaylarda müzakere eğitimi"nden geçirdi. Toplantının amacının, toplumsal olayları ikna ve müzakere yoluyla önlemek olduğu açıklandı! Bunu başaramadığı oranda da, "en son çare" olarak 'zor' yani "orantılı" güç kullanılacaktır!

Polisin halka uyguladığı saldırılar, katliam, işkence vb. sebebiyle toplum nazarında olmayan "itibarını" tazelemeye çalışan devlet trajik-komik yöntemlere başvurarak "zedelenen itibarını" telafi etmeye cabalıyor!

Emniyet Genel Müdürü: Hafasız taş kıran polis artık 'öfkelenmeyecek'

Son dönemlerde toplumsal olaylarda artış olduğuna dikkat çekerek kamuoyunu "uyaran!" Em-

niyet Genel Müdürü Oğuz Kağan Köksal, "İletişim ve bilgi noksanlığı ile provokatif olayların araya girmesiyle toplumsal etkinliklerde olaylar çıkıyor ve hoş olmayan görüntüler yaşanabiliyor. Bunları ortadan kaldırmak için projeler geliştiriyoruz." diyerek, sorunun asıl nedenini bilinçli olarak es geçiyor ve halktan gerçekleri gizleyerek polisin neden şiddet kullandığını ve kime hizmet ettiği gerçekliğini bulanıklaştırıyor. Polisin müdahale ettiği olaylarda öfke ve şiddet kontrolüne dikkat edeceklerini de belirten Köksal, bakın ne diyor: "Kafasına taş yiyen polis artık hemen öfkelenmeyecek!"

Güvenlik Daire Başkanı İsmail Baş: Bin 27 polis şefi 'müzakereci' olarak eğitilecek

Müzakere eğitiminden geçen müdür yardımcılarna Emniyet Genel Müdürlüğü'nde düzenlenen törenle sertifikaları verildi. Emniyet Genel Müdürü Oğuz Kağan Köksal burada yaptığı konuşmada, toplumsal olayları ikna ve müzakere yöntemi ile önleyeceklerini belirtti, "Polis, en son çare olarak zor kullanacak. Onda da orantısız güce başvurmayacak." iddiasında bulundu. Güvenlik Daire Başkanı İsmail Baş ise yaptığı konuşmada geçen yılın kitlesel eylem ve katılım dökümünü yaparak "yasa dışı grup-

ların" tüm "provokasyonlarına" rağmen kolluk güçlerinin "sağduyulu" yaklaşımları ile herhangi bir olaya mahal vermediklerini belirterek şöyle konuştu: "2009 yılında 18 bin civarında gerçekleşen kitlesel eylem ve etkinliklere yaklaşık 9.5 milyon kişi katıldı. Bu eylemleri çeşitli yasa dışı gruplar provoke etmek istemişlerse de güvenlik kuvvetlerimizin sağduyulu ve profesyonel yaklaşımları ile herhangi bir müessif olaya meydan verilmemiştir." İsmail Baş, 'Toplumsal olaylarda müzakere' adlı eğitim projesi kapsamında emniyet müdür yardımcısı, güvenlik ve çevik kuvvet şube müdürleri ile yardımcılarının oluşan bin 27 polis şefinin 'müzakereci' olarak eğitileceğini söyledi.

Yalan hemen açığa çıktı

Sistemin yarattığı sosyal, siyasal, ekonomik vb. yıkımlara karşı oluşan toplumsal muhalefete karşı her daim şiddet uygulayan kolluk güçleri, devletin niteliğinden kaynaklı-faşizm- mevcut muhalefete uygulaya geldiği şiddetten hiç vazgeçmeyecektir; sorun "iletişim ve bilgi eksikliği veya provakatif olayların" olması değil, sorun devlet-sistemi sorunudur. Ankara'da TEKEK işçilerine gaz bombası ve coplarla saldıran polis, devletin müzakere anlayışını da açığa vurdu.

Yine polis, yine ölüm

İSTANBUL- Polis tarafından işlenen cinayetlere bir yenisini daha eklendi. "Dur ihtarı" cinayetleriyle gündeme gelen polis, yine bir cinayete daha imza attı. Gözaltına alınan ve götürüldüğü Şişli İlçe Emniyet Müdürlüğü'nün 7. katından 'aşağı düşen!' Erhan Turan, olay yerinde yaşamını yitirdi. Olayın ardından açıklama yapan polis "intihar etti" derken, bir görgü tanığı ise Turan'ın, polisler tarafından aşağıya atıldığını söyledi. Edinilen bilgiye göre, Şişli'de McDonald's restoranını, kuru sıkı tabanca ile soyup, 17 bin 500 TL ile kaçan Erhan Turan, Mecidiyeköy'de aynı restoranın bir başka şubesini soyduktan sonra kaçmaya çalışırken yakalandı.

İfadesinde, ağabeyinin hasta kızı için soygun yaptığını söyleyen 23 yaşındaki Turan, Şişli Adliyesi'ne sevk edildi. Adliyede ifadesi alınan Turan savcıya olay sırasında bir kişinin daha yanında bulunduğunu söyledi. Bunun üzerine savcı, ek ifade için Turan'ı tekrar ilçe karakoluna gönderdi. Turan tutulduğu Şişli İlçe Emniyet Müdürlüğü'nün 7. katındaki nezarethanedeki tuvalete gitmek istediğini söyleyerek, polis gözetiminde tuvalete doğru götürüldü. Daha sonra ise, iddia edilen bilgilere göre polis gözetiminde tuvalete doğru ilerleyen Erhan Turan, kendisini bir anda camdan aşağıya atarak, beton zemine düştü. 7. katın 'aşağı düşen' Erhan Turan olay yerinde hayatını kaybetti.

'Aşağıya atıldı'

Olay yerinde bulunan bir görgü tanığı ise Turan'ın polisler tarafından binadan aşağıya atıldığını belirtti.

Pankartın hangi ucundan tutacağınıza dikkat edin!

AMED- Erhu'ta yapılan bir eylemde, üzerinde "Ya özgür önderlik ve özgür kimlik ya da sonuna dek direniş ve intikam" yazılı pankartı taşıdıkları iddiasıyla, haklarında "örgüt propagandası" yapmak ve "örgüt üyesi olmamakla birlikte örgüt adına suç işlemek" suç isnatlarıyla iki ayrı mahkemede dava açılan Hayrettin Tegin ve Selahattin Erden'in aldıkları "ceza"lar, ülkemizde hukukun nasıl işlediğini bir kez daha gözler önüne serdi.

Eylem sonrasında tutuklanan sanıklardan Hayrettin Tegin, Diyarbakır 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde, Selahattin Erden ise, 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılandı. İki davada da iddianameler, gösterilen deliller aynıydı. Hatta, "suç unsuru" kabul edilen pankartın bir ucunu Tegin, bir ucunu Erden tutmuştu. Ancak verilen "ceza" farklı oldu. Pankartın bir ucunu tutan Tegin, 10 ay hapse mahkum edilip, tutuklu kaldığı süre gözetilerek tahliye edilirken; pankartın diğer ucunu tutan Erden, "örgüt adına suç işlediği" ve "örgüt propagandası yaptığı" iddialarıyla, 7 yıl 6 ay hapse mahkum edildi. Söz konusu olay, ülkemizdeki hukukun içler acısı durumunu ortaya koyan trajik-komik bir örnek olurken; iki sanığın da avukatı olan Şakir Demir, bir haber ajansına yaptığı açıklamada, olayın hukuk dışılığına değindi. Kararı temyize götürceklerini ifade eden Demir, kararın hukuksal "eşitlik ilkesi"ne aykırı olduğunu söyledi.

Askerler çocuğu silahla yaraladı, kazma sapıyla katletti!

VAN- Bir taraftan taş atan çocuklara onlarca yıl hapis cezası veren, diğer taraftan 7 yaşındaki çocuk için "terörist" olduğu iddiasıyla ev baskını gerçekleştiren devletin kolluk güçleri, şimdi de 14 yaşındaki bir çocuğu, "kaçakçılık" yaptığı iddiasıyla silahla yaraladıktan sonra kazma sapıyla katletti.

Van'ın Çaldıran İlçesinin sınırında bulunan Handedik Köyü'nde 14 yaşında Mehmet Nuri Tançoğan isimli bir çocuğu yayılım ateşine tutan Hendek Jandarma Karakolu'na bağlı askerler, yaralı haldeki çocuğu kazma sapıyla vurarak öldürdü. Olay sırasında Mehmet Nuri Tançoğan'ın yanında bulunduğu belirtilen diğer 3 kişi ise, askerlerin barbarca saldırısından kaçarak kurtuldu.

Çaldıran halkı askerleri taşladı

Tançoğan'ın cenazesi katilleri tarafından Çaldıran Devlet Hastanesi'ne götürülürken, olaya tepki gösteren Çaldıran halkı askerleri taşladı. Olay üzerine köye giden BDP Çaldıran İlçe Başkanı Metin Adugit ise, köyün askerler tarafından sarıldığını ve olay yerinde kazma sapları bulunduğunu, olay yerinde yapılan incelemelerin Tançoğan'a kazma saplarıyla da saldırıldığını kanıtlandığını kaydetti.

DEVİRİMCİ DEMOKRASİ'DEN

Köleliğin günümüzdeki yeni biçimi olan 4C satışıne geçmek istemeyen TEKEK işçilerinin Ankara'da maruz kaldıkları faşizm uygulaması, devletin niteliğini gözler önüne sermiştir. Devletin, hiçbir şekilde, özellikle bu süreçte, 'kaynakları' işçi, köylü ve emekçilerin gelişmesi-güçlenmesi için kullanmayacağı aşikardır. Kaynaklar ve halktan toplanan paralar, bir avuç komprador kapitalistin ve büyük toprak ağasının ceplerine ve esasında da ise emperyalist devletlerin kasalarına gönderilecektir. Bu nedenle TEKEK işçileri şahsında geniş bir kesimi hedef alan 4C saldırısı, devletin içerisine düştüğü ekonomik krizin faturasının büyük bir bölümünün karşılanması durumudur. Ve bu noktada zaten halkımızı üreten kopararak yokluğa ve sefaletle mahkum eden, ülkedeki üretim gücünün dibe vurmasına neden olan devlet, kısa zamanda az giderle sıcak para ihtiyacını karşılamak için gözünü kamu alanındaki sosyal ve ekonomik haklara ayırdığı ödeneye çevirmiştir. Kamu alanının tasfiyesinin amacı da; hem kamu iktisadi teşekküllerinin (KİT) özelleştirilmesi ile gerekli sıcak paranın kısa zamanda yaratılması, hem de zorunlu olarak kaynak ayırdığı ve ekono-

mik bir külfet olarak gördüğü emekçilerin sosyal ve ekonomik haklarından kurtulma çabasıdır. Bu nedenle TEKEK işçilerinin direnişinde devletin yeni yıkım saldırılarından etkilenen olan herkesin, yani halkın kendi direnişidir. Ve devlet bu noktada TEKEK direnişinin kazanımla sonuçlanmaması, bu saldırılara maruz kalacak kesimin direnişten etkilenip harekete geçmemesi için TEKEK direnişini bastırmak adına büyük çabalar sarf etmektedir. Bu noktada geniş bir kesim tarafından sahiplenilen ve devrimci çalışmalarımıza katkı sunan TEKEK direnişine büyük bir şiddetle yönelen devlete karşı, çalışmalarımızı daha da güçlendirerek cevap vermemiz gerekmektedir. Ankara'da TEKEK işçilerine devlet şiddetli bir şekilde saldırı, hem de TEKEK direnişinin meşruluğunun birçok kesim tarafından bilince çıkartıldığını bilmesine karşın. Geniş bir kamuoyu desteğini arkasına alan TEKEK direnişine şiddetli bir şekilde saldırma cesaretini gösteren devlet, bu cesareti TEKEK direnişindeki işçilerden değil, Türk-İş ve ona bağlı olan Tek Gıda-İş Sendikası'nın yönetici ağalarından almıştır. Devletin TEKEK direnişine saldırmasının sebeplerinden birisi de Türk-İş ve Tek Gıda-İş Sendikası'nın direniş

ketum tavırlarıyla amacından uzaklaştırmak için sarf ettikleri özel çabanın sonucudur. AKP hükümetiyle dirsek temasında olan Türk-İş yöneticileri, hiç içerisinde olmak istemedikleri bu direnişi başından kalamadıkları bitirmişlerdi. Fakat TEKEK işçilerinin kararlı mücadelesi ve diğer konfederasyonların bu noktada destekleri, Türk-İş'in yönetici pozisyonundaki ağalarını direnişin yanında görünmeye zorlamıştı. TEKEK direnişi içerisinde sendikaların vasat eylem takvimleri ve çadırları kaldırma kararı, devletin aradığı koşulları mevcut hale getirerek bu denli saldırı yapmasını sağlamıştır. Sendika ağalarının yarattıkları bu fırsatı değerlendiren devlet, baştan yapmadığını daha güçlü bir şekilde açığa çıkartarak Ankara'ya ve daha önemlisi Türk-İş önüne sendikaların üyelerini bırakmamıştır. Hem de bunu TEKEK direnişinin yarattığı büyük kamuoyu önünde yapmıştır. Şimdi ne yapmak gerekir, süreci nasıl örgütlemek gerekir.

Sendika ağaları tehdit edilerek, TEKEK direnişini yaratan kararlı işçilerin direnişte söz sahibi olmaları ve direnişin seyrini onların belirlemesi için gerekli çaba gösterilmelidir. Devletin saldırı ayağı ilk elden kaba şiddet-

tiyle başlamıştır, fakat bu saldırının arkasında yatan asıl gerçek TEKEK direnişini yalnızlaştırmak ve eritme olacaktır. Bu noktada geniş bir kesimi arkasına alan TEKEK direnişini gündemleştirmek ve devletin neoliberal saldırı politikalarından etkilenen diğer emekçi kesimlerin mücadelesiyle birleştirmek için ortak çaba sarf edilmelidir. TEKEK direnişi içerisinde ve diğer sendikalar alanlardaki direniş içerisinde yer alan devrimci kurum üyeleri daha kararlı ve cesaretli bir şekilde direnişin seyrinin belirlenmesi için birlikte hareket etmeli ve dar grup çıkarılardan kurtulmalıdırlar. Devletin yıkım saldırılarının gölgesinde 1 Mayıs yaklaşmakta. Ve ülkenin tüm yeraltı-yerüstü zenginliklerine rağmen, üretken köylü ve işçilerine rağmen, halkımız gün geçtikçe yoksulluğun girdabına daha bir kapılmakta, sefaletin içerisinde boğularak yok olma ile karşı karşıya kalmaktadır. Koşullar devrimci çıkış ve örgütlenme için muazzam fırsatlar sunmaktadır. Bu noktada üzerimizdeki ölü toprağı atıp yaklaşan baharla birlikte yeraltında gizlenen suların geniş düzlükleri zapt edilecek cesaretiyle 1 Mayıs'a, kavgaya dahabir kararlıca hazırlanalım.

devrimci demokrasi senin sesindir

OKU KÜT OL BUL

ABONELİK SÜRESİ	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	12 YTL	35 EURO
1 YILLIK	24 YTL	70 EURO

HESAP NUMARALARI Ertaş ÖZTÜRK adına
İş Bankası İst. Ahsaray Şubesi: [TL] 1002 30000 1153314
İş Bankası İst. Ahsaray Şubesi: [Euro] 1002 301000 1107308

”Anayasa değişikliği” gölgesinde kliklerin iktidar dalaşı

Anayasa değişikliği: ya AKP ile temsil olunan süreci daha fazla ileriye taşıyacak ya da bu sürecin kırılma noktası olacak

Devletin yeniden yapılandırılması planı çerçevesinde AKP hükümetinin hazırladığı “anayasa değişikliği” paketi hakim sınıf klikleri arasındaki dalaşı iyice alevlendirdi. AKP hükümetinin, “demokratikleşme için şart” olarak değerlendirdiği değişiklik paketini, esasen uluslararası güçlerin ve dolayısıyla da kendisinin çıkarları çerçevesinde hazırlandığı aşikar. AKP’nin yapacağı değişiklikler kendi iktidarı’nı sağlamlaştırmak için anlaşılır olmakla beraber, bu konuda “demokratikleşiyoruz” hayallerine kapılmak ise safi olacaktır. Esasen mevcut anayasa içerisindeki bazı maddelerin değiştirilmesi, “belirli sivri uçların törpülenmesi” gibi söylemler kimilerini mest etse de, anayasada değişikli-rilemez hükümlerin içerğine bakılması bile devletin faşist karakterini gizlemeye yetmemektedir. AKP’nin kendi tabanını genişletme çabasıyla, “memurlara toplu sözleşme hakkı, kadın ve çocuk haklarında belirli iyileştirmeler” olduğu söylense de paketin esasını bunlar teşkil etmemektedir. Bunlar, anayasa değişikliğine halkın destek vermesi için ağızlara çalışan bir parmak baldır. Paketin esasını teşkil eden mesele, klikler arasında dalaşın açık bir şekilde gözler önüne serildiği yargı üzerinden gelişmektedir. Kemalist klığın elinde bulunan yargı ile AKP temsiliyetli güçler-süreç arasında-ki dalaş keskinleştiğçe meselenin özü kendini daha açık bir şekilde gösteriyor. Sermaye üzerinden başlayan, medya üzerinden devam eden klikler arası çatışma yargı üzerinden sürüyor. AKP’nin temsil ettiği güçler-süreç, iktidarın en büyük ortaklarından olan ordunun ve yargının kontrolünü ele almaya çalıştığı, dolayısıyla bu anayasa değişikliğinde hedeflediği esasen buralardır. Ayrıca, TC Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ’un da bu sürece karşı olmadığını ifade etmek gerekir.

Karşılıklı çok sert bir boyutta seyreden iktidar çatışmasında, taraflar birbirilerine karşı saldırıda her türlü yolu denerken, düzenin bekası için tedbiri de bir an olsun elden bırakmıyorlar. Bir taraftan medisten geçiren yasalarla esasta çalışan milyonlara kölelik koşulları da-

yatılırken, halk yoksulluğun cenderesine sıkıştırılırken; bir taraftan ulusal kimliği için mücadele eden Kürt ulusal hareketine saldırmak için “bahar hazırlıkları” kapsamında askeri hazırlıklar tüm hızıyla sürüyor. Kısacası emeginin karşılığı için başta TEKEl işçisi olmak üzere tüm emekçilere, demokratik meşru hakları için mücadele eden Kürt ulusuna, Alevisi’ne, yapılacak HES’lerle (hidro elektrik santrali) sular altında kalacak topraklarını kurtarmak için mücadele edenlere, bir yük haline getirilen tarımsal üretimin altında ezilen üretici köylülere kadar, herkesime göz açtırmadan saldırıların da sürdürüyorlar. Tabii bugün yürütmenin başı olarak bu saldırıların esas sorumlusu AKP gibi görünse de, hatta bu kliklerin kendi aralarındaki çatışmanın sonucu olarak emekleri için mücadele eden işçileri sırf rakiplerini sıkıştırmak için destekliyor görünseler de, komprador burjuvazinin-feodal gericilerin siyasal temsilcisi olan bu kliklerin hepsinin de halk düşmanı olduğu tescillidir.

Anayasa tartışmalarında “uzlaşmaya hazırız” derken aslında Erdoğan’ın kırmızı çizgilerine baktığımızda “en büyük benim”, dolayısıyla ‘pastanın büyüğü benim olacak’ anlayışıyla hareket ettiğini görmek mümkün. “Artık tahammülümüz kalmadı” diyerek verdiği tepkiyle de bu durumu çok iyi bir şekilde göstermektedir. Kendine Müslüman AKP, taslağa karşı çıkanlara “demokrasi düşmanları” diyerek çığlık atarken, emeklerinin karşılığı için mücadele edenlere “ayaklar baş olursa kıyamet kopar”, “anamızı ağlattın” diyen köylüye “anani da al git”, işleri için mücadele eden TEKEl işçilerine “yan gelip yatanlara milletimin hakkını yedirmem” diyerek saldırırken, aslında ayağına basılmış gibi çığlık attığı demokrasiyi aklına dahi getirmiyor. “Milletimin malını kimseye yedirmem” dediğinde de aslında sadece ben yerim demek istiyor. Çünkü gemicikleri alan da onlar, daha 18’inde şirket müdürü olan da. Amerika-larda okuyanlar da onlar, Deniz Fenerleriyle hortumlayanlar da onlar. Kısacası sadece ‘ben yerim’ anlayışıyla hareket eden AKP temsiliyetli klığın bu gidişi önümüzdeki süreçte büyük çatışmalara gebe gibi görünüyor.

CHP’nin tılaşındaki payını kaybetme korkusu

CHP ve MHP’nin bu tasarıya karşıtlığı esasen aynı kaygıdan besleniyor olsa da yansımaları farklı olabiliyor. AKP’nin-onun temsil ettiği güçlerin demokrasiyle maskeleyemeye çalıştığı; ABD eliyle hazırlanan yeni süreçte tek figüran olabilme hamlesine CHP cephesinden aynı silahlı karşılık verilmekte. CHP’nin en büyük iki temel silahından birisi kuvvetler ayrılığının korunması iken diğer silahı da (ki bu esasen AKP’nin silahıyla AKP’yi vurma yöntemidir) AKP’nin “demokrasiçilik” oyununa farklı cepheden katılarak oynadığı, dokunulmazlıkların kaldırılması ya da sadece kürsüyle sınırlandırılması hamlesidir. CHP, AKP açısından kabulü mümkün olmayan-olamayan isteklerini ileri sürmekte. O da bunu AKP gibi demokrasi kılıfıyla yapmakta. Yani AKP’nin silahıyla AKP’yi vurmaya çalışmakta. Bu kaybetme korkusu CHP’yi o kadar telaşlandırmakta ki, kendi durduğu yeri unutarak AKP’nin emperyalistlerin yönlendirilmesi hareket ettiğini dahi söyleyebilmekte.

MHP’nin sandığı tek can simidi her zaman olduğu gibi milliyetçilik

MHP ise CHP ile aynı kaygıları taşısa da, onun sandığı can simidi her zaman olduğu gibi yine milliyetçilik oldu. MHP, halkı kandırmada kullandığı araçlar açısından çeşitlilik konusunda CHP’den daha zayıf. Onun savunma alanı ise, “Mutabakat kılınacak değişikliklerle ilgili olarak demokratik sözleşme yapılmalıdır. Bir uzlaşma ortamı yok.” söylemiyle, süreci uzatmalara -seçimlerden sonraya- taşıma gayretidir. Çok sıkıştığında o da kendisinin Amerikan uşaklığını, efendisinin emriyle “milletim” dediği emekçileri katletme gerçekliğini unutarak aşıktan “vatana ihanet” suçlamasıyla AKP’yi suçlamakta.

BDP’den şartlı destek açıklaması

BDP’nin anayasa değişikliğine destek vermesinin şartları olarak masaya sürdüğü başlıklardan öne çıkanlar ise, seçim barajının düşürülmesi ve anayasanın 66. maddesindeki “Türk” vurgusunun “Türkiye cumhuriyeti vatandaşı” olarak değiştirilmesi. Bunlardan BDP için acil olanı esasen seçim barajının düşürülmesidir. İkincisi yani 66. maddesindeki “Türk” vurgusu-

nun “Türkiye cumhuriyeti vatandaşı” olarak değiştirilmesi ise geleceğe bırakılacak bir istektir. Öncelikli isteği seçim barajının düşürülmesini sağlayarak seçimlere parti olarak katılıp parlamentoya daha rahat ve daha fazla milletvekili sokmaktır. AKP’nin ve AKP perdesinin ardındaki hakim sınıfların bu değişiklikteki esas hedefleri ise, mevcut seçim sisteminin korunması üzerine kurulu. Dolayısıyla BDP’nin bu isteklerinin AKP açısından karşılanması neredeyse imkansız gibi gözüküyor. BDP’nin içine düştüğü bu kafa karışıklığı ise esasen onun ideolojik ve siyasi hattından kaynaklıdır. BDP’nin tatlandırılmış zehirli lokmalara tav olması yeni değil. Bundan önce de bu gibi hayallere çok kapıldı ve her seferinde büyük bir hüsrana yaşadı.

TÜSİAD’ın en büyük kağıtsı, bu tasarıyla iktidara ortak olacak yeni komprador-feodallerin sahneye çıkma olasılığıdır

ABD eliyle başlatılan bu sürecin ve masaya sürülen projenin AKP eliyle tasaronluğunu yapanların ve buna karşı duranların bir arada bulunduğu patronlar kulübü TÜSİAD, genel olarak bu taslağa karşı bir duruş sergiliyor. TÜSİAD’ın bu taslağa ilişkin başlıca itiraz noktaları şunlar:

1. Kuvvetler ayrılığı ilkesinin geçerli olduğu çoğulcu parlamenter demokrasiyi esas almalı,
2. Olmazsa olmaz ön şart seçim sistemi ve siyasi partiler mevzuatında yapılacak değişiklikler,
3. İvedilikle seçim barajı düşürülmeli ve ön seçimin zorunlu olması yönünde değişiklik yapılmalı,
4. 2011 seçimlerine anti-demokratik siyasi partiler yasası ve çağdaş demokrasilerde örneği bulunmayan yüksək baraj ile gidilmemeli. Bunların tümüne de baktığımızda TÜSİAD içerisindeki önemli bir kesimin, AKP temsilli ABD piyonlarının, iktidardaki paylarını arttıralarından ve kendilerinin iktidardaki paylarının azalmasından kaygı duymaktadır. TÜSİAD’ın, özellikle kuvvetler ayrılığı ve seçim barajının düşürülmesi üzerinde ısrarla durması bu kaygısını açığa vuruyor. Dolayısıyla TÜSİAD bu tasarıya aşıktan karşı çıkmaya kalkışmasa da desteklemediğini, “uzlaşmaya hazırlanmalı” diyerek göstermektedir.

Anayasa ‘değişikliği’ ve ‘demokratik mi, değil mi?’ tartışmaları

Siyasi ve ekonomik olarak dengesizlik ve krizin sürekli, ‘olağan’-‘normal seyrin’ ise göreceli olduğu Türkiye-Kuzey Kürdistan’da süratle değişen gündemler serüvenine bu defa anayasa değişikliği eklenmiş oldu. Belli anlamda alt-yapısı hazırlanarak piyasaya sürülen anayasa değişikliği “önerisiyle” birlikte adeta siperde bekleyenler zaman kaybetmeden köşe yazılarında ve tartışma programlarında bütün hünerlerini konuşturmaya başladılar.

Özetle “askeri” anayasa eleştirisi ve tespiti yapılarak, “sivil”, “demokratik” ön ekleriyle AKP’nin hazırlanmış olduğu anayasa değişikliğinin demokratik kamuoyu ve kitleler içerisinde deyim yerindeyse cazibesi artırılarak özü itibarıyla askeri faşist anayasanın devamı olan bu yeni anayasa önerisine geniş destek sağlanmaya çalışılmaktadır.

İkinci AKP hükümetiyle birlikte daha çok önu açıklarak ileri çıkan ve başını liberallerin çektiği bu kesim, diğer konularda olduğu gibi anayasa değişikliği konusunu da ‘hayra’ yorarak bu süreci hükümetin “demokratikleşme yönündeki hamlesi” olarak değerlendirdir desteklenmesi gerektiğini salık vermektedirler. Daha çok ‘darbe anayasası’ veya ‘askeri anayasa’ eleştirisiyle bunun karşısına ‘sivil-demokratik’ anayasa önermesini koyan taraflar ile ‘AKP’nin kendi anayasasını kabul ettirmek istediğini’ ileri süren kesimler arasında yaşanan tartışma, ‘Ergenekon’ sürecini ‘destekleyen’ ve ‘karşı çıkan’lar şeklindeki tartışma ve ‘bölünme’nin benzeri şekilde sürdürülmektedir.

Barış ve Demokrasi Partisi (BDP’nin süreci ‘koşullu’ destekleyeceğini söylemesi belli anlamda bu tartışmalara olumlu bakan ‘sol’dan bazı reformist kesimleri frenlemiş gibi görünse de alttan alta gelişmelere ‘olumlu’ ve ‘demokratikleşme sürecinin devamı’ olarak iyimser yaklaşan çevrelerin olduğunu da tespit etmek gerekir.

Nüans farklarıyla sürece farklı yaklaşan ancak değişik başlık ve gelişmeler üzerinden Türkiye-Kuzey Kürdistan’da bir demokratikleşme sürecinin yaşanmakta olduğu noktasında ortak tespitte buluşan değişik kategorilerden -hatta buna farklı sınıflardan- kesimlerin olduğunu söylemek gerekir. Neyin ilerici, neyin gerici; hangi politika, değişiklik veya önermenin hangi sınıfın çıkarına olduğu gibi niteliğe dek düşün keskin ayrışma noktalarının giderek silikleştiği günümüzde önemli bir manipülasyon ve muğlaklık yaşanmaktadır. Devrimci ve demokratik kesimlerin yaşanmakta olan sürece ilişkin kendi içerisindeki birbirinden farklı yaklaşımları net bir sınıf tavrının geliştirilmesini koşullamakta yine az sayıdaki aydın bu süreçte yeterince ‘aktif’ olup sesini duyuramamaktadır. Bilinçli olarak önu aqlan ve teşvik edilen sağ tasfiyeci, düzen içi reformist önermenin de etkisiyle aydınıyla, demokratik kesimlerle birlikte devrimci ve komünist hareket bütünlüklü ve etkili aktif bir tavır alamamakta ve önemli oranda kitleleri de etkilemekte olan bu kafa karışıklıklarını giderebilmektedir.

Sınıflar mücadelesi ve keskin sınıf ayrımlarının, mevcut devletin ve onun niteliğinin ne olduğuna ilişkin bilimsel referans kaynaklarının yerine keyfi ve öznel değerlendirmeler alınarak tartışmalar yapılmakta, önermelerde bulunulmakta veya “demokratikleşiyoruz” denilerek birçok gerici faşist pratik ve uygulama hangi sınıf için nasıl bir demokrasi sorusundan muaf tutularak “demokrasi”, “ilericilik” sosuyla cilalanarak desteklenmesi için bir alternatif olarak kitlelere propaganda edilmektedir. Ancak bundan daha da garip olanı amiyane deyimle bir ‘aklı selimin’ çıkmışta bu işlerin böyle olamayacağını söylememesinde. Öyle ya emperyalizmin himayesinde AKP eliyle “demokratikleşiyoruz”!...

Etkisi sınırlı da olsa uzun süredir bu ve benzeri konuları tartışmakta ve özellikle sağ tasfiyeci dalgaya dikkat çekerek bunun devrimci hareket içerisindeki etkisine de vurgu yapılmaktadır. Bugün anayasa değişikliği özgölünde yaratılan tartışma ve ‘benim anayasam daha sivil ve demokratik’ yarışı, sınırlarını hakim sınıfların çizdiği faşist dairede dolanmanın dışında bir anlam ifade etmemektedir. Anayasa tartışmalarında söylendiği gibi ‘seçime rakam kala AKP’nin kendi anayasasını kabul ettirme isteği’ tespitleri meselenin tali yönünü oluşturmaktadır. Ve bu yeni düşünülen bir konu değildir. Bütünlüklü bir proje olan Türk devletinin yeniden yapılandırılması sürecinin bir parçası olarak tıpkı Kemalizm, tıpkı ordu meselelerinde olduğu gibi anayasa da bu yeniden yapılandırılma süreci ekseninde önceden planlanmış şimdilerde ise “demokratikleşme” yanılsamasıyla gündeme getirilmiştir. Kaldı ki Türkiye-Kuzey Kürdistan gerçekliğinde devlet eliyle yapılan anayasa değişiklikleri veya kendilerini bu sürece fazlasıyla kaptırıp fırsat bu fırsatı yaklaşımla reformist kesimlerin “alternatif” anayasa önerilerinin kabul edilmesini beklemek ve kitleleri de bu tartışmaları tarafından durumuna getirerek böyle bir beklentiye sokmak demire çivi çalmaya çalışmaktan farksızdır.

Devletin ve hükümetlerin niteliğinin faşist olduğu Türkiye-Kuzey Kürdistan’da demokrasi sorunu devrim sorunundan bağımsız ele alınamaz. Bu bizim niyetlerimizin dışında nesnel bir olgudur. Bu gerçeği görmezden gelerek hükümetin önerilerine alternatif olsa dahi demokratikleşmenin meclisten (TBMM) çıkacağını kitlelere salık vererek beklentiye sokmak, çok açık ki sınıf işbirliği ve sağ tasfiyeci bir politikadır. Dolayısıyla devrimi değil karşı-devrimi besleyen ve (niyet her ne olursa olsun) onu güçlendiren bir tavrıdır. Ancak bunu söylerken şu ayrımı yapmak durumundayız. Mevcut devlet ve hükümetlerin uygulama, politika vb.’lerine karşı demokratik alternatifler hazırlanarak sınıf ve iktidar bilincini köreltmeden devrimci mücadelelen hizmetinde kitleler içerisinde bunun çalışması yürütülebilir. Bu tamamen demokratik haklar mücadelesinin konusu ve görevidir. Anayasa tartışmaları özgölünde de pekala gerçekten demokratik bir anayasa hazırlanabilir ve Yeni Demokratik Cumhuriyet’in devrimden sonraki uygulaması olarak bunun kitleler içerisinde propaganda yapılabilir. Bu tamamen yakın devrim hedefimizi ve bunun programını öne çıkartmak anlamına gelmez. Ancak bunun yerine hedefin devrim değil de mevcut düzen ve bu düzenin peçesi durumundaki parlamento-nun olduğu, alternatiflerin ise yine bu düzenden köklü olarak kopmayan, “bundansa bu daha demokratik” şeklinde ehveni şer belirlenerek kitlelerin desteğine nail görüp, “ona değil buna oy verin” önermesi bizlerin tercih ve tutumu olamaz.

Anayasa tartışmalarında “uzlaşmaya hazırız” derken aslında Erdoğan’ın kırmızı çizgilerine baktığımızda ‘en büyük benim’, dolayısıyla ‘pastanın büyüğü benim olacak’ anlayışıyla hareket ettiğini görmek mümkün

Erdoğan’ın hap dediği; içi zokalı hamur topudur

Tabandan tavana, tabanın özgür ve bilinçli iradesiyle gerçekleşen bir irade oluşumu söz konusu değilse, oradaki iktidarı demokratik bir oylama sonucu geldiğini ve dolayısıyla halkın iradesini temsil ettiğini söyleyemeyiz. Mevcut siyasi parti yasaları ve seçim yasaları, demokratik bir iktidara hiçbir açık kapı bırakmamaktadır. İkincisi tüm bu anti-demokratik zemine rağmen şeklen de olsa halkın oylarıyla seçilenlerin yürütmenin kararlarına (yürütmede bu kararları alırken vekillerin görüşünü hiçbir zaman almaz, öyle bir zorunluluğu da yoktur zaten) itiraz etme, düzeltme yapma ya da daha ileri giderek ret etme gibi bir hakkı yoktur. Siyasi parti yasaları buna izin vermemektedir. Grup kararı alınarak bu durumun önu kesilmektedir. Uymayanlar da bir dahaki seçimlerde seçilme şansını dahi yitirmektedirler. Böylesi bir kumpas içerisinde halkın iradesinden bahsetmek halkla alay etmek değilse nedir? Herşey, yürütmenin başı olan parti başkanının ve esasen de onun oraya gelebilmesi için maddi ve manevi güç veren, ‘yürü ya kulum’ diyen odakların istemleri doğrultusunda gelişir. Her türlü karar alınmadan önce kapalı kapılar

arkasında görüşülerek, netleştirildikten sonra medise gelir. Dolayısıyla erk 550 vekil değil, kapalı kapılar arkasında geçer sözü söyleyen bir avuçtur. Burada temel güçlerden biri olan ‘yargı’ bu aşamada içinde bulunmasa da esasen çok kez “son” sözü söylemesi için sahneye davet edildiğinden hataya düşülmemelidir. Bu gün ordu ve yargıyla AKP klığı arasında yaşanan çatışmanın bu kadar yoğun ve şiddetli olması da bunun en somut örneğidir. Parlamento bulunan vekilleri tasfiye etmenin bu kadar çetin olduğunu söyleyebilir miyiz? AKP klığı 2007 seçimlerinde, 2002’de medise taşıdığı vekillerin %70’ini değiştirdi. Bu kadar zorlandı mı? Hayır. Şu halde, karşındakilerini alt etmekte neden bu kadar zorlanıyor dersiniz? Evet, karşındakiler, bir nevi uzlaştığı fakat farklı çıkarlar meselesinde ters düştüğü, kendilerini de muhafaza eden devlet iktidarının diğer ortaklarıdır. Düzenin partilerinde parlamentolar gibi kullanılabilecek ‘piyon’ değildirler. Diğer bir taraftan iktidarı önemli iki bileşeni olan ordu ve yargıyla AKP eliyle yapılan müdahale ise onun bağımsız iradesi sonucu değildir, yanlış anlaşılmasın. Zaten AKP, bağımsız bir

iradeye de sahip değildir. O da ordu ve yargı gibi, ABD emperyalizminin boyunduruğu altına girmiş ipli kukladır. Hepsı de, ABD emperyalizminin Türk hakim sınıflarının önu ödev olarak koyduğu siyasi yönelimin bölgemizdeki çıkarlarını oluşturmak ve bu çarkta görev alabilmek için dizayn içerisinde yer aldıklarını biliyor ve buna göre konumlanmak istiyorlar. Ordu, yargı ve AKP ekseninde vuku bulan, perde arkasında ise Türk hakim sınıflarının farklı grup ve kliklerinin çatışması olan bu kargaşanın esas nedeni, ABD’nin Ortadoğu ve bölgedeki yeni siyasal sürecinde Türk devletine biçtiği rol de geçici değil, çıkar ilişkileri içerisinde kalıcı ve daha fazla söz sahibi olmak istemelerinden ötürüdür. Türk devletinin hakim iktidar odaklarının ordu, yargı ve AKP ekseninde birbirleriyle olan didişmesi ve birbirlerine saldırımları bundan kaynaklıdır.

Evet, AKP tarafından hazırlanan anayasa paketinin Tayip Erdoğan’ın dediği gibi, bir hap olduğu kesin. Ama bu hap iyileştirici değil, zehirleyici özelliği olan bir hapır. Dolayısıyla bu anayasa paketine evet diyen halk, 90 yıllık TC tarihinde sürekli, gerektiğinde yalanlarla kandır-

larak, olmadı, zorla yuttuğu hapı bir kez daha yutmuş olacaktır. Rakiplerinin engelleme çabalarını, “Bu ülkenin rotasını elitler değil, millet çizer” diyerek boşa çıkarmaya çalışan Erdoğan’ın, hazırladıkları anayasa paketini “hap” olarak tarif etmesi, raslantı da olsa halkı aslında kendisinin de nasil kandırıldığını itirafı olarak okunmalıdır. Evet, Erdoğan, halkı, hapı yutmaya davet ediyor! Tek tek oylamanın referandumun mantığına aykırı olduğunu söyleyen Erdoğan’ın yaptığı, balığa yemi verirken kancayı da yutmasını sağlamaktır. Bir klığın ya da ülkemizde bir siyasal yönelimin iktidar olabilmesi için güvenebileceği tek güç, halktır. Burjuva feodal partilerin, halkı kandırarak arkasında sürüklemek için bugüne kadar yapmadıkları kirlili kalmadı. Şimdi de Erdoğan, kendi siyasal bekasını değişim içerisinde sağlam kazığa bağlamak için halkı arkasına almak istiyor. Erdoğan kirlili siyaseti gereği halkı bir balık gibi avlamak istiyor ve bu amacına ulaşmak için zokayı hamurla gizlemeye çalışıyor. Erdoğan’ın demokrasiyi bir bütün olarak değerlendirip hapla anekdot ettiği şey, içi zokalı hamur topudur.

'Kadın da olsa çocuk da olsa' katliamı 4. yılında

Muş'un Şenayla kırsalında 24 Mart 2006'da 14 HPG'linin yaşamını yitirmesinin ardından, 28 Mart 2006'da Amed'de düzenlenen ceneze töreninde başlayan ve bölgeye yayılan olaylarda Amed'de 10, Mardin'in Kızıltepe İlçe'sinde 2 ve Batman'da 1 kişi hayatını kaybetmişti. Amed Büro çalışmamız İlyas Ak-

taş'ında görev sırasında özel hareketçi polisler tarafından katledildiği olayların üzerinden 4 yıl geçmesine rağmen aralarında çocukların da bulunduğu 13 kişinin ölümü ve onlarca kişinin yaralanmasına sebebiyet veren kolluk kuvvetleri ve yetkililer hakkında hiçbir ceza işlem yapılmazken, Başbakan Er-

doğan'ın 'Kadın da olsa çocuk da olsa gerekini yaparız' sözleri hala hafızalardaki yerini koruyor. 'Adalet' arayışı ise 4 yıldır sürüyor. 2006 yılında yaşanan ölüm ve yaralanmalar ile o dönem gözaltına alınan yüzlerce kişiye yapılan işkenceye ilişkin aileler aracılığı ile cumhuriyet savcılıklarına yapılan suç duyuru-

ları sonuçsuz kalırken, olaylarda yaşamını yitiren Mahsun Mızrak'ın ölümüne sebebiyet verdikleri gerekçesiyle haklarında müebbet hapis cezasıyla dava açılan 3 polis hakkında ise Diyarbakır 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde açılan davada ise bir arpa boyu yol kat edilmedi.

Ya demokratik çözüm, ya demokratik direniş

Yüzbinler Amed, Yüsekova, Mersin, İstanbul, Van, İzmir, Adana, Hakkâri ve birçok ilde Newroz kutlamalarına katılarak "Êdî bes e!" (Artık yeterli) dedi. BDP, 2010 Newroz'u "Çözüm Newroz" çerçevesinde ele alarak 'barış ve muhattaba' dikkat çekti. Kürt ulusu, heyecanla beklenen Newroz kutlamalarında alanlara çıkarak tasfiye politikalarına karşı taleplerini haykırdı. Bu sene Newroz alanlarında devletin Kürt ulusuna dayatmaya çalıştığı teslimiyet politikalarına karşı, 'muhattab Öcalandır' vurgusu yapılarak, bir dizi taleplerin devlet tarafından derhal kabul edilmesi gerektiği belirtildi. Ayrıca Newroz alanlarında yakın tarihimize katledilen Müslüm Doğan, Aydın Erdem, Ceylan Önkol ve Uğur Kaymaz'ın fotoğrafları ve "Ji tasfiyeya çandî, civakî, siyasî re na!" ve "An çareserîya demokratîk, an berxwedana demokratîk" (Ya demokratik çözüm, ya demokratik direniş!) pankartları asıldı. 'Öcalan muhattab alınsın' 2010 Newroz'unda, referandum şeklin-

de ele alınarak, Öcalan'ın muhatap alınması, silahların susması ve BDP ile müzakereye başlanması çağrısı yapıldı. Kutlamalarda yapılan konuşmalarda, çözüm için Öcalan'ın ev hapsine alınması ve yeni anayasa hazırlanması gerektiği kaydedildi. Özellikle AKP hükümetinin tutuklamalara son vermesi gerektiği, tutuklanan DTK Eş Başkanı Hatip Dicle, belediye başkanları ve çocukların derhal serbest bırakılması ve karşılıklı olarak silahların susması gerektiği bütün Newroz alanlarında öne çıkan talepler arasındaydı. Farklı illerdeki Newroz kutlamalarında öne çıkan konuşmalar ise şöyleydi:

Tuğluk: "Mesajımız özgürlük, barış ve kardeşlik" Devlet tarafından vekilliği düşürülen Aysel Tuğluk Newroz'u kutlayarak, "Tüm dünya duysun ve görsün. Kürt halkı kazanmıştır! Bugün milyonlar olduk" dedi. AKP'nin tasfiye amaçlı bir politika izlediğini söyleyen Tuğluk, "Yeni bir süreç giriyoruz. Bu halk asla onurundan, özgürlüğünden vazgeçmeye-

cek. Biz sorunun çözümünde sayın Abdullah Öcalan'ı ve PKK'yi muhatap gösteriyoruz." ifadelerinde bulundu.

Türk: "Bizi sindirmeye çalıştılar, milyonlar olduk" Devlet tarafından vekilliği düşürülen ve kapatılan DTP'nin Eş Başkanı olan Ahmet Türk ise, "Kürt halkı özlemleri için atılması gereken adımları çok açık biçimde Türkiye ve dünya gündemine taşıyor. Kürt halkı her zaman muhataptır. Ama diyorlar ki biz muhatap bulamıyoruz. Onlar, farklı amaç ve niyetlerle bu halkı sindirmeye çalıştılar, olmadı! Şimdi yüzbinler, milyonlar olduk." dedi. AKP'nin açılımının yalandan ibaret olduğunu ifade eden Türk, hükümete seslenerek, "Geçti Bor'un pazarı, sür eşeğini Niğde'ye! Artık Kürtleri kandıramazsınız!" dedi. DTP'nin kapatılmasından ve belediye başkanlarının tutuklanmasından bahseden Türk, "Bu nasıl bir açılım? Kim sizin açılımınıza inanacak?" diye sordu. Anayasa Mahkemesi'nin de kendilerini yok sayan sistemin bir parçası olduğunu vurgulayan Türk, "Bizi inkar

edenlerin suçlaması hiç önemli değildir, hatta onurdur. Önemli olan halkımızın gözünde suçlu olmamaktır. Biz size inandık. Parlamentoda da olsak, biz size, mücadelemize inandık." şeklinde konuştu.

Demirtaş: "Mazlumların yolunda, devrimin nöbetindeyiz." BDP Eş Başkanı Selahattin Demirtaş ise "Başta Mazlum yoldaş olmak üzere, bütün Newroz şehitlerini saygıyla anıyor. Ey Mazlum Heval! Eğer sen o işkenceler altında, Newroz'da üç kibritle çöptüğü yakmasaydın, bugün bu halk böyle yüzbinlerle burada olamazdı. Sen rahat uyu Mazlum Heval, biz devrimin nöbetindeyiz" dedi. Muhatap tartışmalarına değinen Demirtaş şöyle konuştu "Amed Newroz Meydanı'nda referandum yapılacak, dedik. Kürt halkı, kendi sorunlarını kendisi çözüyor. İşte bu meydan çözüm meydanıdır. Bu Newroz, AKP hükümetine cevap Newrozudur. BDP, bunları görmezden gelirse hiçbir şey" dedi.

Konut tadilatına 240 bin TL harcandı

DERSİM- Tunceli Üniversitesi Rektörü Boztuğ'un oturacağı konutun onarımı için Tunceli Özel İdaresi Genel Sekreteri Mehmet Tunç'un 240 bin TL'lik 'jest' yaptığı ortaya çıktı. Dersim'de üniversitenin açılmasıyla beraber öğrencilerin yurt, yemek ve birçok sorunu varken okul rektörü dudak uçuklatan rakamlarla evini tamir ettiriyor. Tunceli Üni-

versitesi Rektörü Durmuş Boztuğ, 240 bin TL'ye evini onarmış. Hakkında mahkemeye ulaşan yolsuzluk dosyaları bulunduğu gerekçesiyle geçen hafta İçişleri Bakanlığı'na görevden alınan Tunceli Özel İdaresi Genel Sekreteri Mehmet Tunç'un, geçen yıl Üniversite Rektörü Prof. Dr. Durmuş Boztuğ'un konutunun onarımı için açtığı ihalede usulsüzlük yaptığı ortaya çıktı. Tunceli

Özel İdaresi hakkında başlatılan soruşturma kapsamında evraklarda yapılan incelemelerde Rektör Prof. Dr. Boztuğ'un konut olarak kullandığı lojmanın onarımı için 'açık ihale' yapılması gerekirken 'tercih usulü' yapıldığı ve 270 bin TL'lik ihaleyi Genel Sekreter Mehmet Tunç'un, işadamı arkadaşları H.K.'ye verdiği tespit edildi. Tunceli Asliye Hukuk Mahkemesi'nce verilen kararda, ihaleyi alan işadamı

H.K.'ye tadilat tamamladıktan sonra 240 bin TL hak ediş ödüldüğü ancak bunun usulsüzce yapıldığı kaydedildi. Mahkeme kararında, üniversitelerin özerk yapıya sahip olduğu ve Özel İdare Genel Sekreterliği Kanunu'nda da böyle bir harcama kalemi olmadığı için konut onarımı için ödenen 240 bin TL'nin üniversite tarafından Tunceli Özel İdare Genel Sekreterliği'ne iade edilmesi kararlaştırıldı.

"Kürtçe serbest ama, siz yine de 'Roj baş' demeyin!"

"Açılım" kapsamında Kürt dilinin ve kültürünün özgürleştiği propagandası yapılmaya devam ederken, Kürtçe konuşanlara verilen cezalar bitmek bilmiyor. Batman İl Genel Meclisi Başkanı Salih Aktan'a Kürtçe "merhaba" dediği için 3 bin TL para cezası verilirken, Kürtçe şarkılarıyla tanınan Rojda'ya ise 1 yıl 8 ay hapis cezası verildi. Ülkemizde yayın yapan tek Kürtçe günlük gazete olan Azadiya Welat ise 7. kez toplatıldı.

Kürtçe selama para cezası

Batman'da, BDP'li İl Genel Meclisi Başkanı Salih Aktan hakkında, 2007 genel seçimlerinde Kürtçe propaganda yaptığı için 6 aydan 3 yıla kadar hapis istemiyle dava açıldı. "Kürtçe propaganda" olarak gösterilen ise, Aktan'ın seçim otobüsünden söylediği, "Roj baş" (İyi günler) ve "Hun çawanin" (Nasılsınız) ifadeleri... Konuya dair açıklama yapan Aktan, Tayyip Erdoğan'ın TRT Şeş'in açılışında kullandığı "Roj baş" ifadelerini hatırlatarak, "Herkesi cezalandırmaya kalkışsanız, 15 milyon kişiye ceza kesmek gerekir" dedi. Ayrıca Aktan, seçim döneminde AKP'nin bile Kürtçe propaganda yaptığını, ancak bu konuyla ilgili cezai bir yaptırımın uygulanmadığını belirtti.

Şarkıyla "örgüt propagandası"

Bir ceza da Kürtçe şarkılarıyla tanınan Rojda'ya geldi. Daha önce Tayyip Erdoğan'ın sanatçılarla yaptığı "açılım" yemeğine davet edildiği halde gitmeyeceğini açıklayan Rojda'ya yanıt, mahkemeden geldi: 1 yıl 8 ay hapis! Rojda'nın hapis "ceza"sına çarptırılmasına gerekçe gösterilen fiili ise, geçen sene düzenlenen Amed Kültür Sanat Festivali'nde söylediği, Kürtçe "Heval Kamuran" şarkısı... Rojda'nın şarkıyı seslendirdiği si-

rada bazı kişilerin örgüt faaliyetleriyle Öcalan posterlerini açtığını iddia eden savcılık, sanatçı hakkında iki kez 1 yıldan 5 yıla kadar hapis isteminde bulundu. Neticede ise Rojda, "örgüt propagandası yapmak" suç isnadıyla, iki kez birer yıl hapis cezasına çarptırıldı. Ceza, Rojda'nın "iyi hali gözetilerek" 1 yıl 8 aya indirildi.

Azadiya Welat'a üçüncü kapatma

Ülkemizin Kürtçe yayın yapan tek günlük gazetesi olan Azadiya Welat'a verilen "ceza"lar, hız kesmeden devam ediyor. Geçtiğimiz haftalarda bir muhabiri, Abdullah Öcalan'ın fotoğrafının basılı olduğu gazetesini miting sırasında havaya kaldırarak dağıttığı için "örgüt propagandası yapmak"tan "ceza" alan gazeteye, şimdi de toplatma ve kapatma "ceza"sı verildi. Gazeteye, içeriğindeki yazılarla "örgüt propagandası" yaptığı iddiasının yer aldığı iddianamede yer alan Kürtçe'den Türkçe'ye çevirilerin de yanlışlarla dolu olduğu görüldü. 1992'de Welat adıyla yayımlanmaya başladığı ilk günden bu yana türlü baskılara maruz kalan Azadiya Welat gazetesi, bu kapatmayla birlikte, 7. kez 1 ay kapatma "ceza"sına çarptırılmış oldu. Gazete, kapatma kararının bulunduğu bu bir ayda, yoluna, "Rojev" ismiyle devam edecek.

Kime serbest, kime yasak?

Kürtçe konuşan ve yazanlara bu cezalar verilirken, devlet kanalı TRT Şeş Kürtçe yayın yapmaya devam ediyor. Ayrıca, Kürt illerinde örgütlenmeye çalışan AKP'nin de dönem Kürtçe'yi kullandığı görüldü. AKP en son Amed'te, "Newroz piroz be" demişti. Bu gelişmeler, Kürtçe'nin kime serbest, kime yasak olduğu sorusunu aklılara getiriyor.

Kızıldere son değil, savaş sürüyor

Kızıldere'de büyük bir destan yaratarak şehit düşen Mahir Çayan ve yoldaşları saygıyla anıldı.

30 Mart 1972 tarihinde Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi (THKP-C) ve Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) önder kadrolarından Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ömer Ayna, Ertan Saruhan, Sinan Kazım Özdoğan, Hüdaî Arıkan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz ve Ahmet Atasoy Tokat Kızıldere'de devletin silahlı güçlerinde katledilmişlerdi. Ülke genelinde yapılan eylemlerle Kızıldere şehitleri ölümsüzlüklerinin 38'inci yıldönümünde saygıyla anıldılar. Birçok ilde yapılan eylemlerin biri de Ankara'da Mahir Çayan'ın mezarı başında yapıldı. Anma boyunca "Kızıldere son değil, savaş sürüyor", "Faşizmi döktüğünde boğacağız", "Faşizme karşı omuz omuza", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı. Anmayı organize eden kurumlar adına yapılan açıklamada, "Kızıldere direnişi, sadece devrim ve sosyalizm tarihimize altın harflerle yazılan bir işyana ad olmakla kalmadı. Onlar, kendilerinden sonraki devrimci kuşakların yaşamlarına bir fırtına gibi girdiler, yüreklerden meydanlara, sokaklara akan, sosyalizme koşan bir büyük tufan oldular. Onlar onurumuz oldular." ifadelerine yer verildi.

Deniz Feneri daha çok su kaldırır

Deniz Feneri davasında yeni gelişmeler ortaya çıktı. CHP'li Kılıçda-roğlu, Deniz Feneri'nde yapılan para teslimatlarının belgelerini basına açıkladı. Kılıçda-roğlu tarafından yapılan açıklamada, Al-manya tarihinin en büyük soygu-nu olarak adlandırılan davanın asıl faillerinin ülkemizde olduğu, an-cak soygunun ülkemizdeki boyu-tunun karartıldığı vurgulandı. Belgelere göre, toplam 4 milyon 580 bin Avro'luk bir para teslimatı söz konusu. AKP'nin her türlü de-şeğine sahip olan Deniz Feneri

Derneği, Fetullahçı medya tarafın-dan "100 yılın yıllık hareketi" ola-rak tanıtılmaktaydı. Ülkede kamu yararı taşımada Kızıl'ay'dan önde olduğu iddiasıyla AKP tarafından onurlandırılan Deniz Feneri'nin, yaptığı kamu (AKP) yararına hiz-met için çevirmediği dolap, el at-madığı kirli yöntemin kalmadığı görülüyor. Yoksullara yardım amaçlı haktan toplanan milyon-larca Avro'nun kanal 7'nin kasası-na nasıl aktıldığı her gün yeni ye-ni belgelerle açığa çıkıyor.

Erdoğan Kızıl'ay'ın arkasına saklanarak

Deniz Feneri'ni savunmaya çalışıyor

Gün geçtikçe yeni kirli çamaşırları açığa çıkan Deniz Feneri'ndeki du-rum iyiden iyiye Erdoğan'ı kaygı-landırmaya başladı. Deniz Feneri denilen soygun organizasyonu-nun kurucularından olduğundan, kendine kadar geleceğini düşün-e-rek telaşlanan Erdoğan bu telaş içerisinde kendini kurtarmaya ça-lışırken, Deniz Feneri'ni de kurtar-maya çalışmaktan geri durmuyor. Erdoğan, "Yolsuzluk yapan kim olursa olsun müsamaha göster-meyiz." derken, bir taraftan da

"Haksız yere ithamlarda bulunan-lar, kişi ve kurumları karalayana-lar da büyük bir sorumsuzluk içinde olurlar." diyerek, yolsuzluğu ifşa edenlere tehdit savurmaktan da geri durmuyor. Pisliğinin üstünü Kızıl'ay'la kapat-maya çalışıyor. Kızıl'ay'ın da bu propagandalardan etkilendiğini belirten Erdoğan, üstü kapalı De-niz Feneri'ni de savunarak "Bir çok STK'nın da bundan etkilendiğini biliyoruz. Biliyorum ki Kızıl'ay her zaman bu konularda en yüksek hassasiyeti göstermiştir. Bunu ku-

rumsallaştırarak aynen devam edin." dedi. Her konuya ilişkin her sözünde masumiyet pozuna bü-rünmeye çalışan Erdoğan ne ka-dar çabalarsa da kokunun çıkma-sını önleyemiyor. Kızıl'ay'a atfıla, "Özellikle yardımların izlenmesi için başlatılan projeyi lütfen bitirin. Yardım yapan kişi bilgisayarı ba-şında verdiği paranın nereye gitti-ğini, nerelerde kullanıldığını, online olarak görsün." diyen Erdoğan, Kızıl'ay'ın arkasına saklanarak Deniz Feneri'ni savunmaya çalışıyor.

Söz, eylem ve örgütlenme hakkı engellenemez

ADANA- Toplumsal muhalefetin önü-nü kesmek isteyen Adana Valisi Atış ve Adana polisi, DHF tarafından pro-TESTO edildi. Adana Valisi İlhan Atış, göreve geldi-ğinden bu yana Adana'da demokratik kitle örgütlerinin ve sendikaların yapı-tıkları eylemlere dönük saldırılar ve cezalar da büyük bir artış gösterdi. Adana'da toplumsal muhalefete kar-şı harekete geçen Vali Atış, protesto ve hak arama eylemlerine katılan ki-şilere ve çocuklara ilişkin "sosyal yardımların kesilmesi", "yeşil kartla-rının iptal edilmesi", "çocukların aile-lelerinden alınarak yetiştirme yurtları-na verilmesi" şeklindeki ceza öneri-leri de sunmuştu. Vali Atış'ın, çabala-rı sonucunda, Adana'da, demokratik kitle örgütleri, yaptıkları her eylem-de zabıta ve polisin ilginç cezalarıyla karşılaşılıyor. Afış asmak, megofonla slogan atmak, protesto yürüyüşü düzenlemek farklı gerekçelerle ceza

sebebiyeti sayılırken eylemde katılan kişilere para cezaları veriliyor. Göreve geldiğinden bu yana Atış ve emrindeki Adana polisinin halka yö-nelik uyguladığı siyasi baskı ve de-netime karşı, Demokratik Haklar Fe-derasyonu (DHF) "Söz, eylem, örgüt-lenme hakkımız engellenemez" di-yerek, protesto eylemi düzenledi. Adana Adliyesi önünde toplanan DHF üyeleri, Adana Valisi ve İl Emniyet Müdürü tarafından keyfi olarak uy-gulanan para cezalarını protesto et-mek ve suç duyurusunda bulunmak için bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamayı, Çukurova Demokratik Haklar Derneği adına Cemal Doğan yaptı. Doğan DHF olarak, 4 Şubat 2010 tarihinde TEKEK işçileriyle daya-nışma eylemine katıldığı için para cezası alan arkadaşlarının "kabahat-ler kanunu uyarınca idari yaptırım kararına maruz kalmalarına" itiraz et-mek ve Adana Valisi ve Emniyet Mü-

dürü hakkında temel hak ve özgür-lüklerin kullanılmasını engelleme ve görevi kötüye kullanma kapsamında suç duyurusunda bulunmak için to-plandıklarını ifade etti.

'Tüm gücümüzle devam edeceğiz'

Doğan, demokrasi adı altında yapılan faşist uygulamalara son dönemde Adana'da sıklıkla rastlandığını hatırla-tarak, "Artık en sıradan demokratik eylemlere katılanlara para cezaları kesmek Adana Valiliği'nin ve İl Emni-yet Müdürlüğü'nün son moda uygu-lamaları halini almıştır." dedi. Vali Atış'ın taş atan çocuklar ile ilgili ola-rak ailelerine verilen sosyal yardımla-rının kesilmesi, yeşil kartlarının iptal edilmesi ve çocukların ailelerinden alınarak yetiştirme yurtlarına veril-mesi yönündeki çıkışlarına değinen Doğan, İl Emniyet Müdürü Mehmet Salih Kesmez'in de bu uygulamalara omuz verdiğini kaydetti.

Devletin verdiği para cezaları ile bir yandan devrim ve demokrasi müca-delesi yürütenleri baskı altında tut-maya çalıştığını, diğer yandan ise bütçe açıklarını kapatmaya çalıştığını kaydeden Doğan, "Ülkeyi yönetenler bilsinler ki, uyguladıkları hiçbir politi-ka bizi doğrulamızdan kopartamaz ve mücadelemizden bir adım dahi geriye düşüremez." dedi. Doğan son olarak, "Demokratik Hak-lar Federasyonu olarak bizler, işçilerin, köylülerin, ezilen ulus, milliyet ve inanç gruplarının ekonomik, sosyal ve kültürel haklarının savunuculuğunu yapmaya tüm gücümüzle devam edeceğiz." ifadelerinde bulundu. Açıklama "Örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez", "Söz, eylem, ör-gütlenme hakkımız engellenemez", "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganları-nın ardından, itiraz dilekçelerinin ve-rilmesi ve suç duyurusunda bulunul-masıyla sona erdi.

Sağlık sorunları değil tecrit öldürüyor

İZMİR/ANTEP- Yıllardır tecrit altında

ağır koşullarda kalan tutsaklar sık sık sağlık sorunları yaşıyor ve teda-vi görmedikleri takdirde ölüm riski ile karşı karşıya kalıyor. Siyasi tut-sakları ideolojik olarak teslim ala-mayan devlet ise, sağlık sorunu ya-şayan tutsaklara yönelik tedavi uy-gulamasını saldırı aracı olarak kul-lanıyor. Devlet tarafından sistemati-k olarak tutsakların gerekli teda-visi engelleniyor, verdikleri dilekçe-ler işleme dahi konmuyor. Dışarıda ise hapishanelerdeki hasta tutsakların serbest bırakılması ve tedavi haklarının sağlanması için verilen mücadele devam ediyor. Hapishanelerde yaşanan hak gaspları ve hasta tutsakların ser-best bırakılması için İzmir Tecrite Karşı Mücadele Platformu, Konak Sümerbank önünde basın açıkla-ması yaptı. Açıklama esnasında sık sık, "Hasta tutsaklara özgürlük", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Tecrite son" sloganları atıldı.

Yapılan açıklamada; hapishaneler-deki hak gasplarının her geçen gün arttığını, hapishane yönetim-leri tarafından keyfi uygulamalarla tutsaklar üzerinde terör estirildiği vurgulandı. Hapishanelerde tutsak-ların sağlık haklarının engellendi-ğinin hatırlatıldığı açıklamada "Hapis-hanelerdeki hasta tutsakların adla-rının yazılı olduğu listenin altına her geçen gün yeni bir isim ekleni-yor. Tutsakların yaşamını kesintisiz bir işkenceye çeviren tecrit koşul-larında hastalanmamak da imkân-sız, tedavi olmak da imkânsız. Baş-lı başına bir işkenceye dönüşen sevkler yüzünden pek çok tutsak hastaneye gidemiyor. Gidenler de doktorun karşısına elleri kelepçeli çıkarılıyorlar. Bir kişinin kelepçeli şekilde tedavi edilmesi mümkün olmadığı gibi, bu uygulama insan onuruna aykırıdır. Bu uygulama yüzünden sağlık hizmetlerinden yararlanma hakkı engelleniyor ve tedavi edilmeyen tutsaklar hapishane-ye geri gönderiliyor" denildi. Açıklamada Kandıra F Tipi Hapisha-nesi'nde tutsak olan Rıza Kartal'ın gönderdiği mektuptan bir pasaj okunarak içerdeki durum hakkın-da bilgi verildi. Ayrıca son günler-de yoğun bir şekilde yaşanan sür-

gün/sevklere de değinilen açıkla-mada; "Tecridin kendisi bile başlı başına bir işkence kaynağıdır, has-talık sebebidir. Biz tutsakların dışa-rıdaki sesiyez. Onların sesini dışarı-da duyurmaya devam edeceğiz. Hasta tutsakların bir an önce sağlı-ğına kavuşması için mücadele et-meye devam edeceğiz" ifadelerine yer verildi.

Taylan Çintay ölüm tehlikesinde

IHD Akdeniz Bölge Şubeleri ve çe-şitli demokratik kitle örgütleri An-tep Yeşilsu durağında, Taylan Çin-tay şahsında bütün sağlık sorunu yaşayan tutsaklar için bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Demok-ratik Haklar Federasyonu'nun da destek verdiği eylem de açıklama-yı IHD Akdeniz Bölge temsilcisi Av. Beyhan Günyeli yaptı. Günyeli açıklamasına mesane kanseri olan Taylan Çintay'ın mektubunu oku-yarak başladı. Mektubun okunmasının ardından, müebbet hapis cezasına çarptır-ılan ve 12 yıldır hapishanede bulu-nan mesane kanseri Taylan Çintay hakkında bilgi veren Günyeli şun-lara değindi: "Çintay henüz 34 ya-şında. Çintay'ın, sağlık durumu hakkında ailesine ve Meclis İnsan Hakları Komisyonu'nda bulunan Akın Birdal'a yazdığı mektubuna el koyan cezaevi idaresi bizi şikâyet ediyorson diye Çintay'a 10 günlük hücre cezası verdi. Çintay'ın sağlık durumu hakkında mektup gönde-ren diğer mahpusların mektubuna da el koyan Gaziantep H Tipi Ce-zaevi idaresi Çintay'ın sağlık duru-muna ilişkin dışarıya hiçbir bilgi verilmesine izin vermiyor." 2008 yılında 38, 2009 yılında 24 tutsağın sağlık sorunları yüzünden devlet tarafından tedavi edilmesi-ne izin verilmeyerek yaşamını yi-tirdiğini belirten Günyeli sözlerini şu şekilde bitirdi: "Ölümlere dur demek hepimizin birinci görevidir. Politik kararlar, yasalar insanları yaşatmak üzere kurulmalıdır. Ölümlere seyirci kalan anlayışı kı-nıyor, herkesi tüm hasta mahpus-lara sahip çıkmaya çağırıyoruz." Eylem basın açıklaması sonrası ya-pılan 5 dakikalık oturma eylemiyle son buldu.

F tiplerinde hak gaspları sürüyor

Tecrit... Tredman... Sürgün... Sansür... Ya-saklar... İhlaller... Dayatmalar... Saldırılar... Mektup-görüş cezaları... 'Ölüm sınırında' olup edilerek tutulmaya devam edilen hasta tutsaklar... F tiplerinde hak gaspları sistematik şekilde devam ederken, devlet, hak gaspları ile devrimci-komünist tutsakların teslim alma saldırılarını pervasızlaştırıyor. Tutsakların istediği kitaplar hapishanelere 'yasak!' ge-rekçeyle sokulmuyor, tutsaklar hapisha-ne idaresinin kararıyla başka hapishanale-re sürgün ediliyor; mektup, telefon gibi ile-tişim yasakları, ziyaret yasakları getiriliyor. Tutsakların söylediği türküler ve marşlar hapishane idaresinin "güvenliğini!" zedelediği gerekçeyle, söyleyen tutsaklar ceza-i yaptırma maruz kalıyor.

Tutsakların savunma hakları çiğneniyor

Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde bu-lunan Ali Haydar Ben, göndermiş olduğu

mektubunda, tutsaklara yönelik hapisha-ne idaresi tarafından uygulanan hukuk-suzlukları aktararak, baskıların sürdüğünü ve bu baskılara karşı ise yasal mevzuatla güvence altına alınan "savunma hakla-rı'nın dahi çiğnendiğini ifade etti. Hapishane idaresi tarafından, tutsakların avukatlarına kapalı zarf içinde savunma gönderme haklarının fiilen kaldırıldığını söyleyen Ben, "Neye dayandığı belli olma-yan böyle bir uygulama başlatılmış, avu-katlarımıza gönderdiğimiz mektuplar 'artık kapalı gönderilmeyecek' denilerek iade edilmiştir, hukuki bir belge, mahkeme ka-rarı dahi gösterilmeden. Mevcut yasa belli, işleyiş belliye 'artık böyle' denilerek en temel haklarımız gasp ediliyor. Gerekçe yok. Her hukuksuzluk 'sava söyledi', 'biz değil savcılık istedi' gibi gerçek olup olma-dığı meçhul sözlerle geçiştiriliyor." dedi. Türkü ve marş söyledikleri için de birkaç

tutsağın bir yılı aşkın görüş cezaları aldığını ve bu cezaların gerekçesinin ise hapishane idaresince diğer tutsakların rahatsız edilmesi olarak gösterildiğini bildiren Ben, hapishane idaresinin, tutsaklar tarafından 'kimin rahatsız olduğu' sorusuna yönelik hiçbir karşılık veremediğini ifade etti. Ben, son olarak "Kim rahatsız olmuş diye sordu-ğumuzda karşımıza kimseyi çıkarama-maktadırlar, çünkü ortada rahatsız olan kimse yok, tabii onları saymazsak." dedi. **Tutsaklar istemedikleri hapishanelere zorla sevk ediliyor** Bolu F Tipi Hapishanesi'nde bulunan Resul Kocatürk son günlerde tutsakların yoğun bir şekilde sürgün edildiğini ve son olarak da Ali Baba An'nın birçok sevk talebinde bulunmasına rağmen taleplerinin kabul edilmediğini ve istek dışı olarak başka bir hapishaneye sevk edildiğini ifade etti. Kocatürk, "Çeşitli F tiplerine istek dışı sevkler gerçekleştiriliyor. Bunlardan biri de birkaç

sevkten bu yana sevk talebinde bulunan ancak sürekli olarak talebi reddedilen Ali Baba An arkadaşımız. Arkadaşımız An, net olmamakla birlikte, Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'ne sevk edildi. Arkadaşımız 2006 yılı içinde götürüldüğü söylenen Te-kirdağ 1 No'lu F Tipi'nden buraya sürgün sevk olarak getirilmişti." dedi.

Mao Zedung'un kitapları yasak!

Kırkkale F Tipi Hapishanesi'nde bulunan MKP tutsağı Zeynel Karabulut, kendisine gönderilen Çin Demokratik Halk Devrimi ve Büyük Proletar Kültür Devrimi'nin ön-deri Mao Zedung'un Seçme Yazıları'nın 1. ve 5. ciltlerinin hapishanenin sansür kuru-lu tarafından 'toplattırma karan' olduğu iddiasıyla kendisine verilmediğini ifade ederek, çeşitli şekillerde siyasi tutsaklara yönelik bu keyfi tutumların sürdürüldüğü-nü aktardı.

Ağa domuz avında, işçiler sefalet içinde!

MERSİN- Tarsus'ta Berdan Tekstil'e bağlı 535 işçi, haklarını geri almak için eylemlerine devam ediyor. Bir yıla yakındır üretimin zayıfladığı ve krizin baha-ne olarak gösterildiği Berdan Tekstil'de işçiler 6 ay-dan fazladır maaşlarını, sosyal haklarını ve tazmi-natlarını alamıyor. İş-Kur Kısa Çalışma Ödenegi'nin dışında işyerlerinden hiçbir alımları yok. Berdan Tekstil işçileriyle yaptığımız görüşmelerde ortaya çıkan tablo: Sigorta haklarından yoksun olan işçiler, kalıcı hastalıklarla boğuşuyor ve tedavilerini yaptırıyor. SGK yasası üzerinden parası olmayan işçiler tedavi olamadığı gibi, ilaçlarını da dışardan al-mak zorunda kalıyorlar. 15 kadar işçi ise, engelli ol-malarından kaynaklı daha sıkıntılı dönemler yaşıyor.

Patrondan hımsah gözüaşları dolu mektup

Berdan Tekstil Sanayi ve Ticaret A.Ş. Yönetim Kurulu Başkanı Muhteşem Ekenler, Berdan Tekstil işçilerine bir mektup göndererek işçileri işten çıkarttığını dile getirmiş ve bu konuda işçilerden anlayış beklemiş! Ekenler, mektubunda şu ifadelerle yer vermiş: "Bu sene başından itibaren başlayan piyasalardaki ha-

reketlenme bızleri bankalarla yeniden görüşmek için cesaretlendirdi. Ayrıca ortak arayışlarımız da sürmektedir. Ancak görüşmelerimizden kısa çalış-ma süremizin bitimine kadar sonuç almamız im-kansızdır. Görüşmelerden sonuç alınca kadar fab-rikamızı açmayacağımızı sizlere üzülererek bildirmek zorundayım. 23 Mart 2010 tarihinden itibaren hep-i-niz ücretsiz izinli sayılacaksınız. Ancak olumlu bir gelişme olup, tekrar üretime başlarsak çağıracağı-mızı bildirir, anlayışınızdan dolayı teşekkür ederim." Mektupta çok üzüldüğünü (!) yazan Ekenler, söz verdiği üzere 24 Mart günü işçilerin karşısına çı-k-mazken, bugün geline aşamada işçilerin haykınış-larına kulak tıkamaya devam ediyor ve bankalar-dan alınacak krediyle işçilerin haklarını ödeyeceğini belirttiği mektubunda da gerçekleri yansıtmıyor. İş-çiler ise patronun bu ifadelerine karşı, "kredi alarak mı bızlerin sıkıntılarını çözecek" diyerek tepkilerini dile getiriyor. İşçiler sabah saatlerinde ise başlamak için işyerine geldiklerini ama patronun kendilerini çalıştırmadığını da açıkladılar. Bu tutumun noterce tasdiklenmesini istediklerini,

ama noterlerin gelmediğini dile getiren işçiler, pa-tronun noterlerle görüşerek gelmemelerini sağlad-ığını belirttiler.

Finans müdüründen arabulucu açıklamalar

Fabrika önünde bekleyişe geçen işçilerle görüşme alan Berdan Tekstil Fabrikası Finans Müdürü, "iyi ni-yet" gösterisi yaparak, işten çıkarmaları meşrulaştı-ıyor! İşçilere dönük yaptığı konuşmasında "Ağamız Muhteşem Ekenler size bir tarih verecek ve görüşe-cektir. Size karşı kötü niyetli değildir. Bızler bir aile-yiz. Muhteşem Ekenler işçilerin karşısına boş çı-k-mak istemiyor. Gayrimenkullerle de olsa yine işçi-lere borçlarımız ödenecektir" ifadelerin yer aldığı açıklamalarda bulunurken, işçilerden de tepki gel-di: "Biz kimin bizim dostumuz olduğunu çok iyi bi-liyoruz!"

Ağa domuz avında, işçiler sefalet içinde!

Berdan Tekstil işçileri ise, "Evet bızler iyi niyetliyiz, yıllardır burada çalışıyoruz. Hem de öyle iyi niyetli-yiz ki yüzde 1 zam bile alamayacak kadar! Bızler fa-

turalarımızı ödeyemezken Ağa Ekenler, Tanzan-ya'da, Toroslar'da domuz avlıyor. Ağa domuz avın-da, işçiler sefalet içinde! Öyle iyi niyetli ki Ağa Eken-ler, 16 Mart'ta işyerinin önünde toplandığımızda karşımıza çıkmadı. Neden karşımıza çıkmadı? Bir de 'ben işçilerin karşısına çıkarsam, işçiler bana bir şey sormasınlar. Konuşmamı yapar giderim' diyor. Biz kimin bizim dostumuz olduğunu biliyoruz." diyerek tepkilerini dile getiriyor.

TEKSİF-İş Sendikası işçileri yalnız bırakıyor

TEKSİF-İş Sendikası her zamanki gibi yine işçilere sır-tını dönerek sarı sendikacılık anlayışını hayata ge-çirdi. İşçilerin sorunlarına başından beri sessiz ve ta-vırsız kalan sendika, mevcut muhatabı işçiler olma-sına rağmen, finans müdürüyle telefon görüşmesi yaparak arabuluculuk yapmaya çalıştı. İşçiler fabrika önünden öğlen saatlerinde ayrıldıktan sonra TEKSİF-İş Sendikası'na giderek burada sendika yöneticileriyle süreci ve durum değerlendirmesi ya-parak ne yapacaklarını konuştular. Burada açıklama yapan sendika başkanı Nejdet İnandoğlu "Hiçbir iş-

çnin parası, hakkı kalmaz, bazen bizi birbirimize düşürmeye çalışıyorlar. Tek istediğimiz fabrikanın açılması, bizim işverenle sorunumuz yoktur. Notere gitmeye gerek yoktur. Biz kendimiz zaten noteriz. Kendimizi kimseye ispatlamaya niyetimiz yok" di-yerek işçilerle, patron arasında arabuluculuk yap-maya çalıştı.

Bir işçinin "bızler fabrika önündeyken siz sendika yöneticileri niye yoksunuz" sorusuna karşı cevap veren İnandoğlu, "Fabrikada, Muhteşem Ekenler yoksa ben kiminle görüşeceğim? Siz hakkınızı ala-mıyorsanız ben ne yapayım? Sizin her gidişinizde ben yanınızda olamam." söylemleriyle işçileri azar-layan ve yok sayan bir tutum içerisine girdi. İnandi-oğlu, sendikanın kimin yanında olduğunu bir kez daha ortaya koydu! İşçilerden alınan bilgilere göre, sendika tarafından işçiler üzerinden toplanan aidatların eylem süreci-lerinde işçilerin ihtiyaçlarında kullanılmadığı, sen-dikanın hiçbir konuda görevini yerine getirmediği ve işçileri her koşulda yalnız bırakmaya çalıştığı öğrenildi.

Başbakan'ın emri uygulanmaya devam ediliyor

ANKARA- Devletin, haklarını aradığı için işçi ve emekçiler üzerinde uyguladığı anti-demokratik uygulamaların ardı arkası kesilmiyor. 1 günlük genel greve katılan emekçilere verilen para cezası ve sürgün karan bu sefer Ankara'da yaşandı. 25 Kasım 2009 tarihinde KESK'in gerçekleştirdiği 1 günlük uyan grevine katılan Haber-Sen Ankara 2 No'lu Şube ve yöneticilerinden 9 kişiye Ankara PTT Başmüdürlüğü tarafından 1 günlük maaş kesim cezası verildi. Sendika Genel Örgütlenme Sekreteri Mehmet Ali Elçek ise PTT Bank İşlem Müdürlüğü'nden Batikent PTT Mü-

dürlüğü'ne zorla tayin edildi.

Hamu kurumları anonim şirketlere dönüştürülüyor

Kesinleşmiş ulusal ve uluslararası yargı kararlarına rağmen sürdürülen bu hukuksuzluğa karşı Haber-Sen bir protes-to eylemi gerçekleştirdi. Ankara Adliye-si önünde yapılan basın açıklamasının ardından, Haber-Sen, üye ve yöneticile-rine idari ceza veren PTT Başmüdürlüğü hakkında Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulundu. Yaşananla-rın AKP hükümetinin samimi yetsizliği-nin bir göstergesi olduğunu dile getiren

Haber-Sen Genel Başkanı Ali Yılbaş, anayasa değişikliğinin gündemde oldu-ğu bu günlerde, 25 Kasım grevine yö-nelik Başbakan'ın 'sonucuna katlanırlar' şeklindeki açıklamasının, PTT yönetici-leri tarafından emir olarak algılandığını ve gereğinin yerine getirildiğini söyledi. Yılbaş, PTT Genel Müdürlüğü'nün hazırladığı yasa tasarılarıyla kurumu KİT ol-ma gerçekliğinden uzaklaştırarak ano-nim şirkete dönüştürmeye çalıştığını da belirtti. KESK adına konuşan Adnan Gölpinar ise "Uyan grevine 2 milyon emekçi katıl-

mıştır. Grev, toplum ve kamuoyu vicda-nında onay bulmuştur. Anayasada to-pu lu sözleşme ve grev hakkına yönelik yenilikler yapılırken, bir yandan böyle haksız uygulamalara gidilmesi endişe vericidir" dedi. TEKEK işçilerinin ve sendikaların katıldı-ğı açıklamaya DHF üyeleri de destek verdi. Açıklamada "PTT çalışanı yalnız değildir", "Baskılar, soruşturmalar bizi yıldıramaz" , "AKP yargı kararlarını uy-gula" dövizleri taşındı. Açıklama suç du-yurusu dilekçelerinin iletilmesiyle son-landırıldı.

Şimdi de Şeker işçisine 4/C baskısı

Hükümetin 4/C saldırısı sürü-yor. Bin bir türlü hileyle altını boşaltıp sonrada "oturarak para alıyorlar", "yan gelip ya-tarak para kazanılmaz" deyip TEKEK'li tasfiye edip işçileri iş-ten atan hükümet şimdi de şeker fabrikalarına yöneldi. Tüm pazarları emperyalist efendilerinin hizmetine sun-maya çalışan hükümet bu konuda tavizsiz olduğunu, olmak zorunda olduğunu bir kez daha gösterdi. TEKEK işçi-lerine yaptıkları saldırıları şeker işçilerine de yapan hükü-met, "4/C'yi kabul etmezse-niz yerinize başkasını alırım" tehdidiyle işe başladı.

Türkiye Şeker Fabrikaları Ge-nel Müdürlüğü'nün 9 Mart'ta yayımladığı bir genelge ile iş-çilerden 4/C'ye geçmelerini istediğini öğrendi. Türkiye Şeker Fabrikaları Ge-nel Müdürlüğü'nün 9 Mart 2010'da bir genelge yayımladığını ve özelleştirme kapsa-mındaki fabrikalarında çalış-an işçilerin 4/C statüsüne geçmeleri için başvurmaları gerektiği bildirildi. Genelge sonrasında şeker fabrikaları işçilerine de TEKEK işçilerine yapıldığı gibi 4/C formlarını imzalamaları yönünde baskı

yapılmaya başlandığı öğreni-len bilgiler arasında.

Özelleştirmelerle işsiz kalan işçilere 4/C amortisi!

Türkiye Şeker Fabrikaları Ge-nel Müdürlüğü'nce yayımla-nan genelgede ise Bakanlar Kurulu'nun özelleştirme uy-gulamaları sonucunda işsiz kalan işçilerin geçici personel statüsünde istihdam edilme-lerine ilişkin esaslar hakkın-daki kararı gereğince, diğer kamu kurum ve kuruluşları-na atanmak üzere Özelleştir-me İdaresi Başkanlığı'na mü-racaat eden işçilerin, 4/C kapsamında atama teklifleri-nin yapıldığı kaydedildi. Ge-nelgede, atama tekliflerinde, işçilerin çalışmak istedikleri illere ait bilgilere yer veril-medigi, bu durumun Devlet Personel Başkanlığı'nca yapı-lacak atamalarda, işçilerin hangi illerde çalıştırılacağı konusunda belirsizliğe yol açtığı belirtildi. Genelgede Özelleştirme İdaresi Başkan-lığı'na başvuracak işçilerden 3 il tercihini de bildirmeleri ve ilgili formun doldurulması istendi.

Bir mücadele daha kazanımla sonuçlandı

ADANA- Sağlık alanında yıllardır emeği ve alın-teri yok sayılan, haksız ve hukuksuz bir biçim-de güvencesiz çalıştırılan, sendikasız ve sahi-psiz bırakılmak istenen taşeron sağlık emekç-i-leri tüm baskılara, tehditlere ve işten çıkarma-lara karşı dirençlerini sürdürüyor. Çukuro-va'da taşeron sağlık işçiler hak arama müca-delesinde örgütlendi ve hakkı olanı almayı baş-ardı. Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastane-si'nde çalışmakta olan, aralarında Dev Sağlık-

İş sendikasına üye olan bin 100 sağlık işçisi 4 yıl önce taşeron şirketlere karşı verdiği hak arama mücadelesini 13 Ocak 2010 tarihinde kazanımla sonuçlandırdı. Bakanlık ikinci kez muvazaa tespit ederek, bin 100 işçinin başın-dan itibaren asıl işverenin işçisi olduklarını ka-rara bağladı. 4 yılı aşkındır mücadele yürüten Çalışma Bakanlığı'na yapılan başvuru sonuc-u taşeron şirketlerin sicil numaraları silinerek, bin 100 işçi Çukurova Üniversitesi Rektörlü-ğü'ne geçirildi.

Sağlıkta 118 bin taşeron çalışan var

Devrimci Sağlık-İş'e bağlı Balcı Hastanesi ta-şeron sağlık işçileri güvenceli iş mücadelesin-de bütün taşeron sağlık işçilerinin hanesine yazılacak bir kazanım elde etti. Sağlık alanın-da her geçen gün güvencesiz çalışan işçilerin sayısı artmakta, ülkemizde sağlık ve sosyal hizmetler alanında özellikle son yıllarda uygu-lanan politikalarla hizmetin önemli bir bölü-mü taşeron şirketler aracılığı ile istihdam edi-

len çalışanlar aracılığı ile yürütülmektedir. Sağlık Bakanlığı'na bağlı hastanelerde hemş-i-re, radyoloji teknisyeni, laborant, tıbbi sekre-ter, hastabakıcı vb. resmi rakamlarla 118 bin sağlık emekçisi, yapılan ihalelerle taşeron şir-ketler aracılığı ile çalıştırılıyor. Bu rakama üni-versite hastaneleri de eklendiğinde kamu sağ-lık kurumlarında çalışan taşeron sağlık işçisi sayısı 150 bine yaklaşmaktadır.

Eşi işkence yaptı, jandarma devamını getirdi

Kars Merkez'e bağlı Çığırın Köyü'nde yaşayan 6 çocuk annesi Yosma Altunbey, önce eşi ve kayınbiraderinden sonra kendisine dayak atılan şikayet için gittiği jandarmadan dayak yedi! Eşi ve kayınbiraderi Yosma Altunbey'in burnunu keserken, jandarma ise, şikayetçi olmaması için tehdit etti; yumruk attı! Yosma Altunbey ile Eşi Mirsevdi Altunbey arasında tartışma çıktı. Tartışmaya, Mirsevdi Altunbey'in abisi Recep Altunbey de dahil oldu. Daha sonra iki kardeş, Yosma Altunbey'i önce tekme tokat dövdüler; sonra burnunu bıçakla kestiler. Bunun üzerine babasının evine giden Yosma Altunbey, buradan Kümbetli Köyü Jandarma Karakolu'na gitti.

'Eşim ve kayınbiraderiminki çekmedi; jandarmadan da dayak çektim!'

Eşi ve kayınbiraderinden şikayetçi olan

kadın, jandarmalar tarafından Kars Devlet Hastanesi'ne getirildi. Altunbey, hastane koridorlarında, Jandarma Uzman Çavuş K.T.'nin, hastaneye getirilirken, şikayetçi olmaması için kendisine dayak attığını bağırarak anlattı. Eşinden ve kayınbiraderinden gördüğü işkencenin ardından jandarma çavuşu tarafından dövülen kadın, koridorda bağırarak şunları söyledi: "Eşim ve kayınbiraderim tarafından şiddet gördüğüm yetmiyormuş gibi, jandarmadan da dayak yedim. Jandarma beni yumrukladı ve tehdit etti. Şikayetçi olmamı istemiyorlar. Ben de eşim, kayın biraderim ve jandarmadan şikayetçi oldum. Köyde can güvenliğim yok." Jandarma Uzman Çavuşu K.T. ise, yolda attığı dayakla da yetinmeyerek, hastane koridorlarında kendisine yapılanları haykıran kadına müdahale etmeye kalkıştı.

Sizi de bir anne doğurmadı mı?

MERSİN- Mersin Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde görevli Dev Sağlık-İş üyesi 7 aylık hamile Fatma Baytar, hamile olduğu gerekçesiyle 26 Mart 2010 tarihinde işten çıkarıldı. İnsanlık tarihi boyunca, ailenin en mutlu anı olarak kabul edilen yeni hayat yaratma süreci olarak hamilelik, Fatma Baytar ve ailesi için işsizlik ve daha fazla yoksulluğun sebebi oldu. Fatma Baytar hamile olduğunu öğrendiği andan itibaren şirket yetkilileri tarafından (işten çıkması) yönünde baskı gördü. Ve doğum izninin yaklaşmasıyla beraber işten çıkarıldı.

Konuyla ilgili Dev Sağlık-İş Çukurova Bölge Şubesi ve SES Mersin Şubesi, Mersin Üniversitesi Tıp Fakültesi önünde bir basın açıklaması yaparak Fatma Baytar'ın işine geri alınmasını istedi. 'Sizi de bir anne doğurmadı mı? Hamile arkadaşımız işe geri alınsın' yazılı pankart açan sendika üyeleri; "Taşeron gidecek güvence gelecek", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz" sloganlarını haykırarak basına ve kamuoyuna seslerini ulaştırdı.

Kitle adına basın açıklamasını yapan Dev Sağlık-İş Şube Başkanı Mustafa Hotlar; çalışma hayatının düzenlenmesinden sorumlu Çalışma Bakanı'na, sağlık hizmetinden sorumlu Sağlık Bakanı'na, Mersin Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'ni yöneten idarecilere ve taşeron şirketin yöneticilerine "Sizi de bir anne doğurmadı mı? Anneniz, eşiniz, kız kardeşiniz hamile kalmadı mı?" diye sorarak şöyle seslendi: "Yaşamın en doğal hali, hatta başlangıcı olan hamileliği bir insanın işsiz kalması için gerekçe olarak görmek, doğal karşılamak, buna yasal kılıf uydurmaya çalışmak hangi insanlığa, hangi ahlaka, hangi vicdana, hangi hukuka sığar?"

Hamilelikten dolayı işten çıkarma ilk değil

Hotlar, bu olayın ilk olmadığını ve bir süre önce de Sibel Yetkin isimli üyelerinin de aynı sorunları yaşadığı-

nı vurgulayarak şöyle devam etti: "Mersin Üniversitesi'nde bir gelenek olarak sürdürülen ve çalışanlara doğal bir sonuç olarak yansıtılan (hamile olanın işine son verilir) anlayışı ne yazık ki bu son olayla, yani Fatma Baytar örneği ile sınırlı değildir. Henüz bir ay önce yeni üyemiz Sibel Yetkin doğum iznine ayrılmak üzereyken istifaya zorlanmış, bu konuda hastane başhekimliğiyle yapılan görüşmeler sonucunda işten çıkarılması engellenmiştir.

Öncelikle belirtmek istiyoruz ki, taşeron şirketin hamile kadın arkadaşlarımıza uyguladığı baskılar en kutsal hak olan annelik hakkına yönelik insanlık dışı bir uygulamadır. Ayrıca hamile kadın işçilerin gerek sözlü olarak gerekse çalışma koşulları ağırlaştırılarak istifaya zorlanması başta anayasanın eşitlik ilkesine aykırı olduğu gibi iş yasasının 5. maddesinde düzenlenen eşit davranma ilkesine göre işveren iş sözleşmesinin yapılmasında, şartlarının oluşturulmasında, uygulanmasında ve sona ermesinde, cinsiyet ve gebelik nedeniyle doğrudan ve dolaylı farklı işlem yapmaz. Yine iş yasasının 18. maddesine göre (hamilelik, doğum) gibi nedenler iş akdinin feshi için geçerli neden oluşturmaz."

Taşeron sistemin insanlık dışı uygulaması

Fatma Baytar'ın işten çıkarılmasının nedeninin taşeronluk sisteminin insanlık dışı uygulamasından kaynaklı olduğunu ve bu uygulamanın bir sonucu olduğunu belirten Hotlar, konuşmasının devamında taşeron şirketler aracılığıyla çalıştırılan sağlık emekçilerinin sağlık hizmetinin bir parçası olduğu, fiilen ve hukuken hastanenin işçileri olduğunu belirterek "Fatma Baytar arkadaşımızın işten çıkarılması ve işten çıkartılma biçimi tümüyle taşeron sistemin insanlık dışı uygulamalarının bir sonucu ve örneğidir. İşsizlikle boğuşan işçilere kendi rızasıyla işten ayrıldığına dair im-

zalatılan belgeler, işçiyi işe başlatmanın koşulu olarak (zorla) imzalatılmıştır ve bu ayrıca bir hak ihlalidir, yasa ihlalidir. (...) Bugüne kadar başhekimlikle yaptığımız görüşmelerde gerek sözlü olarak gerekse hazırladığımız dosyalarda ifade ettiğimiz gibi, hastanede taşeron şirketler aracılığıyla çalıştırılan işçilerin yasal haklarının korunmasında temel sorumluluk hastane idaresininindir. Hastanelerde taşeron şirketler aracılığıyla çalıştıran sağlık emekçileri sağlık hizmetinin bir parçasıdır, fiilen ve hukuken hastanenin işçileridir." dedi.

'Hadin işçilere uygulanan baskıya son verilsin'

Yasaları, etik değerleri yok sayan, sosyal devlet anlayışının en temel koşullarından olan yaşama ve yaşamı yeniden üretme hakkını ortadan kaldıran siyasi iktidar temsilcilerine, hastane idarecilerine ve kar hırsıyla bu sistemin aracı olanların bu yaşanan olayda sorumlu olduğunu vurgulayan Hotlar: "Fatma Baytar'ın iş güvencesinden, sağlığından ve bebeğinin sağlığından siz sorumlusunuz. Yaşanacak her türlü olumsuzluğun vesbali sorumluluk sahibi olanlarıdır. Bir an önce bu insanlık dışı uygulamaya son verilmesini, Fatma Baytar'ın işe devamının sağlanmasını ve kadın işçilere şirket yetkililerince sistematik olarak uygulanan baskılara son verilmesini istiyoruz. Bilinmelidir ki, bunlar gerçekleştirilinceye kadar başta sendikalarımız Devrimci Sağlık-İş ve SES olmak üzere, tüm demokratik kamuoyunu Mersin'de ve ülkenin her yanında Fatma Baytar'ın yanında olacaktır." dedi. 2 çocuk annesi 7 aylık hamile Fatma Baytar ise 10 aydır hastanede hizmetli olarak çalıştığını dile getirerek, "Bana, 'kendi rızanla çık git, rapor almayacaksın. Doğumunu yaptıktan sonra işe geri alacağız' dediler. Ben işten çıkmak istemiyorum. Yasal olarak raporumu kullanmak istiyorum. Ama buna izin vermediler" diyerek yaşadıklarını özetledi.

İşten atılan Çamalan'a destek ziyareti

ANKARA- 4 Şubat'ta gerçekleştirilen TEKEL dirinişine destek eylemine katılan ve sonrasında eyleme katıldığı için işten atılan TÜBİTAK işçisi Aynur Çamalan'ın direnişi devam ediyor. Demokratik Haklar Federasyonu (DHF)'nun da bileşeni olduğu Ankara Direnişteki İşçi ve Emekçilerle Dayanışma Platformu, TÜBİTAK önünde direnişini sürdüren Çamalan'ı ziyaret etti. Yüksel Caddesi'nde bir araya gelen platform birleşenleri TÜBİTAK önüne yürüdü. Yürüyüş boyunca sık sık "TE-

KEL işçisi yalnız değildir", "Aynur Çamalan yalnız değildir", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Zafer direnen emekçinin olacak" sloganları atıldı. Sloganlar eşliğinde TÜBİTAK önüne gelen grup burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Platform adına gerçekleştirilen açıklamada: "Süren TEKEL direnişinin Ankara ayağına 78 gün geceli gündüzlü destek veren TÜBİTAK işçisi Aynur Çamalan kardeşimiz, TÜBİTAK patronları tarafından işten atılarak yıldınlmaya çalışılıyor. Sancaktepe Meh-

metçik Lisesi'nde okuyan 24 öğrenci kardeşimiz TEKEL işçilerinin eylemine destek verdiği için tasdikname ile okuldan atıldılar. Ankara Yenisehir Postanesi'nde çalışan bir işçi ve yine TÜBİTAK'a bağlı bir işletmede çalışan bir işçi kardeşimiz, TEKEL işçilerini desteklediği için haklarında disiplin soruşturması açıldı." denildi.

TEKEL işçilerinin açtığı havga bayrağı meyveleri- ni vermiştir: TEKEL direnişine destek verdi-

ği için birçok işçinin soruşturma terörü-ne maruz kaldığı, tehdit edildiği ve sessizce sürgün edildiği dile getirilen açıklamanın devamında şu ifadelere yer verildi: "Ama unutulmamalıdır ki TEKEL işçilerinin açtığı kavga bayrağı şimdiden meyvelerini vermiştir. Çemen Tekstil, İS-Kİ, Esenyurt, Marmaray, Sinter, Tarih, Kent A.Ş., Akkardan, itfaiye ve TÜBİTAK direnişi aynı kararlılıkla devam ediyor. Tüm işçi-emekçileri, halkımızı mücadele alanlarına çağırıyoruz." denildi.

Devrimci Demokrasi gazetesinin 172. sayısında Genç Yorum köşesinde "Kadının kurtuluşu sorunda birkaç dipnot" başlığı ile yazılan yazıda, kadın sorunu ve mücadelelerine dair Maoistlerin ve onları temsil eden iradenin teorik ve örgütsel pratik görüşünün ne olduğu/ne olması gerektiği üzerine ifade edilen düşüncelerde ön plana çıkan bir kavram, bu yazının başlığını belirlemeye etkilili oldu.

Bahsi geçen yazı, üzerinde duracağımız bazı sorunlu yaklaşımları içerde de esasta vurgulamaya çalıştığı konu başlıkları açısından kadınların iktidar mücadelesinde özneleşmesi sorunsalından ve sorumluluğundan kaçmadan kendi sorumluluğunu hissedilen, bütün mücadele alanlarına olduğu gibi gençlik mücadelesine de görevler yükleyen, bu yönüyle heyecan veren bir yazı olduğunu görmek gerekir.

Özellikle kadın sorunda pratiğe yön veren özgün örgütsel mücadelenin demokratik halk iktidarına hizmet edecek siyasetin hangi yöntemle içselleşebileceğine dair ifade edilen görüşler oldukça önemlidir. Kadınların mevcut sorun karşısında geri çekilmeden, kendi içerisine doğru kapanık bir çalışma tarzına düşmeden hareketin ileri mevzilerinde doğru adım atması gerektiği tartışılmaz bir zorunluluktur.

Bugün bırakalım toplumun genelini, devrimci saflarda dahi "devrimci pratiğin" devrimci bir savaşıma hizmet edecek nitelikte olduğunu gönül rahatlığı ile söylemek mümkün değildir. Dolayısıyla demokratik halk iktidar perspektifiyle bütünleştirilmekte sıkıntı çekilen alanlardan biri olan kadın mücadelesi üzerinde yoğunlaşmak, doğru ve gerekli olmalıdır.

2007 yılında işaret edilen hareketimiz içerisinde kadın inisiyatifinin geliştirilmesine yönelik adımların hayata geçirilmesi, mevcut sorunu çözmek için yeterli olmamakla birlikte sorunun üzerine doğru bir yöntemle gitmekte güçlü bir mevzi yaratmaya, kadın sorununu kadınları iktidar mücadelesinin öznesi olmaya sevk ederek çözme yönüyle somut bir adım olması itibarıyla önemsenmelidir. Bu adının adı, kota uygulaması değildir, Maoist kadınların kolektif aklının ve somut politik yaklaşımının özneleştirilmesi çabasıdır ve bu çabayı, mevcut yazının sonunda da belirtildiği gibi hareketin tüm saflarında olduğu gibi gençlik saflarında da sahiplenerek içselleştirmek, önce kadınları yaratma zorunluluğuna sadece kadınlara ve kadın örgütlenmelerine bırakmamak şeklinde kavramak gerekmektedir.

Ancak yazıda geçen şu ifadeler, belirtilen bu derin görüşlerle çalışmaktadır ve üzerinde durulmalıdır:

"Demokratik halk devrimi, biçimsel eşitlikçilik felsefesi üzerine kurulamaz. 2007'de işaret ettiğimiz, kadının inisiyatifinin hareketimiz içerisinde artırılması için uygulanan kota uygulaması, kadını ve erkeğiyle bir bütün olarak tüm güçlerin fikir dünyasında efemine olma, dünyaya kadın cephesinden bakma uğraşydı. Erkeğin, efemine olmadıkça, sınıflı toplumdaki kadının derinliğini algılayamayacağı ortadadır. Egemen cins olarak erkek, her ne kadar komünist-devrimci mücadele içerisinde olsa dahi, ancak ve ancak kadın sorunda efemine olmuştur bir bakış açısıyla doğruya yakınlaşacaktır."

Aslında bu paragrafa ezberleni bozan, devrimci erkek üzerinden şekillenen devrimci anlayışını yargılayan bir tutum söz konusudur ve bu tutumu sahiplenmek gerekir. Özellikle erkek egemen zihniyetin "erkek"te yaratmış olduğu yanılsamalar, zaaflar ve bu zaafların hareketi güçlü bir şekilde yansımasına yönelik gerçekliğe vurgu yapılması çok önemlidir ve bu soruna ayrı bir yazıda ayrıntılarıyla değinmek gereklidir. Bu yazıda daha çok, hareketimizde kadınlar ve erkekler açısından ortak bir mücadele yürütme zemininin "fikir dünyasında efemineleşme" olarak ifade edilmesi üzerinde duracağız. Fikir dünyamızı bir cinsten kurtarmak demek, ona "erkek" demekten vazgeçip, iki cins anlam yükleyerek "efemine" kavramında eşitlemek değildir. Bu kavram aslında her erkeğin bir parça kadınlasması ve her kadının da bir parça erkekleşmesi düşüncesine dayanıyor. Bu yönüyle sorunu, "cinsiyet" üzerinden tanımlamayalım derken aslında yine bu hatalı yaklaşımı başka bir biçimde tekrarlamaş oluyoruz.

Birincisi: ezen ve ezilen cinslere dönüştürülerek bastırılan ya da kıskırılan yarım insanlar olma, birey olamama gerçekliğine karşı mücadele, yarım kalan yönümüzü diğer cinsle doldurmak değil, yarım kalan yönümüzü diğer yarımızı oluşturan "kendini cinsimize" de saldıran bütünsel bir devrimcilikle, yani kendimizi baştan yıkan ve yeniden inşa eden bir zihniyetle sağlayabiliriz. Evet, bugün şüphesiz ki kadınların ve erkeklerin farklı zenginlikleri ve deneyimleri söz konusudur ve bu farklı tecrübelerin bir potada buluşturulması gerekir. Ancak bu buluşma da kendi cinsel kimliklerimizin yarattığı toplumsal kimliklerimizi en güçlü darbeleri yine kendimizden vurma ile mümkün olduğu da açıktır. Erkek yoldaşlar, kendi "erkekliliğini" sorgulamadan, onu yıkıp aşmadan kadın sorununun bırakalım destekçisi olmayı, bu sorunun güçlü bir parçası olmaktan kurtulamazlar. Bu durum somut adı da kadın düşmanlığı değil devrimciyeşemektir. Kadın yoldaşlar Kendi direnişi aynı kararlılıkla devam ediyor. Tüm işçi-emekçileri, halkımızı mücadele alanlarına çağırıyoruz." denildi.

nesi olduğunu kavramadan, erkeğin gerisinde olma durumunu ancak bir ileri adımla kırabileceğini görmeden, mücadeleden ileri mevzilerine atılmadan devrimciyeşemez. Ancak böylesi "ortak ve özgün bir çaba" bizi birbirimize kenetleyebilir.

Ancak bu koşullarda karşı cinsin eksikliklerini de görmek ve yapıcı eleştirel bir tarzla ortak mücadelenin yanında iç bir mücadele yürütmek mümkün olur. Yani hem aynı hem de farklı olmayı başarabilmek. Bu devrimcilik de ne erkektir, ne kadın ne de "efemine"dir. Anlatılmak istenen belki de tam da bu zorunluluktur ancak kullanılan kavram bununla çalışmakta, cinsiyetlerimizden kurtulalım derken cinsiyetlerimizin birleştirilmesiyle şekillenen bir durumu ifade etmektedir.

Mesele devrimci olmak ya da olmamak. Bu kadar basit ve bu kadar açık. Sorun, erkekleşen harekete karşı kadınlardan bir hareket yaratmak değildir. Kadını, kendi cins gerçekliğine hapsolmaktan kurtaracak olan şey, ya da erkeği, "efemine" olmak olmadığı açıktır. Meselelerin diğer bir yönü de, bu bakış açısının köklü bir kopuş sağlamaya çalıştığımız burjuvazi ile buluşmamıza yol açacak tehlikeli bir algılayışa yol açabileceği gerçeğidir. Bu buluşma zemininde en tehlikeli ortaklık, "duyarlılık" zemini üzerine inşa edilmektedir ki özellikle liberal-reformist yaklaşımlar, bu zeminde beslenmektedir.

"Devrimciler, şu veya bu konuda duyarlı olmalıdır" biçiminde başlayıp, başka şey söylemiş gibi yapıp ama özünde salt bunu söylemekle kalan her tür önermenin gideceği nokta sorunludur, sınıf bakış açısıyla tamamlanmaz ise bizi düzene yaklaştırır, düzeniçleştirir. Devrimciler duyarlı olmalıdır fakat neye karşı duyarlılık, neyin duyarlılığı ve hangi duyarlılık? Bu, sınıf ayrımsımlarına ortaya konmak durumundadır. Aksi halde, demagojinin tuzağına sürüklenmenin kapısı açılmış olur. Kavramların sınıfsal anlamı ancak sınıfsal yorumuyla yapılabilir. Günümüzde devrimci hareketlere yönelik en kapsamlı ideolojik saldırılar, yukarıda eleştiril konusu yaptığımız bu yarım kalmış anlayışa da dayanmaktadır. Burjuvazi, insana düşman yüzünü "duyarlılık" perdesi ile kapatmak zorundadır, aksi takdirde var olamaz. Çünkü birilerinin ezmesi için birilerinin ezilmesi ve ötekileştirilmesi ve yine ötekileştirilenlerin basınılması için zorun, şiddetin yanında, "eşitmiş gibi hissetmelerine" zemin sunacak "ikna politikalarına" ihtiyaç vardır. İşte bu gerçek nedeniyeldir ki burjuvazinin varlık zemininin "eşitsizlere eşitmiş gibi davranma" üzerine kurulduğunu söylüyor. Ne var ki, tüm bunlar duyarlı olmamamız gerektiği anlamına gelmez, bu sonuç çıkmaz elbette. Ama burjuva demagoji ile kirlenilmek istenen kavramlar silahını net ve tam içeriğiyle kullanmamızı keskinlikle gerektirir.

Eğer bizler devrimciyssek, demokratik halk iktidar programına yaslanan gerçek eşitliği savunuyorsak, düzenin ötekileştirdiği kesimlere, ezilen uluslara, milliyetlere, azınlıklara, ezilen cins olan kadınlara yalnızca "duyarlı" olamayız. Çünkü esas sorumluluklarımızı duyarlı olmak olarak tanımlarsak, ötekileştirmiş, devrimciğimizin dışında, devrimci programımızın dışında tanımlanmış olma handikapına düşmüşüz demektir. Yani alternatif bir çözüm projesi ile hareket etme kapasitesinden yoksunuz demektir. Böylesi bir zeminde kota gibi uygulamalar da burjuvazinin "çözümünün" ötesine gidemeyecektir. Bu uygulamalar ancak doğru bir anlayış zemini üzerine geçici önlemler, kısa vadeli yöntemler olarak değerlendirilirse etkili olabilir.

Devrimcilik dediğimiz şey gerçek anlamda bir niteliktir, insanlığın tümünü ve ezilen tüm kesimlerin ortak zeminini ifade etme iddiasını taşıyorsa, 'duyarlı olunması gereken meseleler alt başlığında oluşturduğumuz meseleleri' kendi 'temel meseleleri' dışında 'duyarlılık gerektiren meseleler' olarak görme zaaflarından kurtulunmalıdır. Devrimciler, distaladıkları kadın sorununa yönelik mücadeleyi, devrimci duyarlılığın gelişip gelişmediği üzerinden tanımladıkları sürece geniş kadın kitlelerini iktidar mücadelesinin özneleri haline getirmekten gittikçe daha fazla uzaklaşacaklardır. Bu anlayış, insanlığı, sınıflara, cinslere, milliyetlere, dinlere bölerek her bir unsur içerisinde ezen ve ezileni tekrar var ederek kendine onlarca varlık zemini yaratmaya devam etmektedir. Bugün eşitsizliklere karşı mücadele yürütmekle eşitsizlere eşitmiş gibi davranmanın arasında çok uzak bir ideolojik ayrışma noktası vardır. Biri ezilenlerin ideolojisine, diğeri de ezenlerin ideolojisine dayanır, oradan beslenir, oranın karakterini taşır.

Yapmamız gerekenler açıktır. Maoist iradenin bir bütün olarak ortak bir anlayış zemini ortak bir kavrayışa dönüştürme görevini yerine getirmek için tüm gücünü kullanmasıyla gelececek olan komünist bilinç, devrimci bilincin sistem içleşmiş taraflarına derin darbeler indirerek kadındaki ve erkekteki sistem içleşmiş genliklere karşı itici bir kuvvet yaratacak, çözüm yolu gösterecektir. Ancak böylesi bir kıpırdanış en gerici kesimi oluşturan kadının yaşamında köklü bir değişim yaratarak onu tüm eksikliklerinin gölgesine sığınmayan bir güç haline dönüştürecektir. Ancak böylesi bir kıpırdanış ile kadınların özgün bir mücadele alanları da devrimci savaşının öznesi olan mücadele alanlarından birine dönüşecektir.

Devrime giden yolda ilerlemek devrimci kanunları uygulamakla mümkündür

Genel olarak Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketinin, önemli bir dağınıklık ve zayıflıklar içinde bulunduğu bir dönem yaşanmaktadır. Belirli çabalar sonucu kısmi bir toparlanma olsa da, bu toparlanma halen ciddi bir etki icra edecek boyutta değildir ve şunu da ifade etmek gerekir ki giderek tasfiyeci eğilimlerle bir "körelmenin" yaşandığı da gözlemlenmektedir. Şüphesiz ki bunun belli sebepleri vardır. Ancak sebepler üzerinde durmadan önce, mevcut durumun kesinlikle "çok iyiyiz" yaklaşımıyla hoş görülmeden devrimci ve komünist hareketin safalarının gerileme olduğu içtenlikle kabul edilmek durumundadır. Aksi halde, ileri doğru çaba başından baltalanmış olur. İster kabul edilsin, ister edilmesin, biz, mevcut halin geri ve yetersiz olduğu görüşünü doğru kabul ederek, sorunu tartışmaya ve ortaya koymaya çalışacağız. Daha açık ifadeyle, gerek komünist hareket olsun ve gerekse de genel devrimci hareket olsun, hepsinin devrimci gelişmede gözden kaçırdığı ya da ihmal ettiği ana meselelerden doğan zaaf- ları işaret ederek, devrimci gelişmede önemli olan bazı temel niteliklere vurgu yapacağız.

Ülkemiz devrimci hareketinin karşı karşıya olduğu sorular, "neden gelişemiyoruz ve nasıl gelişeceğiz?" sorulandır. Her şey bu sorulara verilen yanıtta noktalır. Öncelikle, halk kitleleriyle buluşamama sorununu, gelişememe veya erime realitesinde hayati bir zaaf olarak tespit etmek gerekir. Bütün zaafaların toplamından, halk kitlelerinden kopukluk gibi temel ve üst bir olumsuzluk doğar ki; bu da genel sorundur. Kısacası, hangi olumsuzluğu araştırırsak araştıralım, bunun altında kitlelerden kopukluk zaafı ortaya çıkar. Ya da kitlelerden kopukluk, bütün zaafaların temel zeminini oluşturur.

Devrimci teori, devrimci pratikle buluşmak durumundadır

Kitlelerle olan bağlardaki veyahut politik kitle çizgilerindeki zaafiyet, esas olarak iki nedenden kaynaklanmaktadır. Bunlardan birincisi; ideolojik problemler, siyasi çizgi ve taktik siyasatlerdeki açıklar iken, ikincisi ise; ideolojik-politik yani genel siyasal çizginin, doğru kavranıp bilince çıkartılmamasından kaynaklanmaktadır. Özcesi, ideolojik-politik kırılma ve yetersizliklerimiz, siyasi mücadelenin ve devrimci hareketimizin diğer tüm noksanlıklarını koşullamaktadır. Ideolojik doğrultu belirleyicidir. Ama devrimci pratikten yoksun ele alınan devrimci ideoloji ya da teori, kendi başına yetmez; devrimci gelişmeyi tek başına yönetemez. "Doğru çizgi bir kez belirlendikten sonra, kadrolar tayin edicidir" sözü ya da teori-pratik-teori sarmal denklemi, teori-pratik birliğini şart ederek, pratikten kopuk bulunan teori ve ideolojinin tek başına devrimci dönüşüme yetmediğini açıklar. Ancak önemle belirtmek gerekir ki, devrimci teori ya da ideoloji, mutlak bir şekilde devrimci pratiği öngörür ve ancak devrimci pratikle anlam kazanır. Yani, devrimci ideoloji ya da teori, pratikle buluşturulmak durumundadır. Pratikte karşı karşıya konamaz. Devrimci ideoloji/teori den- diği vakit, otomatikman devrimci pratik de anlaşılır. O halde, "proleter devrimci ideoloji ve teori ile devrimci pratik tayin edici ana unsurlardır" demek en doğrusudur. İşte eleştiri konusu ettiğimiz devrimci hareketin en büyük kamburu, bu devrimci pratik meselesi ya da zaafıdır. Genel devrimci ideoloji ve teori bakımından olsun, devrimci durum ve devrimci kitle temeli bakımından olsun, esasta gelişmenin şartları vardır. En azından aşgari düzeyde devrimci teori mevcuttur. Fakat bunlara karşın gelişme değil, gerileme ve zayıflama yaşanmaktadır. Bunun bir açıklaması, kesinlikle devrimci pratiğin yoksunluğuna dayanır.

Mao Zedung'un aşağıdaki sözü gerçeği ve gerçekimizi ifade eden isabetli bir belirlilmedir: *"Güçsüzlüğümüzün kaynağı esas olarak güçsüz oluşumuzda değil, pratikten yoksun oluşumuzda yatar."* (Mao. Cilt.1. Sf.25) Gerek genel devrimci hareket açısından olsun ve gerekse de komünist hareket açısından olsun, görülmesi ve elbette ki aşılması gereken temel sorunlardan biri budur. Hele hele reformizm, yasal- cılık ve tasfiyeciliğin hortladığı günümüz şartlarında, dev-

rimci pratiğe önem vererek öne çıkarmak gerekli ve zorunlu bir adımdır. Aksi halde gelişme, temel direklerinden yoksun kalır ve gerileme devam eder. Hem devrimci ideoloji/teori ve hem de halk kitleleriyle birleşme sorunlarıyla bağlantılı olarak önem kazanan devrimci pratik sorunu, devrimci hareketin dağınıklık ve gerileme realitesinde sadece bir sorundur. Devrimci pratik ve eylem geliştirilerek, bu durum aşılmak zorundadır.

Devrimci pratik kitlelerle buluşturulmalıdır

İkinci bir sorun ise, yukarıda ifade ettiğimiz gibi, halk kitleleriyle birleşme/buluşma hususunda yaşanan sorundur. Yaşanan durum, kitlelerden kopma, giderek daralma ve 'marjinalleşmeyle' yüz yüze gelme halidir. Bunun aşılması için yapılacak olan, daha fazla kitlelere gidilmesi ve kitlelerin sorun ve gelişmelerinin somut olarak tespit edilerek buna uygun politika ve taktiklerin geliştirilmesidir. Kitlelerle buluşmanın yolu, onların taleplerini dillendirmekten, onlarla giderek yaşamlarında birlikte olmaktan ve devrimci gerçeği açıklayarak siyasi bilinç taşıtmaktan geçer. Onların talepleriyle birleşmek ve onların sorunlarını yanlarında bulunarak paylaşmak, tek gerçekçi yoldur. Uzakta durup teori üreterek, kitlelerle birleşilemez. "At sırtından çiçek koklanmaz."

Kuşkusuz ki, halk kitleleriyle birleşmenin yordamı, doğru kitle çizgisine ve doğru siyasete sahip olmaktır. Bunun için başta, dostlar ile düşmanları doğru tayin etmek ve bu bilimsel analizle birlikte uygun siyasatler saptayıp gütmek gerekir. Devrimin dostları isabetle tespit edilmez ise, sektör kapalı kapıcı siyasete kitlelerden kopmak kaçınılmaz olur. Bilimsellikten uzak olarak yapılan zorlamalarla kitlelerle birleşilemez; devrimci gelişme sağlanamaz. Kısacası, kitlelerle birleşmenin en temel noktası, dostlarla düşmanların iyi ve isabetli biçimde ayrıştırılmasıdır. Devrimin dostları olan kitleler doğru tespit edilmeden, onlara karşı doğru bir siyasat güdülemeyeceği gibi, tersine onlara karşı yıkıcı, dağıtıcı ve uzaklaştırıcı politik hat izlemekten kurtulamaz. Sektör siyasatlerin halk kitlelerini devrimden uzaklaştırdıklarını hatırlatmanın gereği yoktur; çünkü bunu bilmeyen yoldur. Dost dediğimiz güçlere ve kitlelere karşı kaba yol, yöntemlere başvurulduğuna sıkça tanık olduk, oluyoruz. Bu, devrim adına devrimi zayıflatmaktan başka bir anlam taşıyamıyordu, taşımaz da...

O halde yapılması gereken, ideolojik-politik çizgideki kırılmalardan kaynaklı olarak zuhur eden yanlışlıktaki siyasatlerin düzeltilmesi kadar, devrimin dostları ile düşmanlarını bilimsellikte ayırtmak ve elbette ki, birleştirici ve yapıcı siyasatlerle ve halk kitleleriyle birleşme yeteneğini göstermektir. Devrimci hareketin bu zaafını aşmasında dost ve düşman ayrımı hayati bir halkadır. Bunu doğrulukla yapamayanların geniş kitlelerle birleşmesi ve gerçek devrimci gelişmeler sağlanması düşünülemez.

İşte Mao'nun şu berrak belirlemesi, söz konusu soruna ışık tutan temel yaklaşımdır: *"Düşmanlarımız kimlerdir? Dostlarımız kimlerdir? Bu, devrimin en önemli sorunlarından biridir."* (Mao.cilt.1. Sf:39)

Kitlelerle buluşmak ve devrimci pratiği büyütmek

Kitlelerle birleşme sorunundan bağımsız olmayan bir sorun da, devrimci ve komünist güçlerle birleşme sorunudur. Bu konuda da devrimci ve komünist hareket, genel olarak, açık bir aymazlık içindedir. Geniş birleşme ve eylem birlikleri düzeyindeki birlikler kendisini dayatsa ve karşı-devrim saldırıları devrimci hareketi kuşatıp gerilemesine yol açsa da, birleşme ihtiyacı ilgili güçler tarafından tam olarak algılanmamış, gereği kavranmamış ve gerçekleştirilmemiştir. Oysa dağınıklık ve gerilemelerin önlenerek gelişmelerin sağlanabilmesinde, devrimci ve komünist güçlerin birliği veya en azından bu güçler arasındaki eylem birlikleri hiç de küçümsenemez önemdedir. Bu güçler ihtiyacı olan birlik biçimlerini gerçekleştirmedikleri süreç, darlıktan ve sürecin gerisinde kalmaktan kurtulamazlar. Kendileri birleşme-

den halk kitlelerini birleştiremez; devrimi ilerletemezler. Bir kez daha Mao'ya başvurursak, o, devrimci ve komünist hareket olarak bizlerin zayıflıklarının ve başarısızlıklarının gerekçesi için şunu söyler: *"... gerçek düşmanlara saldırmak üzere, gerçek dostlarla birleşmeyi başaramamış olmalarıdır."* (Mao.cilt.1. Sf:39) (noktalama işareti aktarana aittir.) Mao haklıdır; bunu kavrayıp uygulamayanlar, yani bizler ise hatalıyız. Unutulmamalıdır ki, *"ortak düşmanı alaşağı etmek ve ortak çıkarı sağlamak için birleşmek ve savaşım vermek esastır."* (Mao. Cilt.1. Sf:34)

Belirli güçler arasında birleşme zemini ideolojik-teorik-politik-örgütsel olarak son derece uygunken, ısrarla birlikteliklerden kaçınılmakta, yapay sebeplerle birliklere karşı durulmaktadır. Amiyane deyimle, "kendi dükkânlarımız yerli görülmemekte"; genel devrim çıkarları maalesef yeterince görülmemektedir. Birliklerin önünde duran küçük hesapların ve sığ düşüncenin önemli bir parçasını, kibir ve kendini beğenmişlik oluşturmaktadır. "En iyi benim, yalnız ben komünistim" ya da "ben devrimci, öteki küçük burjuva-opörtünist" gibi tek yanlı yaklaşımlarla devrimci birlikler ve hatta komünistlerin örgütsel birlikleri ötelenmektedir. Kendimizin komünist olmasından kuşku duyamaz, bunu ısrarla belirtiriz de... Elbette bunda sorun yoktur. Fakat böyle olmasına karşın, bizler dışında komünistlerin olabileceğini -en azından teorik olarak- kabul etmemiz gerekir. Dahası, birleşmemiz ya da eylem birliklerine gitmemiz gereken güçlerin olduğunu, en nihayetinde tüm devrimci kesimleri birleştirmek gibi bir sorunumuzun olduğu kabul edilmek durumundadır. Tersi yaklaşım, kitlelerle birleşmeyi beceremez; devrimi örgütleyp ona önderlik yapamaz. Birleşme veya çeşitli eylem birlikleri geliştirme noktasında problem yaratan kendini beğenmişlik şeklindeki ham sekte düşüncenin sığılına açıklamak üzere, bir kez daha Mao'ya başvurup temel bir yaklaşımı aktaralım: *"Sadece kendimizi iyi, başkalarını ise işe yaramaz olduğunu düşünmek tamamen yanlıştır."* (Mao. Cilt.2. Sf:205)

Sert kabukları kırmak için, sert vurmak gerekir!

Özgün bir sorun olarak, komünist ve devrimcilerin kendisini ispatlaması, yani ediliğinin boğduğu devrimciliğin özellikle bugün kıçış yapması ihtiyacı, önemli bir ihtiyaç olarak vardır. Gerçek devrimciler ile sözde devrimciler arasındaki farkın teorik düzlemde çizilmesi; bu farkın en gerçek kanıtı olarak ise, gerçek devrimcilerin sosyal pratikte devrimci profili iyi biçimde ortaya koyması bir gerekliliktir. Bunun yolu, pasifizmle kol kola girip devrimci eylem ve devrimci savuştan uzaklaşmak değil; tersine, devrimci eyleme daha fazla yakınlaşarak onu kararlı biçimde geliştirmekten geçer. Günümüz şartlarında yaratılan belirsizlik ve rölanlı yapan devrimci eyleme karşın gelişme eğilimi gösteren tasfiyecilik, daha net ve keskin çıkışları gerektirmektedir. Salt program beyanıyla değil, sosyal pratikte de öne çıkmak gerekmektedir. Belirleyici olan pratiktir. Halk kitleleri, "aynası iştir kişinin, lafa bakılmaz" sözünden hareket eder ve pratik gerçeğe bakarlar. Dahası, her türlü gerici dalgayı kırmak ve aynı zamanda düzen içi yasalı tasfiyeciliğin tekerleğinin önüne taş koymak için, sınıf mücadelesinin gerçek ve nitelikli devrimci pratiğini her türlü zorluğa karşın ve her alanda yükseltmek şarttır. Devrim nakış örmeye benzemez. O ancak kendi kanunlarıyla ilerler. Sert kabukları kırmak için, sert vurmak gerekir. Büyük öğretmenin devrimci perspektifi yol göstericidir:

"Bu dönemde fazla ileri gitmek diye nitelendirilen bütün eylemler, devrimci bir önem taşımaktadır. Açıkça söylemek gerekirse, bütün köylü bölgelerde bir süre için terör estirmek gereklidir. Yoksa, köylü bölgelerde karşı-devrimcilerin faaliyetlerini basturmak ... mümkün olmaz. Bir yanlış düzeltilmek için olagan sınırları aşmak gerekir; yoksa yanlış düzeltilmez." (Mao. Cilt.1. Sf:61) (alıntıda noktalı bırakılan yer aktarana aittir.)

Yeri gelmişken, devrimci ve komünist cephenin mücadelede ihmal edemeyecekleri bir diğer sorun olarak; bilimum

yılgın ve yorgunlar takımının neo-liberal saldırılara göğüs geremeyerek devrimci teoriyi terk edip, onu yozlaştırma uğraşı içinde olduklarını hatırlatmakta fayda vardır. Bir taraftan gerici-faşist egemen sınıflardan demokrasi beklentisi ve burjuva demokrasisiyle meşgale arayan tasfiyeci hortlaklar reformist sahneyi tıka basa doldururken, öte yandan devrimci parti ve devrimci eylemi demode sayarak tasfiyeci saldırılarını revizyonist cepheden yükseltmekte; devrimci MLM'ye ideolojik düşmanlıklarında sınır tanımamaktadırlar. Proletarya diktatörlüğü ve önderliği ile proletarya partisine karşı çıkmaya yemin etmiş bu kesim, devrimci yakın gözükmeye pozisyonuyla, hatırı sayılır bir tehlikeydir. Evet tehlikelidirler; çünkü açık ya da kapalı olarak proletarya partisine ve onun önderliğindeki devrimci savaşa karşı çıkmakta; devrimci mücadeleyi, gerici sınıfların icazeti altında bir parti ve mücadeleyle sınırlamaktadırlar. Yani devrime yakın durarak, devrimci sözler altında, revizyonizmi örgütlemekte. İlegal mücadeleyi, devrimci eylemi ve bu niteliklerle var olan devrimci örgütü reddetmekte; yasal parti ve banışıl mücadeleyi stratejik unsur olarak görmektedirler. Evet, şimdiden proletarya devleti ve diktatörlüğünü reddediyor; proletarya önderliği ile proletarya partisini ortadan kaldırmak istiyorlar. Devrimci savaşı ve orduyu tasfiye etmeyi ısrarla savunuyorlar. Kısacası, gerçeğe bağlı olmayan ve gerçeği yadsyan bir yığın zirva teorisinin mucitliğini yapıyorlar.

Devrim kitlelerin eseridir!

Marksist otorite bu tiplere şöyle der: *"Bazıları kendi kafalarındaki düşünceleri gerçek sanırlar. Bazıları da ancak gelecekte gerçekleştirilebilecek olan bir düşünceyi bugünden gerçekleştirmeye çabalarlar."* (Mao.cilt.1. Sf:411) İşte bizler, bunları tanımak, bunlardan ayrılmak ve bunlara karşı mücadele etmek durumundayız. Devrimci örgüt ve mücadele-yi, devrimci savaş niteliği esasıyla geliştirmek zorundayız. Çürük teorileri gömmenin en kesin yolu, devrimci savaşla derin bir mezar kazmaktan geçer.

Son bir özetleme yapacak olursak... Kuşkusuz ki çok karmaşık olan devrimci süreç, ancak MLM ideoloji ve bilimin kavranıp uygulanmasıyla göğüslenip, başarıyla yürütülebilir. Devrimci hedefler uğruna fedakarlığı ilke edinerek çok çalışmak ve pratiğin göbeğinde pişerek orada öğrenmek zorunludur. MLM teori ve ilkeler bilimsel tutumla toplumsal gelişlere uyulanıp, somut siyasatlerle geliştirilmek; şartların somut tahlihi yapılarak nesnel koşullar ile sübjektif etmen birleştirilmelidir. Yani siyasat ve taktik nesnel koşullara uygunluk kazanmalı; devrimci eylem kitlelere mal edilmelidir. Teori ile pratiğin birliğine kesin itaat gösterilerek, bilinçli devrimci pratiğin temsili sağlanmalıdır. Geniş devrimci halk kitleleriyle birleşme ihtiyacı en temel hedef- tir. Bu hedef, genel önceliklerden biri olarak, somut pratiklerle gerçekleştirilmelidir. Devrimci eylem birlikleri, devrimci birlikler ve özellikle de komünistlerin birliğinin devrimdeki rolü kavranarak önemsenmeli, gerekli adımlar atılmalıdır. Siyasi iktidar mücadelesinde devrimci savaşı geliştir- menin zorunluluğu ve devrimci eylemin örgütlenmedeki rolü etkili olarak kullanılmak durumundadır. Hata ve zaaf- larımızla mücadele etmeden hiçbir engeli aşamayacağımız bilinmelidir. Bunun gibi, devrimden sapan ideolojik akımlara karşı gerekli ideolojik mücadelenin yürütülmesi aksatıl- madan sürdürülmelidir. Teorik mücadele cephesi boş bırakılmadan iyi kullanılmalı; yetkin teorik mücadele yürütülmelidir. Halk kitleleriyle birleşmenin önündeki engeller yı- kılmalı, o deryaya girilmelidir. Maoist komünistler, örgütsel birliklerini esas almalı, devrimci birliklerin geliştirilmesinin önderliğine tereddütsüz biçimde, berrak bir kafayla soyun- malıdır. Komünistlerin birliği zorunluken, devrimci güçle- rin de ortak hedefler etrafında birleşme zemini genellikle vardır. Devrim kitlelerin eseridir!

Dicle Üniversitesi'nde çifte anma

AMED- Dicle Üniversitesi'nde Kızıldere çatışmasında şehit düşen Mahir Çayan ve yoldaşları ve 2006 Mart Serhildanı'nda şehit düşen 14 kişi için anmalar yapıldı. Mahir Çayan ve yoldaşları anısına yapılan eylem, saat 12:00'da, Fen-Edebiyat Fakültesi önünde başladı. Ayrıca, burada hazırlanan pano önünde Türkçe ve Kürtçe marşlar çalındı. Dicle Üniversitesi Öğrenci Derneği ve Yeni Demokrat Gençlik'in örgütlediği anmaya, Demok-

ratik Gençlik Hareketi, SGD, Emek Gençliği ve TKP de katılarak destek verdi. Kitle adına yapılan basın açıklamasında, Kızıldere Katliamı'nın nasıl gerçekleştiği kısaca anlatılarak, "Kaldıkları kerpiç bir köy evinde bu 10 devrimci, katledilme pahasına devrimi, devrimciliği savunmuş; fiziki olarak katledilmelerine rağmen, kendilerinden sonra gelecek lere bu ülkede devrimciliğin nasıl yapılması gerektiğini öğretmişler-

dir." denildi.

"Kızıldere direnişin sembolüdür"

"Kızıldere direnmenin, direnişin sembolüdür" denilen açıklamada, şu ifadelerle yer verildi: "On'ların Kızıldere'de yazdıkları özgür geleceğin çağrısıdır. Bu çağrı, 38 yıl önce, o kerpiç eve yağdırılan kurşunlarla sonlandırılmadı. Kızıldere, emekçi halkın emperyalizme ve faşizme karşı kavgasında var olmuştur; var olacaktır. Bu mücadele, yitirdikleri-mizden devraldığımız devrimci ira-

de, inanç ve kararlılıkla sürecektir."

"Mahirler'le dirildik; Mazlumlar'la direniyoruz", "Kızıldere wê herdem bi heybet biherike", "Faşist devlet Kızıldere'nin hesabını verecek", "Kızıldere dayanışma ve direniştir" dövizlerinin açıldığı Kızıldere şehitleri için yapılan anmada "Yaşasın devrimci dayanışma", "Faşist devlet hesap verecek" sloganları atıldı. **Mart Serhildanı şehitleri için fidan dikildi** Kızıldere anması, alkış ve sloganlarla son bulurken, öğrenciler bu

kez de, 2006 yılında Amed'de yaşanan Mart Serhildanı'nda şehit düşen, aralarında gazetemiz muhabiri ve Dicle Üniversitesi öğrencisi İlyas Aktaş'ın da bulunduğu 14 kişi için fidan dikmeye çağrıldı.

Dicle Üniversitesi Öğrenci Derneği tarafından düzenlenen fidan dikme eylemine, Demokratik Gençlik Hareketi'nin yanı sıra pek çok gençlik örgütü de katılarak destek verdi.

Mehmetçik Lisesi'nden atılan öğrencisinden mektup var!

Öncelikle merhaba, Ben TEKEL işçilerinin mücadelesine destek verip, sonrasında idare ve polisin işbirliğiyle okuldan atılan öğrencilerden biriyim. Sizlerle bu 3 haftalık süreyi ve bu süre içerisinde gerçekleşen gerek idare, gerek okul içi ve okul dışındaki bizlere yapılan faşizan baskıları anlatmak istiyorum. Bizler hiçbir şekilde okul içerisinde rahat hareket edemiyoruz. En küçük hak arama girişimimizde bile bizlere bir çok yönden faşizan baskılar uygulanmakta. Bu baskılar tek tek sıralamak istiyorum çünkü; bugün bu baskıların kimler tarafından yapıldığını, kimler tarafından yaptırıldığını tüm halkımızın bilmesini istiyorum. İlk başta okulun içerisine 100'e yakın kamera takıldı ve bu kameralar sayesinde attığımız her adımı takipçisi oldular, kameralar yetmedi okul içerisinde sözde hademe diye sivil polisler sokuldu. Bu da yetmedi bu kameralardan çoğu, okul idaresi tarafından ilçe emniyet müdürlüğüne bağlatıldı ve bu şekilde okul içerisinde yapılan baskıların yetersiz olduğu durumda okul dışında da baskı uygulanacaktı, ki uygulandı da zaten. Bizler bu baskıların bizleri yıldırma, korkutma amaçlı yapıldığını her seferinde dile getirdik. Gelinen son aşamada ise; ülke günde-

mine oturan TEKEL işçilerinin ekmek kavgası ve verdikleri mücadele bizleri çok etkiledi. Sonuçta bu onların haklı hak arama mücadelesiydi. Ve bir gün o işçilerin yerinde babamız, annemiz, abimiz ya da bizler olabiliriz. Bizler de lise öğrencileri olarak Kızıldere TEKEL işçilerine destek vermek için okul içerisinde etkinlikler yapmaya karar verdik. İlk başta küçük bir skeç hazırladık. Bu skeçimiz oynandığı sırada okul idaresi tarafından saldırıya bulunuldu. Bu esnada ise okul içerisindeki sivil polisler tarafından görüntülerimiz çekildi. Daha sonra idare bizlere "sizler artık defolup gideceksiniz", "kim oluyorsunuz da bunları yapıyorsunuz, hepinizi bitireceğiz" gibi tehditler savurdu. Bunun yanında okul içerisindeki görüntülerimiz Emniyet Müdürlüğü'ne gönderildi. Bu sırada bu olaylar yaşanırken ailelerimize "Sizleri adam edeceğiz. Sarıgazi zaten hassas bir bölge defolun gidin" gibi söylemleri oldu. Etkinliğe katılan arkadaşlar tek tek idareye çağırıldı ve bizlerle görüşürken müdür yanına sivil polisleri de almıştı. Sanki bizi sorguya alırmışçasına girişimleri oldu. Bizler yine orada tepkimizi koyduk ve onların kim olduklarını, burasının bir eğitim yuvası olduğunu dile getirip onları odadan çıkarttık. İçeriye görüşmeye giren arkadaşlara tüm okul yöneti-

minde bulunan öğretmenler tarafından peş peşe sorular sorularak öğrencileri zan altında bırakmaya çalıştılar. Daha sonra derslere girdiğimizde idare ve polisle işbirliği içerisinde olan öğretmenler tarafından sözlü baskılara maruz kaldık. Bizlere "defolun sınıfımdan, gidin bu okuldan" gibi gışkırmaları oldu. Psikolojik olarak çok büyük bir baskıya maruz kaldık. Ve etkinliğe katılan arkadaşlarımızdan bazıları idarenin ailelerine yaptığı tehditlerden dolayı okulunu değiştirdi. Ve okul değiştirmek zorunda kalan öğrencilerden biri de benim. Ben bu sene üniversite sınavına girmeye hazırlanıyorum ve benim geleceğim bu sına bağlı, şu anda böyle bir psikolojiyle nasıl hazırlanırım hiç bilmiyorum. Okul idaresi bizleri okuldan atmak için Milli Eğitim Bakanlığı'na - Okul içerisinde pankart açmak, -Öğretmenlerle kavgaya etmek, gibi gerekçeler sundular. Fakat işin tuhaf yanı hiçbir şekilde pankart açılmadı ve hiçbir şekilde öğretmenlerimizle kavgaya edilmedi. Bugün bu yalanları rahatlıkla söyleyenler yarın insanların yüzüne nasıl bakacaklar bilemiyorum. İdare bunlarla da sınırlı kalmadı, öğrencilere muhbirlik teklif etti, bunu kabul ettirmeye çalıştı ve kabul edilmediği takdirde örgün eğitim dışı edip, ayağını kaydırmakla tehdit etti.

Okul içerisinde bunlarla sınırlı kalmazken, okul gışkırmaları polisler tarafından sözlü tacizler, küfürler edildi. Yetmedi sabah okula gelirken okul önünde kimlik sorgulamaları yapmak istedi. Fakat ne hikmetse bu kimlik sorgulamaları sadece okul içerisinde etkinliklere katılan arkadaşlarımıza yapılmak istendi. Tabii yapılan baskılar bunlarla sınırlı kalmadı. Okul çıkışı yaptığımız yürüyüş sırasında polisler tarafından saldırıya uğradık. Gelinen şu aşamada ise; evimizden dışarı çıktığımızda adım adım takip ediyor ve yolda kiminle selamlaşıyorsak görüntüye alınıyoruz. Bilmiyorum bu yazıda anlattığım, anlatmak istediğim baskılar sizleri ne kadar etkiler ama inanın ki bunu yaşayan bir çok arkadaşım var ve yine de bu durumda bile yaptığımız herşeyi doğru buluyor ve bunların bizim en demokratik hakkımız olduğunu ve hepsinin meşru olduğunu dile getiriyoruz. Bizler henüz 16, 17 yaşlarında lise öğrencisiyiz, bizler bu yaşta hakkımızı yemek isteyenlerin zulmüne, baskısına boyun eğmezken siz halkımızın da bizim gibi demokratları, her türden baskıyı, sömürüyü defetmek için yanımızda olmanızı istiyoruz.

Dicle Üniversitesi yurdunda isyan çıktı!

AMED- Dicle Üniversitesi Ziya Gökalp Öğrenci Yurdu'nda isyan çıktı! Yurtta örgütlenmeye çalışan cemaatlara öğrenciler müdahale edince yurda yığınak yapan çevik kuvvet polisleri, öğrencilerin eylemiyle yurttan kovuldu! Ziya Gökalp Öğrenci Yurdu'nda örgütlenmeye çalışan 3 cemaatçıye, 31 Mart akşamı öğrenciler tarafından müdahale edildi. Müdahale sonrasında cemaat yurt idaresine, yurt idaresi ise polise başvurdu. Bunun üzerine öğrencilerin ortak yaşam alanı olan yurda çevik kuvvet ekibi ve panzerle birlikte, siyasi polis yığınağı yapıldı.

"Katil polis yurttan defol!"

Polisin öğrenci yurdunda yığınak yapmasına karşı çıkan öğrenciler, gece 11 sıralarında, "Katil polis yurttan defol!", "İşbirlikçi idare

istemiyoruz", "Öğrenci uyuma, yurdunda sahip çık" sloganları atarak yürüyüş yaptılar. Yürüyüşe, kadın bloğunda kalan öğrenciler de, bloğun içinde sloganlar atarak ve camları kırarak destek verdi. Kadın bloğunda kalan öğrenciler, sonrasinda, kapıları açtırarak yürüyüşe dahil oldular. Yürüyüş neticesinde yurdun dışına çıkan polis ekipleri, olayları uzaktan izlemek ve kamera görüntüsü almaktan başka bir şey yapmadı. Bu sırada öğrenciler, yurdun basketbol sahasında marşlar ve sloganlar eşliğinde, gece 2:30'a kadar halay çektiler. Demokratik Gençlik Hareketi'nin de destek verdiği eylemler, önümüzdeki günlerde de sürecek. Ziya Gökalp Yurdu öğrencileri, "cemaat-idare-polis" işbirliğine karşı tepkilerini göstermeye devam edeceklerini açıkladılar.

Uzman çavuş öğrenciye dayak attı, öğretmen "ceza" aldı!

Amed'te, okulu basıp, oğluyla kavgaya eden öğrenciyi herkesin gözleri önünde döven uzman çavuşa değil, durumu protesto eden öğretmene "ceza" verildi. "Ceza" alan Eğitim-Sen Diyarbakır Şube Başkanı Abdullah Karahan, "Bu anti-demokratik uygulamalar değişinceye dek sesimizi yükseltmeye devam edeceğiz." dedi. Geçen yıl 21 Mart'ta, Diyarbakır Şehit Albay Güner Ekici İlköğretim Okulu'na gelen bir uzman çavuş, oğlunun kavgaya ettiği çocuğu sınıftan dışarı çıkararak, koridorda tekme tokat dövmüştü. Uzman çavuş, hızını alamayarak, kendisine müdahale eden okul yönetimi ve öğretmenlerle tartışmıştı. Bu durum, bir cep telefonu kamerasıyla görüntülenmiş, dayak yiyen öğrencinin velisi, bu görüntülerle savcılığa suç duyurusunda bulunmuştu.

Öğrencisini savunmak, memuriyete ahlaktır!

Savcılıktaki soruşturmadan bir sonuç alınamazken, Diyarbakır Milli Eğitim Müdürlüğü, öğrencisinin dövlülmesine tepki gösteren öğretmenin Devlet Memurları Kanunu'nun 8. maddesine aykırı davrandığına hükmederek, "kınama cezası" verdi. Konu hakkında bir basın toplantısı yapan Abdullah Karahan, "Şiddet kimden gelirse gelsin kabul edilemeyeceği, bu işin takipçisi olacağımızı söyledik. Normalde o fiili işleyen kişi hakkında suç duyurusu ve işlem yapılması gerekirken bana kınama cezası verildi." dedi. Konunun sonuna kadar takipçisi olacaklarını söyleyen Karahan, ayrıca, verilen "kınama cezası"nı Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne taşıdıklarını ifade etti.

GENÇ YORUM

SINAN ÇAKIROĞLU

BOP'un kültür emperyalizmi kısılcında "sanatçı açılımı"

Başbakanlık tarafından İstanbul Dolmabahçe Sarayı'nda verilen bir kahvaltıyla birlikte ekranlarda, sinemalarda, gazetelerde görmeye alışık olduğumuz 80 "ünlü" isim "sanatçı açılımı" çerçevesinde biraraya geldi. Gündeme "şok" başlığı altında giren bu "girişim"in ikinci ayağı hâkim sınıf ve sözcüleri tarafından oldukça dillendirildi. Ardı ardına programlar düzenlenerek hep bir ağızdan sanatçı açılımının "milli birlik projesi"nin en önemli adımlarından birisi olduğu kendi sınıf çıkarları etrafında pohpohlanıldı. Sanatçı açılımı, bizimkisi gibi dışa bağımlı ülkelerin, hangi kültürel edinimin kısılcında olduğunu bir kere daha açığa çıkardı. Her sürecin kendisine has bir ilerleyiş biçimi vardır. Ama her süreç kendi "doğrularını" en geniş kitlelere kanıksatmak, onları yaşamlarının birer parçası haline dönüştürmek için benzer yöntemleri kullanır. Kültürel yönelim, Marks'ın itinayla belirttiği 'Maddi hayatın üretim tarzı, genel olarak toplumsal, siyasal ve entellektüel hayatın sürecini koşullandırır' gerçeğinden uzak değil, bilakis parçası olarak vuku bulmaktadır. Her kültür poli-

tikası, bir sınıfın politik gücünü üzerinde taşır. Kültürün parçası olarak sanat ise, yine bir sınıfı temsilen toplumla ilişkilenecek zorundadır. Bir ülkenin iç işleyişi, o ülkeyi hangi kligin temsili yöneteceği, uluslararası alandaki politik yönelimi vb. gibi tüm üst yapıya tekabül eden sürecin, emperyalizme tekrardan entegre edildiği dönemlerde, bu re-organizasyonun kültürel ayağının olmayacağını düşünmek abes olur. İlk başından itibaren, Hatırla Sevgili-Bu Kalp Seni Unutur Mu gibi dizilerle, medya iletişim araçları eşliğinde halk yığınlarının üzerinde uygulanan politik-yedekleme siyaseti daha da derinleşerek ilerledi. Neticede "milli birlik" için atılan her adım, "milli iradenin" sanat camiasıyla buluştu. Şunu söylemek gerekir ki, "davete" katılanların hepsinin aynı niyeti gütmeyeceği aşikârdır. Bir kesim (ufak bir azınlıkta olsa) sürecin getirmiş olduğu kısmi hakların olduğunu ve bu yanının zorlanmaması gerektiğini düşündükleri için katılmışlardır. Fakat niyet olarak her ne kadar, ezilenlerin çıkarı düşünülse de, atılan somut adımlarla gerici sınıf-

ların projelerine yedeklenilmektedir. Ezici çoğunluğa gelecek olursak, onlar efendilerine layık olan görevlerini yerine getirmekle mükellefler. "Sanatçı Açılımı", piyasadaki güncellikle sınırlı kalmayarak, proletaryanın değerlerine uzanmaktan kaçınmadı. Yaklaşık bir yıl önce Nazım Hikmet'in tekrardan "vatandaşlağı" alınmasıyla birlikte başlayan tartışmalar bu kez de "Eğer bu ülkenin otoriteleri Yılmaz Güney'e kulak vermiş olsaydı" aymazlığı ile sürdü. Alçakça yapılan bu açıklamanın birden fazla yanı vardır. Birincisi; Erdoğan "otoritelere" seslenerek, kendisini halkın temsilcisi gibi göstermektedir. İkincisi ise, Yılmaz Güney'in çağrılarının muhatabı olarak "otoritelerin" gösterilmek istenmesidir. Yılmaz Güney, Kazanılacak Dünya ile yaptığı röportajda belirttiği gibi 1976 yılından sonra devrimci sanat cephesine katılarak, proletarya önderliğinde gelişecek demokratik halk devriminin "sanat eri" olarak yerini almıştır. Bu yıllardan sonra yapmış olduğu tüm filmler, çıkarmış olduğu bütün eserler, geniş halk yığınlarının demokratik

halk devriminin parçası haline dönüşebilmesi hedefini taşımaktadır. Güney'in mutlak uğraşı, müzmin muhalif sanatçılar gibi "otoritelere" ses duymamak değil, Paris'teki bir etkinlikte yaptığı konuşmada olduğu gibi 'ezilen sınıfların sınıf kardeşliği en güçlü silahlarımızdandır. Dost ve düşman şöyle bilsin ki, kazanacağız! Mutlaka kazanacağız' anlayışı çerçevesinde, ezilen sınıfları, emperyalist-kapitalist dünya gericiliğine ve onun usak iktidarlara karşı sınıf mücadelesi etrafında birleştirmekti. Etkisi ülke sınırları dışına çıkmış, halkın sanatçı olma yolunda büyük bedeller ödemiş, halk için sanatın, halk için savaştan geçtiğine inancını yitirmeksizin eserlerini bu doğrultuda yazmış ve yönetmiş olan Yılmaz Güney, dünya gericiliğinin, adını ağzına dair alamayacağı örnek bir kişiliktir. O'nun yaşamında taviz vermeksizin uyguladığı 'Kültür sanat silahlarının namınları, devrim yolumuzu aydınlatır' şiarı, bugün her zamankinden daha yükseğe çekilmektedir. Demokratik halk gençliğinin gerek Avrupa'da gerekse Türkiye-Ku-

zey Kürdistan'da Yılmaz Güney'e atfen düzenlediği kültür-sanat festivali bu mercekte görülmesi, ilerletilmelidir. Gençlik doğası gereği daha fazla sorgulayan, daha fazla algılayan yapıyla kültür-sanatın birçok koluyla yakinen ilgilidir. Bizlere düşen görev demokratik halk devriminin açığa çıkardığı devrimci kültür birikimini, devrimden çıkarı olan halk gençliği ve tabakaları arasında yaymak ve yoğunlaştırmak yeni Güneylerin çıkmasına zemin sunmaktır. Herkesin Yılmaz Güney olamayacağını elbette ki unutmamalıyız. Güneyleşmekten kastımız, O'nda somutlaşmış, belirli bir aşamaya varmış devrimci kültür sanat fikriyatının, yeni kuşaklar tarafından yeni siperlerde ilerleterek, demokratik halk devriminin görevlerini yerine getirmekti. Egemenler cephesinde yapılan hamleler, ezilenler açısından iyi tespit edilmeli, tereddüde düşmeksinin karşılığı verilmelidir. Ancak bu yolla sınıflar üstü sanatın, tekdüzeleştiriminin, ayınlıştırmanın bugünkü somut adı olarak kültür emperyalizminin mevcut yönelimi boşla çıkartılabilir.

DHF: “TEKEL direnişinde söz bitti, sıra devrimci eylemde!”

TEKEL işçilerinin 1 Nisan'daki Ankara buluşmasında yaşanan polis terörüne ve direnişin geldiği duruma ilişkin, Demokratik Haklar Federasyonu (DHF) bir açıklama yayınladı. DHF, yaptığı açıklamada, TEKEL direnişinin geldiği durumu değerlendirek, “Bizim gibi ülkelerde hakim sınıfların ‘demokrasi ve özgürlükleri’, sömürü ve zulüm düzeninin devam etmesi ve ezilen milyonların sisteme tabi kılınarak kölelik koşullarında yaşamayı kabul etmesi demektir.” dedi.

DHF: 1 Nisan buluşmasından işçilere ihanet çıktı

Ankara sokaklarındaki “polis işgali”yle hakim sınıfların gerici-faşist yüzünün bir kez daha ortaya

çıktığının belirtildiği açıklamada, gelinen aşamada sendikaların içinde bulunduğu duruma ilişkin ise şunlar söylendi: “Çok beklenen ‘1 Nisan buluşmasından’ çıkan sonuç, TEKEL işçilerine ihanet olmuştur! Sendikal bürokrasi şimdi de işçileri 26 Mayıs genel eylemine ve 3 Haziran’da Danıştay’ın vereceği karara kilitleyerek eylemsizleştirmeye çalışmaktadır. Sendikalar tepkileri azaltmak için ‘fazla zor kullanmayın yoksa Ankara’dan gitmeyiz’ ikiye bölünmüş hareket etmekte ve hiçbir şey yapmadan ‘AKP akını başına al yoksa Ağustos’ta geleceğiz’ aldatmacasına devam etmektedir.”

Devrimci-demokratik güçlerin, mevcut durumları gereği direnişi dışarıdan izleyen ve destekle-

yen pozisyonda kaldıkları belirtilen açıklamada, devrimci-demokratik güçlerin görevlerine ilişkin şu tespitlere yer verildi: “Bugün TEKEL direnişini sahiplenmek demek dar grup çıkarlarını bir kenara bırakarak direniş etrafında kenetlenmek demektir. Sendikal bürokrasiyi kuşatarak sokaklara indirmek ve işçilerin merkezinde yer aldığı örgütlü mücadeleyle hakları söküp almak demektir. Devrimci-demokratik güçler sendikal bürokrasiyi ‘siddetle’ eleştirirken, bu eleştiriyi uygun, tutarlı ve alternatif bir mücadele sergilemekten ısrarla imtina etmektedir. Sendikalarda faaliyet yürüten güçler, sendikaların tabanına yönelik örgütlü bir faaliyet yürütme konusunda

üzerine düşen sorumluluğu yerine getiremezken; sendikal bürokrasi üzerinde ‘baskı’ kurmaktan bahsedebilmektedirler”

DHF’den devrimci-demokratik güçlere birlik çağrısı

Devrimci-demokratik güçlere yönelik, “birlik” ve “sendikal bürokrasiye karşı bizzat sendikalar içerisinde ortak mücadele” önerilerini yineleyen DHF, bunun yanı sıra, bütün yerelerde TEKEL işçileri merkezli platformlar kurulması önerisini de yineledi.

DHF, 26 Mayıs’ta yapılması planlanan genel greve ilişkin ise şu değerlendirmelerde bulundu: “26 Mayıs’ta genel grevin ne olduğunu AKP’ye

gösterelim” diyen sendikal bürokrasi, sınıf mücadelesini ve devletin gerçek karakterini tarif etmektedir. Unutulmamalıdır ki TEKEL direnişi ancak ve ancak AKP’ye, CHP’ye, Danıştay kararlarına, sendikal bürokrasiye ve düzenin diğer saldırı araçlarına karşı verilecek örgütlü ve kararlı bir mücadeleyle zafere ulaşabilir. Ötesinde bir çözüm yoktur. Bu çalışmalar yapılmadan bir başına ‘26 Mayıs genel eylemine’ dönüp yapılan çağrıların, niyetlerine rağmen, bu saldırıların güçlendireceği açıktır.” DHF, açıklamasını, “Söz bitmiştir! Yapılması gereken TEKEL direnişi arkasındaki halk desteğini örgütlemek ve bu desteği alanlara taşımaktır.” sözleriyle noktaladı.

Demokrasi açılımları Ankara’nın göbeğinde TEKEL işçilerinin sırtında patladı

Ekmeklerine sahip çıkanlardan korkuyorlar

ANKARA- Devletin 4/C dayatmasına karşı Ankara’nın göbeğinde kurdukları direniş çadırlarında 78 gün boyunca direnen TEKEL işçileri, Türk-İş ve Tek Gıda-İş Sendikası’nın ketum tavırlarından dolayı direniş çadırlarının kaldırıldığı 2 Mart’tan sonra 1 ve 2 Nisan günü yine Ankara sokalarındaydı. Ve yine ilk günkü gibi polisin sert tavrıyla karşılaştılar. Ankara’yı OHAL yasalarıyla yöneten devlet, Ankara’ya girişleri ve sokalarda bir araya gelmeyi yasaklayarak, TEKEL işçilerinin sesini boğmak istedi. Devletin tüm çabalarına rağmen azda olsa bir araya gelmeyi başaran TEKEL işçileri gaz bombalarının soluğu kesen atmosferinde yerlerde sürüklendi, dayak yedi ve gözaltına alındı. TEKEL işçileri günler sonra yeniden Ankara’daydı ve yine sendikaların ketum tavrı-

lan TEKEL direnişini bastırmak için aradığı fırsatın rahatlığıyla bu sefer TEKEL işçilerine yönelik daha sert davrandı. Ankara valisi devletin verdiği emir ile bir gün önce yayınladığı genelgeyle polisin hiçbir eyleme izin veremeyeceğini duyurmuştu. Valiliğin tam yetkisinin alan Ankara polisi, kararlı TEKEL işçilerinin eylem yapmaması için Sakarya Caddesi ve civarına sokak karokolları kurarak kuşattı.

TEKEL işçilerine hükümet, vali ve emniyet kıskacı

Sabah saatlerinde Ankara’nın çeşitli noktalarından Türk-İş önünde yapılacak eyleme katılmak için çeşitli illerden otobüslerle gelen TEKEL işçileri polis barikatlarıyla karşılandı. Kente girişleri engellenen işçilerin kimi yürüyerek kimi ise özel araçlara bine-

maruz bırakıldı. Çevik Kuvvet yoldan geçen, toplu yürüyen herkese sözlü tacizde bulunarak ortamı provoke edip saldırdı.

İKİNCİ GÜN: TEKEL işçileri Sakarya Meydanı’nda

İlk günkü OHAL uygulaması kararlı TEKEL işçilerinin haklı ve meşru sesini boğmaya yetmedi.

Sabah saatlerinde Sakarya Meydanı’nda iki ayrı yerde toplanan işçiler, oturma eylemine başladılar. Bir kısmı Sakarya Meydanı’nda oturan bir kısmı ise Mithat Paşa Caddesi girişinde toplanıp slogan atan işçiler bir süre sonra burada kurulan polis barikatının açılması ile Sakarya’ya giriş yaptı. Türk-İş binasına yakın Bayındır Sokak’ta birleşen işçi ve devrimci-demokrat kurum-

Sakarya Caddesi’nde oturma eylemine başlayan işçileri polis megafondan tehdit ederek basın açıklamasının ardından derhal dağılmasını ikaz etti. Bayındır Sokak’ta işçinin karşısına çıkan Tek Gıda-İş Sendikası Başkanı Mustafa Türkel basın açıklamasını gerçekleştirdi. 1 Mayıs’ta kitlesel biçimde Ankara’da eylemde olacaklarını, 26 Mayıs’ta 4 konfederasyonun gerçekleştireceği 1 günlük hayatı durdurma eylemine kitlesel katılacaklarını ifade eden Türkel, 3 Haziran’da Danıştay’ın 4/C’nin iptal kararından bir sonuç çıkmaması halinde kitlesel bir şekilde Ankara’ya gelerek 3 gün kalacaklarını söyledi.

İşçilerden Türkel’e tepki yağdı

Bu açıklamaların ardından meydana ayrılmak isteyen Türkel’e işçilerin bazıları tepki göstererek çıkış yolunu tuttu. Polis korumasında çıkılmak istenen Türkel’e tepki büyüyünce Türkel buradaki bir binaya sığındı.

Eylemde, bir işçi, arkadaşlarını göstererek; “Bunlar hak arama mücadelesi veren işçilerdir. Başbakan görsün; provokatörlükle işimiz olmaz bizim, tek işimiz ekmeğimiz. Hala televizyonlara çıkıp ne için gelmişler görün” deyip yalan söylüyor. Biz ekmeğimiz için geldik. Almadan da gitmeyeceğiz. Başbakan TEKEL işçisini sevmiyor. Neden sevmiyor çünkü 8 yıldır yaptıklarına tek dur diyen buradaki işçiler oldu.” dedi.

Polis gaz ve copla saldırdı

Bu arada işçilerin büyük çoğunluğu oturma eyleminden kalkarak arka taraflara çekildi. Geriye kalan işçiler ve devrimci-demokrat kurumlar barikatı zorlayarak Türk-İş binası önüne gitmek istediler. Bunun üzerine saat 11:50 solarında biber gazı, cop ve gaz bombaları kullanan kolluk güçleri ile eylemciler arasında çatışma çıktı. Oturma eylemine ilk saldırı anında ve geri çekilen kitleye ara sokaklarda saldıran kolluk güçleri birçok kişiyi göz altına aldı.

Esenyurt işçileri hakları için yürüdü

Sendikalı oldukları için Esenyurt Belediyesi yönetimi tarafından isten atılan işçilerin mücadelesi devam ediyor. Uzun zamandır belediye önünde işleri için bekleyerek direnişlerini sürdüren işçiler, Esenyurt Meydanı’na bir yürüyüş düzenledi. Belediye önünden yürüyüşe başlayan işçiler yürüyüşün ardından meydana bir miting gerçekleştirdi. Mitinge; TEKEL, Marmaray, Sinter Metal, ATV-Sabah işçilerinin yanı sıra DHF ve bir çok devrimci, demokratik kurum destek verdi. Miting alanında yapılan konuşmalarda Belediye Başkanı Necmi Kadioğlu’na seslenildi.

Babası direnişteki işçiler arasında olan ilköğretim dördüncü sınıf öğrencisi Mithat Can İliş “Benim babam işten çıkarıldı. Zor durumda kaldık. Ben okumak istiyorum. Sizin çocuklarınız hangi okullarda okuyorlar, ne kadar harçlık alıyorlar?” diyerek Kadioğlu’na seslendi. İşten çıkarılan işçilerden Gönül Bağdat da söz alarak işten çıkarıldıktan sonra yaşadığı sıkıntıları aktardı. Ardından Belediye-İş İstanbul 2. Şube Başkanı Hasan Gülüm tarafından basın açıklaması gerçekleştirildi.

‘Susmamızı beklemesinler’

Gülüm, “Belediye Başkanı Necmi Kadioğlu’nun ve ekibi sendikamıza üye olan altmış sekiz işçiyi işten atmıştır. Mahkemenin işe dönüş karar verdiği işçileri bir ay çalıştırdıktan sonra tekrar işten attı. İşçiler için ‘Onlar işçi değil.’ diyecek kadar pervasızlaştı.” diyerek belediyenin mahkemenin işe dönüş kararına riayet etmediğini hatırlattı. Gülüm, “Bugün içinden geçtiğimiz süreçte işçi sınıfında bir kıpırdanma var. Bu kıpırdanma 2009’da etkisini artıran kapitalist krizin yarattığı işsizlikle daha da büyüdü ve TEKEL işçilerinin eylemi ile kendini bütününle açığa çıkardı.” dedi. Esenyurt’ta yaşananların, tüm iş kollarında yaşanan emeğe dönük saldırıların bir parçası olduğunu aktaran Gülüm şunları dile getirdi: “Bugün bütün işverenlerin sendikal hak ve özgürlüklere yönelik saldırılarına karşı bizim susmamızı kimse beklemesin. Başta Esenyurt Belediye Başkanı olmak üzere, bağlı bulunduğu AKP iktidarına karşı daha kapsamlı bir mücadele vereceğiz. Onların siyaset alanlarını daraltacağız. İşçiler artık uyanı. Mücadelemiz devam edecek. İşsizliğe ve yoksulluğa karşı herkese güvenli bir gelecek için haykırıyoruz!”

Süt üreticileri grevde

Süt Üreticileri Merkez Birliği Genel Başkan Yardımcısı Osman Yasun, “Örgütlü olduğumuz 155 il ve ilçede süt grevimiz başlamış bulunmaktadır. Ülke genelinde 10 bin ton süt sanayicilere verilemeyecek” dedi.

Yasun, yaptığı açıklamada, sanayicileriyle yaptıkları görüşmelerde çığ süt fiyatlarında anlaşma sağlanamaması üzerine ülke genelinde greve gittiklerini belirtti.

Yapılan son ihalede sütün litresini 85 kuruştan almayı taahhüt eden sanayicilerin, değişik sebepleri gerekçe göstererek fiyatları, üreticileri mağdur edecek noktalara indirdiğini belirten Yasun, şöyle konuştu: “Mart-Nisan ve Mayıs aylarını kapsayan 3 aylık dönem içinde sanayiciler tarafından önerilen süt fiyatı 68 kuruştur. Girdi maliyetlerini bile karşılamaktan çok uzak olan bu fiyat karşısında süt üreticileri olarak bunu kabul edilebilmez mümkün değildir. Bugünden itibaren örgütlü olduğumuz 155 il ve ilçede süt grevimiz başlamış bulunmaktadır. Ülke genelinde 10 bin ton süt sanayicilere verilemeyecek.”

Süt grevinin üreticilerin hakları verilene kadar devam edeceğini vurgulayan Yasun, ülke genelinde toplama merkezlerindeki süt sanayicilerine ait soğutma tanklarının ise en kısa sürede sökülerek yerlerine birliklerin tanklarının konulacağını söyledi. Yasun, süt grevinin en büyük sorumlusunun sanayiciler olduğunu dile getirerek, “Süt sanayicilerinin çığ süt fiyatlarını üreticiyi mağdur edecek fiyatlara çekmesi ve bu fiyatlar üzerinde dayatmacı olması grevi kaçınılmaz kılmıştır” dedi. Bandırma ve Manyas bölgesindeki bazı üreticiler ise tepki amacıyla sütlerini boş alanlara döktü. Üreticiler de sanayicilerden, toplama merkezlerindeki tanklarını sökmelerini istedi.

Eylemden notlar

Devlet, sendikaların ketum ve ‘yetinmeci’ tavırlarından kaynaklı ülke geneline yayılan bu direnişi bastırmak için aradığı fırsatın rahatlığıyla bu sefer TEKEL işçilerine yönelik daha sert davrandı. Ankara’ya giriş yapmak isteyen işçilerin polis müdahalesiyle engellenmesi ve Sakarya Meydanı’nda toplanmalarına kadar geçen sürede konfederasyon başkanlarının sürekli toplantı halinde olması işçileri kızdırdı. İşçiler, eylem alanında bulunmayan sendika temsilcilerine sert tepki gösterdi. Türk-İş’te konfederasyonların yaptığı görüşmeler sonucunda ise 2 Nisan 2010 saat 11.00’e kadar Sakarya Caddesi’nde oturma eyleminin sürdürüleceği, daha sonra ise programın açıklanarak işçilerin Ankara’dan ayrılacağı ifade edildi. Açıklamanın ardından Sakarya’da oturma eylemine katılan KESK üyeleri geceyi alanda geçireceklerini ifade ettiler. Her ne kadar oturma eylemi kararı açıklanmış olsa da gerek Türk-İş gerekse Tek Gıda-İş yöneticilerinin işçileri oturma eylemine katılmamaları yönünde açıklamalarla ikna ettiği öğrenildi.

larına rağmen kararlı bir şekilde, devletin tüm saldırıları içerisinde direniştiydi. TEKEL işçilerinin 1 Nisan’da Ankara’daki Türk-İş Genel Merkezi önüne gelerek yapacakları oturma eylemine devletin emri alan valilik izin vermedi. Yayınladığı genelgeyle eylemi yasa dışı ilan eden valiye polisten ‘tam destek’ geldi.

İLK GÜN: Sokak karakollarını ve barikatları aşmaya çalışan TEKEL işçileri

Devlet, sendikaların ketum ve ‘yetinmeci’ tavırlarından kaynaklı ülke geneline yayı-

rek Ankara’ya girdi. Başta Sakarya Caddesi’ndeki işyerlerinde bulunan müşterileri çıkaran polis, Sakarya’ya girişlerde gün boyunca bulundurduğu arama noktalarıyla giriş çıkışları kontrol altına alarak işçilerin Türk-İş önüne toplanmasını engelledi. Tüm engellemelere rağmen bölgeye gelen TEKEL işçilerine ve onlara destek veren devrimci, demokratik kurum üyelerine polis gaz bombaları ile saldırdı. İlk saldırının başlamasıyla beraber, Ankara’da bir araya gelmeye çalışan herkes OHAL uygulamasından nasibini aldı. Sokaklarda toplu duranlar darp edilerek gözaltı uygulamasına

lar sık sık “Kavga bitmedi daha yeni başlıyor”, “Her yer TEKEL her yer direniş”, “Direnen işçiler yenilmezler”, “İşçiyiz haklıyız kazanacağız”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz”, “Hamdullah Uysal ölümsüzdür”, “4/C’ye imza atmaya çağız”, “Yaşasın onurlu mücadelemiz” sloganları atıldılar. İlk gün boyunca devletin katı faşizmi arasında haklarını sonuna kadar aramak için direnen TEKEL işçileri bir yandan devletin kolluk güçlerine karşı sloganlarını haykırırken bir yandan ise sendika ağalarının ketum tavrını protesto etti.

74 günlük zorlu grevin sonunda zafer Çemen Tekstil işçisinin oldu. Patronun türlü hileleri, sendikal bürokrasi, polisin baskısı ve grev kırıcı işçilere rağmen kazandılar. Emperyalist devletlerde başlayan ekonomik-politik krizin bütün dünyaya yayılmasının ardından bütün gerici devletler, ortaya çıkan sermaye zararlarının faturasını işçi, köylü ve emekçilere çıkartarak durumu kotarmaya çalışmışlardı. Ülkemizde de krizin kendisini hissettirmesiyle birlikte devlet, zaten azgınca sömürdüğü işçi, köylü ve emekçileri, yeni yüklerin altına sokarak, sermaye açığını kapatmaya ve kriz-

den dolayı düşen sermaye karını kurtarmaya çalışmıştı. İşte bu dönemde birçok yerden grev ve direniş haberleri gelmeye başladı. İşçi ve emekçiler; devletin, önlem paketi adı altında, patronlarla birlikte haklarını gasp etmesine karşı seslerini Antep Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Çemen Tekstil'den yükseltmişlerdi. Daha grevin ilk günlerinde Çemen Tekstil işçileri "hak verilmez alınır" düşüncesiyle grev halayını büyütmüş ve çaldıkları grev davulun etrafında toplanan 300 kişilik bir direnişçi kitlesiyle sanayi bölgesindeki patronlara öfkelerini gösterdiler.

Daha sonraki günler grevin kendini daha zorlu süreçlere bırakacağına işaret ediyor-du. İşçilerin kimi grev halayı çekiyor, kimi yaşadığı tecrübe kadarıyla politika tartışıyor, kimisi ise grevin ne sonuçlar getireceğini bilmez bir şekilde sigarasını bir köşede tütürtmüş eve nasıl para ya da yiyecek götüreceğini düşünüyordu. 74 günlük bu süreci bir işçinin ağzından dinlemek en doğrusu olacaktır. 'Son sözü hep direneler söyler' ifadesinin bu haklı yanıyla Çemen Tekstil grevinde Grev Komite üyesi olan Fevzettin Altun'la yaptığımız sohbeti sizlerle paylaşıyoruz.

Fevzettin Altun 74 günlük direnişi anlatıyor

Devrimci Demokrasi: Direnişi bizlere özetler misiniz?

Fevzettin Altun (Grev Komite Üyesi)- Ben 5 sene-den beri Çemen Tekstil'de çalışıyorum. Geçen sene küresel kriz nedeniyle bizim ikramiyeler kesildi, sadece bizim değil birçok fabrikada kesildi. Zaten ikramiye denecek kadar bir şey de yok ortada. Kriz bahane edildi. Patrona "Kesme! Zaten geçi-nemiyoruz, geçinemeyen bir adamın yine elini cebine sokarsan büsbütün perişan olur" dedik. Ama patron inat etti. Biz kendisine bazı öneriler sunduk, 'en azından şu kriz geçene kadar bir idare edelim ama sonra ödenmeyen ikramiyelerimizi ver' dedik. Yine kabul etmedi patron. "Donuma kadar ipotekli-yim yine de veremem" dedi. Biz o zaman arkadaş-lar arasında karar verdik; hakkımızı aramak için sen-dikaya başvurduk. Yani en azından 'sendikal hakkı-mızı kullanalım' dedik ve 14 ay önce sendikaya üye olduk. Mahkeme süreci, araçlar, yargı derken bu süreç uzadı gitti. Bu şekilde grev karar alındı. Patron sendikayı istemediğini belirterek "Sendikayı fabri-kama sokturmam" dedi. Velhasıl grev günü geldi çattı ve greve çıktık. Tabii daha önce hiç grev yaşa-madığımız için; biz grevdeyken diğer taraftan fabri-kanın çalışacağını tahmin etmiyorduk. Biz greve çık-tığımız ilk gün grev kırıcı işçilerin çalışmak için gel-diğini görünce orada müdahale ettik ve işçilerin içe-ri girmesine izin vermedik. Çünkü ekmeğimiz eli-mizden gidiyordu. Bir işçinin elinden ekmeğini al-mak -zaten ekmeğinden başka bir şeyi yok-, onun ölümü demektir. O da elinden gittiğinde büsbütün yıkılacaktır. Biz o gözle hiçbir servisi içeri sokmama-ya karar verdik ve müdahale ettik grev kırıcılara. Ta-bii bu sırada polisle de karşı karşıya geldik. Her şe-ye rağmen kararlılığımızı sürdürerek grev kırıcı işçi-leri o gün içeri sokturmadık. O gün gece 01.00 sula-rına yakın patron, bize bir oyun oynadı; anlaşmaya oturacağına dair söz verdi ve ertesi gün saat 14.00'da masaya oturacağını ifade etti. Fakat biz iş-çiler olarak inanmadık. Düşüncelerimizi sendikaya dinletemedik ve sendika, patronun bu oyununa inandı neticede. Biz o gün oradan uzaklaştık ve ev-lerimize gittik. Sonradan pişman olduk ama yap-a-cak bir şeyimiz yoktu. Önceden grev görmediğimiz için inandık biz de sendikaya. O gün 30 kişiye yakın grev kırıcı işçiler çalışmak için fabrikaya girdi. Ertesi gün patronun söz verdiği saat geçip gitti. Haber al-dık ki patron gitmemiş, avukatı gitmiş. Patron orada açıkça yaptığı oyunu dile getirmiş ve 'ben anlaşma falan imzalamayacağım' demiş. O haber gelince biz yine gelen vardiyaya müdahale ettik. Polis de bizle-re yine müdahale etti. Bu sefer de patron 'bana bir hafta müsaade edin ben anlaşacağım' dedi; sendika yine bu yalana kandı ve 'ılımlı hava var, çalışmaya gelen işçilere müdahale etmeyin, saat 3'te eve gi-din' gibi söylemlerde bulundu. Oysaki patronun amacı bu işi süreçte yayararak bizim direncimizi kır-maktı. Bir haftalık süre doldu, patron yine anlaşma-dı. Artık haklı olduğumuzu ve bu adamın anlaşma-yı imzalamayacağını kör sağır herkes anladı. Esasta bundan önceki yalanlara kanmamızın nedeni sendi-ka oldu, bizler de çok fazla ortamı germeme ve ka-muoyuna iyi niyetli olduğumuzu göstermek için ses çıkarmadık. Ama rüzgar değişti artık. Biz her zaman için iyi niyetimizi koruduk; gün geldi yemek saatle-rimizi 20 dakikaya düşürdüler, gün geldi tuvalet ih-tiyaçlarımızı gördüğümüz için bize cezalar kesildi, gün geldi izin istedik izinler verildim. Yani biz her türlü ılımlı havayı zamanında gösterdik. Biz inanmı-yorduk ama sendikaya bunca zaman dinletemedik düşüncelerimizi. Bu sefer patron başka yollara baş-vurmaya başladı; grevimizin yasal olmadığını iddia etti. Ve yine ardından boş bir vaatte bulundu; biz-lere 'bu mahkemeyi kaybedersem 2 saat içince sözleşmeyi imzalayacağım' dedi. Bu sefer de mah-keme sürecini beklemeye başladık. Dedikimiz gibi esas amaç; süreci yavaş grevi bitirmek. Ama bizler kendi aramızda sürekli sohbetler ederek direncimi-zı diri tutmaya çalışıyorduk. Mahkemeyi de kazan-dık. Bunun üzerine patron bazı işçileri telefona ara-yarak 'ben anlaşmayacağım şimdiden gidip hakkını-zı sendikada arayın' dedi. Bizler yine birbirimize ke-netlendik. Ve bizler orada sendikanın da belli yar-dımlarıyla ayakta durabildik ve en son olan müda-haleye kadar süreci getirdik.

D.D.-Grev sırasında karşılaştığınız zorlukları özet-lerenseniz öse çınkarlar daha çok neler oldu?

F.A.-Baskıyı çok yaşadık. Ama hiçbir baskı bizi mad-di baskı kadar zorlamadı. Hani soğuk havalar desen, polisle orada karşı karşıya gelme desen, patronun

"İlk günden itibaren söylediğimiz tek şey var, patronun dayanamayacağı tek şey vardı; o da makine sesini duyamamak ve biz de bunu başardık... 'Her şey yasa, kanun değilmiş' bunu anladık; kanunların bizden yana olmadığını çok iyi an-ladık... Buradan tüm işçi sınıfına sesleniyoruz: Kaderinizi patronun iki dudağının arasından çıkarın!"

binbir şekilde politika yapıp işçilerin aklını çelmesi desen hepsi üzerinde zaferle çıkıyorduk. Bunlardan çok direniş süresince maddi sıkıntı gerçekten çok zorladı bizleri. Boşanma süreçlerine gelen arkadaş-larımız oldu. Şimdi bir şekilde sözleşmeye oturduk. Patron ne kadar da anlaşmam dese de biz bir şekil-de başardık ve hakkımızı almasını bildik. Yani nasıl ki her gün 'direne direne kazanacağız' diyorduysak bugün bunu ispatladık. Ama önemli olan bundan sonrası; şimdi birliğimizi ve bütünlüğümüzü sürdür-memiz gerekiyor.

D.D.-"Çocuklara yapılan saldırı" dediğimizde işçi şöyle bir duraklıyor ve bu yaşamın ne kadar da acımasız olduğunu düşünüp, tüm masumluğuyla orada grevi bir oyun zanneden küçük yüreklerin büyük dünyasında kocaman, silinmesi zor bir anı bırakıldığını hissediyor. Sistemki dışileri arasına aldığı her şeyi ezmekte; çocuk bile olsa... Panze-rin sığıdığı suyun o küçükük bedenlerin göğsünü delip geçebilecek kadar kuvvetli olduğu ise bilin-sel bir hesaplamanın yapılmayacağı kadar açık beyan ortada... Sözü yeniden işçi arkadaşımıza bı-rakalım:

F.A.-Bizim niyetimiz o gün fabrika önünde çok kısa bir eylem yapmak. O gün çocuklarımızla birlikte yarım saatlik-bir saatlik yapacağımız eylemle ka-muoyuna sesimizi duyurmak istiyorduk. Eylemi uzatmak niyetinde değildik. Polisin, çocuklarımıza ve bize vurması, biber gazıyla saldırması ile o anda gerilim yükseldi. Polisin çocuklarımıza saldırmasın-dan sonra kaybedecek bir şeyimizin olmadığını dü-şündük. Artık yolun sonundayız, her şeyi göze aldık. Ve o gün bu sözleşme imzalanmadan oradan kalk-mayacağımıza karar verdik. Ya patron ekmeğimizi bize geri verecekti ya da fabrikanın önünden kalk-mayacaktık.

İlk günden itibaren söylediğimiz tek şey var, patro-nun dayanamayacağı tek şey vardı; o da makine sesini duyamamak ve biz de bunu başardık... Yani grevin amacı budur; üretimden gelen gücünü kul-lanmaktır. Yani bizlere destek veriliyor, insanlar gel-ip gidiyor ama bu çözüm olmuyor. Tek çözüm üre-

timin durmasıydı bunu biliyorduk ve en sonunda da üretimi durdurduk.

D.D.-Ortada 74 günlük bir süreç var ve bu süreç-te dostunuzu düşmanınızı daha iyi tanıdınız mı?

F.A.-Tabii ki şimdi hangi partinin bizlere daha yakın olduğunu, hangi medyanın bizlere daha yakın oldu-ğunu, hangi gazetenin bizlere daha yakın olduğunu gördük. Patronun yandaş medyası bir olay çıkma-yıncaya kadar gelip bizleri haber yapmadı. Yani de-mek ki bu çıkar davasından başka bir şey değil. Şimdi büyük kanallara bir bakalım; bu kanalları esasta seyrederler halktır, işçi sınıfıdır, emekçidir. Sen bunların derdini sıkıntısını yayınlamazsan de-mek ki sen bu halkı kandırıyorsun, reyting peşinde-sin. Örnek gazeteleri verelim; gidip Haydar Dü-men'in cinsel yazılarını yayınlayacağına, Jennifer lo-pezi'nin kalçalarını yazacağına, bu halkın sıkıntılarını, asgari ücretle nasıl geçiyor bunu yazsana. Bunla-rın artık kimlere hizmet ettiğini öğrendik. Kim dost kim düşman biliyoruz artık. Siyasi partilere ba-ka-lım; seçim zamanı olduğu zaman kapı kapı dola-nırlar, mitingler yaparlar, halktan oy isterler. Grevde hiçbir sistem yanlısı partiyi görmedik yanımızda. Bizler yanımızda bir tek emekten yana olan sosya-list partileri, sosyalist insanları gördük. Bizler bu halkın yanında olan, bu halkın içinden çıkmış in-sanları gördük yanımızda. Sistem yanlısı partiler, reyting peşinde olan kanallar gelmedi yanımızda. Gelenler de oy için geldiler, oy istemek için geldiler yanımıza. Fikirleriyle söylemleriyle beyan ettiler, bunları da öğrendik.

D.D.-Sendikanın tutuk tavrı sizi etkiledi mi? Ve sendikanın tutuk tavrılarını nasıl değiştirmeyi dü-şünüyorsunuz?

F.A.-Aslında anlatılacak çok şey var da... Sendika uy-guladığı politikalar yüzünden giderek can çekiş-me-ye başladı. Bundan 10 sene önce 4 bin üyesi bulun-an Tekstil-Sen'in üye sayısı şu anda bu sayının kat ve kat altına düşmüş durumdadır. Bizler yeniden bu kötü durumu yıkmak için müdahale edeceğiz. Ve örgütümüze sahip çıkacağız. Fabrikalara, kahveha-

nelere, işçinin olduğu her yere gidip örgütlenmek gerektiğini onlara anlatacağız.

D.D.-Bu sözleşme yeterli mi sizler için?

F.A.-Aslında tam anlamıyla taleplerimizi karşılamı-yor bu sözleşme. Fakat bu normal bir sözleşmeden çıktığı için taleplerimizi sıkıştırarak belli konular üzerine yoğunlaşma kararı aldık. Bunlardan biri; tek bir arkadaşımızın feda edilmeden işe geri dönme-siydi. 4 ay sonra yeni bir sözleşme yapılacak; o za-man taleplerimizi biraz daha planlı-programlı bir ha-le getirip öyle sunacağız. Şu anda 200 işçi işe geri dönecektir.

D.D.-Direnişten çok şey öğrendiniz ve öğrettiniz. Pekî, 74 gün önce ile bugün arasındaki temel fark sizce nedir?

F.A.-Birçok şey öğrendik bu grevden, bu direnişten. Biz hep derdik patron zengindir, biz baş edemeyiz! Yani bu temel kanı vardı işçi sınıfında. Fakat bu sü-reçten bizler öğrendik ki gerçekten işçi-emekçi sını-fı birliğini, beraberliğini sağlarsa, söz birliği ederse yenemeyeceği hiçbir kuvvet yoktur. Yani bunu bi-rebir yaşadık. Hani bizlere söylerlerdi ama kendi gö-zümüzle bunu görmek ve yaşamak bir başka tecrü-be kattı bizlere. Yani önceden fikir olarak inansakta, yaşamadığımız için, derdik 'patrona kafa tutmayız'. Ama yaşadık, gördük ve öğrendik. Zaferi hissettik.

D.D.-Grev süresince grevi bırakmak hiç aklınıza geldi mi?

F.A.-Birçok kere aklıma-aklımıza geldi. İşçiler orada çalışıyor. Soğuk bir yandan. Kazanma şansın %10 bi-le gözükmüyor. Bu pencereden baktığında ümitsizlik oluyordu, ama bir şekilde kendimizi yine motive edi-yor, yeniliyorduk; yanımıza gelen insanların verdiği moralle direncimizi tekrar arttırıyorduk. Bireysel dü-şünmemeyi öğrendik; bu kadar insan bizim yanıma-za geldiğine göre mutlaka kazanacağımızı düşün-me-ye başladık. Bireysel olarak bir şey yapamayacağımı-zın farkındaydık, bu yüzden diğer işçileri sürekli 'ka-zanacağız, başaracağız' diye motive ediyorduk. Artık, Zaloglu Rüstem olsa sökmüz karşımızda.

D.D.-Sizlerle aynı şekilde mücadele veren TEKEL işçileri için neler söylemek istersiniz?

F.A.-Bu halk bir kere TEKEL işçilerine kulak vermedi-dir. Çünkü bugün TEKEL işçilerinin başına gelenler yarın bizim başımıza da gelebilir. Kimse 'ben raha-tım' dememeli, hele işçi bunu hiç dile bile getirme-melidir. Bu özelleştirme bir kaç yılın modası değil; taa Özal zamanından bugüne gelen bir süreç. Ama bu hükümet özelleştirmeyi had safhaya çıkardı. Halkımızdan bazıları 'TEKEL işçileri haksızdır' diyor. Biz grevdeyken polislerle yaptığımız tartışmalarda polisler, TEKEL işçilerinin haksız olduğunu ifade edi-yorlardı.

Niye haksızdır? Bir insanın, ekmeğinin elinden alın-masını engellemesi için verdiği mücadele suçsa, he-pimiz suçluyuz. Biz de ekmeğimiz için mücadele et-tik. TEKEL işçileri aşırı yüksek bir maaş almıyor. TE-KEL işçileri, Türkiye işçi sınıfına bir örnektir. Halkımız, TEKEL işçilerini sahiplenmelidir. Onlar taleplerini bir şekilde gerçekleştirirlerse, biz de kazanırız, herkes kazanır. Çünkü onların talebi bizlerin de talebidir.

D.D.-Çemen işçileri olarak TEKEL eylemine destek vermek için bir şeyler düşünüyor musunuz?

F.A.-Tabii ki desteğimiz bundan sonra sürecektir. Ör-neğin geçen hafta Adıyaman'a TEKEL işçilerini ziya-rette gittik. Onlara destek vermek için bundan son-rada ziyaretlerimiz sürecektir ve desteklerimizi arttır-mayı düşünüyoruz. Gerekirse biz de kendi cephe-mizden TEKEL işçileri için kampanya başlatacağız. İmkanlarımızı zorlayıp başka illere de gidip moral vermeye çalışacağız.

D.D.-Birçok devrimci-demokratik kitle örgütü si-zin yanınızda yer aldı. Direnişinize neler kattı bu destek?

F.A.-Manevi olarak desteğinizi her zaman yanımızda gördük, bu da bizim direncimizi arttırdı, bizi mutlu etti. Kar-ışık günleri yanımızda durdunuz. Bazen dü-şünürdük; bu adamların ne işi var yanımızda sıcak yerlerde oturmak varken. Ama şunu gördük; de-mek ki bizi önemsiyor, işçi sınıfını önemsiyorlar. De-mek ki benim davamı kendi davası kabul ediyor ki ben nasılkı karın altında duruyorsam, sizler de bizim yanımızda aynı kann altında durdunuz. Laf olsun di-ye söylemiyorum; sizlerin bizim yanımıza gelmeniz çok büyük bir direnç kattı. Aslında konuşulacak çok şey var ama telaffuz edecek cümleleri kuramıyoruz. Bu okumaktan da kaynaklanıyor. Bundan sonra git işe, gel eve olmayacak; bundan sonra okuyaca-gız, tarihi okuyacağız, işçinin tarihini okuyacağız, ro-man okuyacağız, gazete okuyacağız, okuyacağız... Kendimizi geliştireceğiz. Bunları da öğretti grev. Bi-zim yanımızda kimlerin olduğunu da öğrendik. Ar-kadaşlarımız adına sizlere teşekkür ediyorum.

D.D.-Son olarak gazetemiz aracılığıyla ne söyle-mek istersiniz?

F.A.-'96 Ühaldı direnişi' bugün hala nasıl konuşulu-yorsa bizim grevimiz de gelineen bu aşamada Antep Organize Sanayi için bir kıvılcım olmuştur. Yaşama yeni bir sayfa açtık, emin olabilirsiniz gurur verici bir durum aslında. Bu grevden önce organize sanayide-ki 80 bin işçi bizler patronlara kafa tutamayız der-ken, 200 işçi çıktı ve hakkını aldı. Ortada bir sözleş-me olmasa dahi biz başardığımızı anlaştık. İnani-yorum ki diğer fabrikalara da ön ayak olduk. 'Her şey yasa, kanun değilmiş' bunu anladık; kanunların bizden yana olmadığını çok iyi anladık. Bir işçi sını-fının hakkını alması için 2 ya da 3 yıl bekleyecek gü-cü yok, böyle yasa olmaz. Biz fabrika önünde bek-lerken polis bize 'yasal yoldan hakkınızı arayın' der-ken şunu görmüyor; ben zaten açım, 2 sene bekle-yemem ki! Toprak mı yiyeceğim ekmek yerine?! Bu kanunlar değişmeli, artık işçilerin hakkı sömürülme-meli bunları da öğrendik.

...

Çemen'de, Kent A.Ş.'de grev bitti, kavga ise hala sokaklarda devam ediyor. Tıpkı Ankara sokakla-rında direnen TEKEL işçileri gibi, tıpkı İtfaiye işçi-leri gibi, Esenyurt işçileri gibi, Marmaray işçileri gibi. Sınıflar olduğu sürece de devam edecek bu onurlu kavga... Son sözü yine işçiyi bırakıyoruz: "Buradan tüm işçi sınıfına sesleniyoruz: Kaderinizi patronun iki dudağının arasından çıkarın!"

Sadece coğrafi yapısıyla değil, ancak coğrafi yapısının da rol oynadığı direnişlerle yakın tarihimizin dikkatleri üzerine çeken bir kenti olan Dersim, savaşıya sunduğu elverişli zemin kadar, kültürel üretimler konusunda, "sanatçıya" da zengin olanaklar sunuyor. Genelde olduğu gibi Dersim özgülünde de bu "olanak", savaşta ve siyasetteki etkisi kadar, kültürel cephede de keskin bir ayrışma yaratıyor. Tarafların dünya görüşü doğrultusunda görünürlülük kazanarak, hedefleriyle ve hedef kitleleriyle buluşuyor. İşte bu üretimlerin en güncel olanlarından birisi de, Nezahat Gündoğan'ın, kendi ifadesiyle "üç yıl boyunca yürüttükleri çalışmalar sonucu hazırlanan" ve 2 Mart tarihinde Cemal Reşit Rey Konser Salonu'nda galası yapılan "İki Tutam Saç-Dersim'in Kayıp Kızları" isimli belgesel çalışması oldu.

Gala öncesi yapılan "tanıtımlar" ve tarif edilen hedef kitle profili

Filmin gösterimi öncesi yapılan tanıtımlarda ve yazılı-görsel basına verilen mülakatlarda, asıl amacın "Türkiye'nin karanlıkta kalmış, üstü örtülmüş, bilinmeyen tarihinin aydınlanmasını sağlamak" olduğu ifade edilerek, bunun aslında bir "yüzleşme"¹ olduğu vurgusu yapılmaktaydı. Yine başka bir mülakatta ise, özel bir hedef kitle tarifi yapılmadan, herkesin filmin gösteriminin yapılacağı galaya gelmesi çağrısında bulunularak, özellikle devlet yetkililerinin izlemesi gerektiğine işaret edilmekteydi. Filmin yönetmeni Nezahat Gündoğan, katıldığı programlarda, "Başta sayın Önur Öymen olmak üzere, birçok kişiyi çağırmak istiyorum. Çünkü o tarihsel sürecin iyi anlaşılabilmesi için, bu yaşanmış öykülerin bize yol göstereceğini düşünüyorum. Belki de daha fazla anlamamızı sağlayacaktır. Bir siyasetçi olarak değil de, bir insan olarak baktığımda, yüreklerle de aklılara da daha iyi hitap edeceğini düşünüyorum."² diyerek, devlet yetkililerine açık davette bulunduğu kadar bir anlamda da çalışmanın hedef kitleleriyle ilgili işaretler veriyordu.

Gösterimin yapılacağı gala öncesindeki anlatım ve sunumlarda, daha çok, konunun dramatik olduğu vurgusu öne çıkarılarak, çalışmaya ilişkin belli ipuçları veriliyor; böylece, bazı kaygıların gelişmesine davetiye çıkarılıyordu. Ancak yine de, belgesel henüz izlenmediğinden, bir değerlendirme yapmak için erkendi. Yapılan değerlendirme, ancak "önyargı" olabilirdi. Bununla birlikte, "Dersim'in Kayıp Kızları"na da zemin sunan tarihsel süreç bütün sebepleriyle birlikte bilindiği için, yönetmenin sunumlarındaki zayıflıklar belgesel üzerinden telafi edilecektir düşüncesi, bizde daha ağırlıklıydı. Nezahat Gündoğan'ın "siyasetten arındırılmış insan" vurgulu izleyici profili tarifi, "açılım" politikaları ekseninde, hakim sınıflar nezdinde de destek görecektir bir gerçeklik olduğu görülüyor. Moda haline gelen liberal bir söylem olan "herkes farklı düşünsün; ama yine de düşündüklerini bir tarafa bırakarak bir araya gelsin" görüşü de, Gündoğan'ın söylemleriyle benzeşiyor. Fakat biz yine de, yukarıda bahsettiğimiz gerekçelerle, bu eleştirileri açıklamak için erken olduğunu; belgeseli izlemek gerektiğini düşündük.

"Kayıp kızlar"ın hikayesi Cemal Reşit Rey'de hedef kitleyle buluşuyor

"Dersim'in kayıp kızları"nın serüveninin işlendiği bu çalışma, gösterim öncesi olduğu gibi gösterimden sonra da birçok kesimin özellikle de gerici basının ilgi odağı durumuna geldi. "Sanatsal" yanından ziyade daha çok tarihsel-politik etkisi itibarıyla rağbet gören bu belgesel çalışmanın gösteriminin yapıldığı galaya davetli olarak biz de katılarak, filme ilişkin daha objektif değerlendirme yapma fırsatı bulduğumuz kadar, galanın yapıldığı mekandan davetilere ve

Neden kaybedildikleri sorusundan muhaf bir arama hikayesi 'Dersim'in Kayıp Kızları'

gösterilen olumlu/olumsuz ilgiye varıncaya kadar bir dizi gözlem edindik.

Galanın yapılacağı Cemal Reşit Rey Gösteri Salonu'na daha varmadan, yoldaki, "bu salonun belli kriterlere sahip iddialı üretimlerin sergilendiği, konserlerin verildiği, seçkin davetlilerin katıldığı kokteyllerin yapıldığı, basın burada yapılan etkinliklere mutlak ilgi gösterdiği ..." vb sohbetlerden salona ilişkin bir dizi bilgi daha edinerek, salonun amiyane tabirle, "ortalamanın üstünde" bir mekan olduğu fikri, bizde kuvvetleniyordu.

Yolda anlatılanlar ve davetiler içerisinde kimlerin olabileceği, örneğin devlet yetkililerinden kimlerin geleceği, gelirse yaratacakları etki, salona ilişkin bir soğukluğu ve "yabancılaşma"yı doğursa da, salonda gösterimi yapılacak olan belgeselin konusunun "bize ait" olması baskın gelerek, kapiya yaklaşıyoruz. İçeri girmek için kapının önünde yığılan kalabalık içerisinde, göz ucuyla "tanıdık" simalar ararken ve bir yandan da "güvenlik" bölümündeki titiz aramayı gözlemlerken, kapı önünde açılan koridor ve apar topar, korumalar eşliğinde içeri giren İstanbul Valisi gözümüze takılıyor. İstanbul

Valisi'nin içeri girmesinin ardından, kalabalık içerisinde bir dizi yorumlar yapılıyor. Yapılan yorumlar içerisinde, valinin başka bir etkinliğe geldiği yorumları ağırlık kazanıyor. Nihayet içeri giriyoruz. Hatırı sayılır bir kalabalığın olduğu salonda bulunanların, mekanın da etkisiyle, kılık kıyafetlerinden görüntülerine kadar özen gösterdikleri her hallerinden belli oluyor ve dikkatlerden kaçmıyor. Ancak bu özene karşın Dersim coğrafyasının kendi insanına yansıyan o bildiğimiz izleri de yine baskın bir şekilde kendisini gösteriyor. Ve ezici çoğunluğunu Dersimlilerin oluşturduğu kadınlı erkekli bir "şık" görünümü kitenin, tuhaf masaların etrafında ellerinde koteyle zaman geçirerek biraz sonra kendi hikayelerini izlemeyi bekle-meleri, insanda garip bir duygu yaratıyor.

Ve 'Dersim'in Kayıp Kızları' perdede!

Gösterimin saatinin yaklaşması ve "arkadaşlar içeri geçelim" uyanlarıyla birlikte, yoğun kalabalık içerisinde, perdeyi ve izleyicileri rahat görebileceğimiz bir yer bularak, "Dersim'in Kayıp Kızları" öyküsünü, yapılan konuşmaların ardından izlemeye başlıyoruz. Belgesel peş peşe perdeden akan iki gazete kupürüyle başlıyor. Bunlardan birinde İsmet İnönü'nün, diğerinde Fevzi Çakmak'ın sözleri yer alıyor. Gazete kupürüne yansıyan her iki sözde, Dersim katliamının içeriği anlatılıyor. Bu kupürler, doğallığında izleyicide gösterimin devamında Dersim katliamının özetle de olsa anlatılacağı izlenimini yaratıyor. Aslında o bildiğimiz serüvenin bir kez daha anlatılması ve tarihsel belleğimizi tazelemesi beklentisiyle, izleyicideki perdeye olan yoğunlaşma da doğal olarak artıyor. Ancak kurgunun sunumundaki "(...) bir gün kara vagonlar medeniyet götürmek için gittikleri bir coğrafyadan, vagonların içerisindeki kız çocuklarıyla geri döndüler (...)" vurgusuyla birlikte, Dersim katliamının "neden" ve "niçin"lerinden arındırılmış kayıp kızların bireysel hikayesi başlıyor. Belgeselin devamında 1937-38 Dersim Katliamı'na ilişkin vurguların yapılacağı beklentisini muhafaza ederek, izlemeye devam ediyoruz. Lakin, ailelerinden zorla alınarak Dersim'den Elazığ'a getirilen kız çocuklarının burada saçları kesiliyor, yıkanıyorlar, elbiseleri yenileniyor, ayakbaskılar giydiriliyor, karnları doyuruluyor... Kardeşlerden birinin anlatımı devam ediyor: Asker dolu trende yolculuk yapıyor, nereye gittiğini bilmiyor ama; askerlerle yaptıkları üç günlük yolculuk sırasında, onların kendilerine iyi davrandıklarını; yeme içme, tuvalet ihtiyaçlarının giderilmesi ve akşam uyumaları için gösterdikleri çabaları anlatıyor. Devamında, gittiği yerde verildiği ailede olumsuzluklar yaşa-

yor, bunun üzerine kaçıp polise sığınıyor. Polisler ise, son derece babacan bir tavır sergiliyorlar!

Belgesel, kendileriyle röportaj yapılan bu iki "kayıp kız"ın yukarıdaki kendi anlatımları ve üçüncü kişilerin gerek Dersim katliamına ilişkin yaşadıklarına, gerekse de "kayıp kızlar"ın hikayesine ilişkin aralarındaki kısa anlatımları eşliğinde, bir kahvaltılık masasının başında devam ediyor. "Dersim'in Kayıp Kızları" hikayesi, ara geçişlerde Dersim'den verilen görüntü kareleri, sesli sunum ve müzikleriyle etkili olmakla birlikte, konusu itibarıyla tarihsel arka planından arındırılmış bireysel bir hikayenin, belgeselden ziyade röportaj biçimiyle verilmesini aşamıyor.

Tarihsel gerçek ve "karanlık bir tarihi aydınlatma" iddiası

Dersim'i, Osmanlı'dan bu yana merkezi hükümetlerin ve hakim sınıfların "ezilmesi gereken çabanbaşı" olarak gördükleri bilinen bir gerçek. Ancak bu gerçek kadar, hakim sınıfların "düşman toprağı" gibi saldıkları bu coğrafyanın saldırılar karşısında teslim olmama geleneğinin daha baskın bir gerçeklik olarak öne çıktığı da bilinen bir durumdur. Dersim sadece 1937-38'le değil, TC öncesi Osmanlı döneminde de bir nevi "özerk" statüsünden kaynaklı, Osmanlı'nın uygulamalarıyla tam uyum içerisinde olmaya-arak, aşiretlerin başını çektiği bir dizi isyanlara sahne olmuştur. Merkezi yönetimin baskılarından kaynaklı sürekli bir hedef durumunda olan Dersim, Osmanlı'nın devamı olarak TC döneminde de, ilk elden düşürülmesi gereken bir hedef olarak görülmüştür. Kemalist iktidarın sürekli baskısı altında kalan yoksul Dersim halkı, örneğin zorunlu vergi, askerlik gibi uygulamalarla da sıkıştırılarak, Kemalist iktidara boyun eğmeye zorlanmıştır. Bunlarda istenilen başan elde edilemeyince de, başını Mustafa Kemal'in çektiği Kemalist diktatörlük, "Dersim Harekâtı" adı altında, bir türlü istediği gibi kontrol altına alamadığı bu coğrafyada, katliamla sonuç almak istemiştir. Dolayısıyla 1937-38 Dersim Katliamı'nın asıl mimarı, başını Mustafa Kemal'in çektiği Kemalist diktatörlüktür. Katliamla yapılmak istenen, hakim sınıflar açısından bir "aynık otu" olan Dersim'i ehlileştirmek ve devamında Türkleştirmekten sünileştirmektir. Bu bir devlet politikasıdır. Yazımızın konusu başlı başına Dersim Katliamı'nı ele almak olmadığı için, bu özet bilgilerle geçiyoruz. Özetle değindiğimiz bu tarihsel gerçeğin zemininden yükselen ve "karanlık bir tarihi aydınlatma" iddiasında olan belgesel, birkaç gazete kupürüyle yetinmekte; sorunun arka planındaki gerçekliği geçiştirmekte; gerici medyanın da "ilgi gösterdiği" bireysel dramatik hika-

yeleri öne çıkarmaktan başka bir şey yapmamaktadır. Bu haliyle belgeselin, "karanlık bir tarihi aydınlatma" iddiasından hayli uzak olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

Himinle, nasıl bir "yüzleşme" ya da "barışma"?

Belgelele yönetmeni tarafından yüklenen önemli bir misyon da, bunun bir "yüzleşme" olduğu idi. "Yüzleşme" genel tabirle, geçmişte, daha çok "farkında olmadan" yapılanları sonradan fark edip, yeniden üzerine düşünmektir. Bu bakımdan "yüzleşme" süreci, yapılan hatanın kabul edilmesi anlamına geldiği gibi, aynı zamanda hata yapılar, haksızlığa uğrayana karşı bir barışma/barıştırma anlamına da gelir. Konumuz özgülünde ise ortada bir suçun -hem de katliam niteliğinde bir suçun- olduğu gerçeğinden hareketle, yönetmenin üstlendiği bu "yüzleşme" ya da "yüzleştirme" misyonuyla neyi amaçladığı sorusu sorulmak ve buna açıklık getirilmek durumundadır.

Suçlu: Türk Devleti

Suçun niteliği: Katliam

Suçun hedefinde olan: Dersim halkı

"Yüzleştirme" aracı: Dersim'in Kayıp Kızları belgeseli

"Yüzleştirmeye" çalışan: Belgeselin yönetmen ve yapımcısı

Yüzleştirmeye çalışan: Fiilin sahibi; yani Türk devleti

Bütün bunları üst üste koyup değerlendirdiğimizde ve konunun öznelinin politik niteliklerini (Türk devletinin faşist niteliğini, katliamların hedefi durumundaki Dersim halkı ve belgeselin yönetmen-yapımcısının devrimci politik geçmişi) ayırt edici bir etken olarak göz önünde tuttuğumuzda, gerek ortaya çıkarılan ürünün, gerekse de bu ürünün hangi zeminde neye hizmet ettiğinin, edeceğinin ve amacının ne olduğunun öngörülmediğini, bilinmediğini söylemek mümkün değildir. Dolayısıyla, "yüzleşme" misyonu yüklenmiş bir belgeselle, deyim yerindeyse cellatla kurban arasında bir uzlaş ve barış yaratılmaya çalışılmaktadır. Özellikle her ne kadar galaya gelmemiş olsalar da, devlet yetkililerinin davet edilmesi için harcanan çaba, katledenlerle, katliamı yaşayanları yanyana getirme ve bunu da bir "yüzleşme" olarak tarif etme, anlaşılacak bir durum değildir.

Tarihsel gerçek, açılımlar atmosferine feda edilmiştir

Belgeselle ilgili yapılan açıklamalar, belgeselin içeriği, tarif edilen hedef kitle profili ve "bir siyasetçi değil de bir insan olarak" ifadesiyle, belgesele konu tarihsel gerçeğin niteliği ve politik arka planı, günümüzün sahte açılımlar ve sözde "barış" ortamında derinleştirilmeye çalışılan sağ tafsilyeci atmosferin etkisinde kalınarak, bu atmosfere feda edilmiştir. Sonuç olarak, Osmanlı'dan günümüze direnişlerle öne çıkan Dersim, diğer alanlarda olduğu gibi kültür ve sanatın da bütün dallarında zengin bir potansiyele barındırmaktadır. Bugün olduğu gibi her dönem, bu potansiyele, devrimci, demokratik kaygılarla, muhatapları tarafından ele alınıp değerlendirildiği gibi, popüliz ve bireysel kaygılarla da kullanılmıştır. Bugün eline bağlamayı alan ve bar köşelerinde yer edinen herkes "sanatçı" kategorisinde ele alınarak, adeta Dersim gerçekliğini sömürmektedir. Belgesel özgülünde bu değerlendirmeyi yapmama- birlikt, belgeselin de esas olarak günümüz "barış", "açılım" söylemlerinin etkisi altında kalınarak, son süreçte Öymen faktörü üzerinden yeniden öne çıkan Dersim tartışmaları ve daha çok da geniş kamuoyu ve "kitle" desteği bulma kaygısıyla ele alındığı tespitini yapmak durumundayız. Dolayısıyla yönetmenin ifadesiyle "karanlıkta kalmış tarih" ne kadar "ışık" tutar, bu bir yana ancak; AKP öncülüğünde, en azından hakim sınıfların belli bir kesiminin "açılım", "demokratikleşme" vb. söylemleriyle derinleştirilen ve liberele kesimler tarafından ise etkili bir şekilde propagandası yapılan tasfiyeci sürecin ruhuyla uyum içerisinde olduğu kesin. AKP'nin ve sürecin adeta sözcülerine dönüsen Mehmet Metiner gibilerinin bu çalışmaya ilgi göstermeleri ve "önemli" zamanlarından çalıp galaya davetli olarak gelmeleri, bu uyumu gösteren küçük bir ayrıntı durumundadır.

"Kayıp kızlar"ın hikayesi, başlangıçtaki, belgeselin niteliğini değiştirmeyen gazete kupürüleri saymazsak, liberal kesimin sorunlara yaklaşımının ve çözüm önerilerinin sınırlarını aşmamaktadır. Ayrıca, günümüzün sahte "açılım" ve "demokratikleşme" teranelerinden fazlasıyla etkilennmiş; soruna, ortalama bir liberalin yaklaşımı paralelinde, sınıflar olgusunu ve sınıf mücadelesi gerçekliğini, devletin niteliğini silikleştiren bir yaklaşım sergilemiştir. Bu yaklaşımla, "Bazı dönemlerde olumsuzluklar yaşandı. Artık bunlarla yüzleşmek, hatalarımızı kabul etmek ve özürlü dileyerek önümüze bakmak gerekir" demeye getirmiştir.

Çalışmayı sanatsal yönünden ziyade, politik etkisi ve çalışmanın yaslandığı tarihsel süreç etkeninde değerlendirmeyi tercih etti. Bu tercihte etkili olan, sanatsal yanı önemseyip önemsemememizden ziyade, belgeselin yarattığı güncel etki ve gerici medyanın gösterdiği ilgi-dir.

(1) Sabah gazetesi 27.09.2009

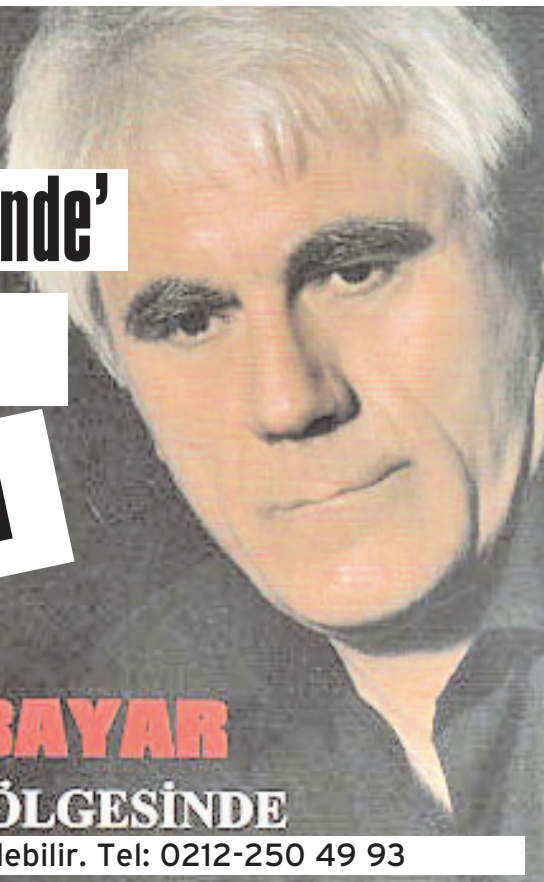
(2) NTV Canlı Gaste 16 Kasım 2009

Haydar Bayar'ın 'Ozanların Gölgesinde' adlı yeni albümü

ÇIKTI

HAYDAR BAYAR
OZANLARIN GÖLGESİNDE

YÇKM'den temin edilebilir. Tel: 0212-250 49 93

Coğrafyamızın kaçakları Ermeniler değil Kompradorlardır!

Her ne biçim ve her ne sebeple olursa olsun, halkın duygularıyla oynamak ya da onların inançlarını, değer yargılarını, zayıflıklarını, umutlarını, hissiyatlarını kullanarak onları kandırıp uyandırmak suretiyle aldatıp sömürmek, gerici iktidar çıkarlarına araç etmek ve maddi-manevi değer dünyalarıyla alay etmek, en aşağılık bir iş olarak burjuva siyasi ahlakın tutumudur. Egemen durumdaki ezen ve sömüren bütün gerici sınıfların değişmeyen ortak spesifiklerinden biri budur. Halk kitlelerinin geri duygularını, istem ve özlemlerini istismar etme yoluyla onlara hükmetmek ya da gerici nüfuz altında tutmak, gerici sınıfların kokuşmuş etiği olup, sadece onların sınıf niteliklerine hastır. Toplamların tümünde, "vatan-millet" duygusu ile din-inanç hissiyatı, toplumsal yaşamın en köklü manevi-yatını oluşturur. "Din elden gidiyor", "vatan-bayrak elden gidiyor" ya da özgün durumda "vatan bölünüyor" çağrısı, her zaman ve her toplumda tam bir infiale yol açmaya yetiyor. Gerici hakim sınıfların sık sık bu çağrıya başvurduklarını ve bu çağrılarında başarılı olduk-

mıza uygulanan baskı, sömürü, faşist egemenlik ve boyunduruk giderek ağırlaştırılmaktadır. Elbette ki, taktiği maske ne olursa olsun, gerici sınıfların cümlesinden, baskı ve sömürü uygulamaktan daha azı beklenemez. Ancak tarih göstermiştir ki, tüm ünlü zulüm rüzgarları ekmetken ibaret olan hakim sınıflar, karşılığında devrimci fırtına biçmekten kurtulamayacaklardır.

AKP Türk hakim sınıflarıyla aynı soyağacıdır

AKP iktidarı, aynı soyağacını devam ettirmekle birlikte, din faktörünü iyi kullanmakta, dini duygu ve inançları gerici iktidarına tahta edinmektedir. Dinci kimliği olsa da, sınıfsal kimliği salt bununla açıklanamaz. Din sömürüsüyle sömürücü iktidarını geniş bir desteğe ulaştırmakta ve böylece halk düşmanı karakterini perdelemeye çalışmaktadır. Onun dinciliği ya da milliyetçiliği bir hakikat olsa da, bu özelliği emperyalist efendileriyle ışaklık ilişkisi bağlamındaki sınıf kardeşliğini geçememekte; ya da ondan bağımsız olma-

ne kadar sorun yoktu ama, soykırım gerçeği yüzleri-ne çarpınca, kanlı dişlerini göstermekten geri durmadılar. Kaldı ki, bu topraklar Erdoğan'ın ya da bir başkasının özel mülkü veya toprağı değildir. Ermenilerin de toprağıdır. Ermeniler kendi emekleriyle çalışıp geçinmektedirler. Kimse onları kovulduğu, sürüldüğü, soykırıma tabi tutulduğu topraklarda kaçak ilan edemez. Emekçilerin vatani yoktur. Onlar nerede emek harcıyorlarsa, nerede üretip yaratıyorlarsa onların vatani orasıdır.

Erdoğan ve tüm şürekası tam bir çirkef içindedirler

Erdoğan ve hakim sınıflar soykırımın bir türevini de bugünkü açıklamalarıyla devam ettirmektedirler. Ve yapılan açıklamalarla Ermeniler yine hedef gösterilip katliam ve suikastlara hedef edilmektedirler. Bu açıklamalarla, Ermeni düşmanlığının ne kadar güçlü olduğu, "Ermeni açılımı" safasatasının ne kadar çürük olduğu kesin bir biçimde onaylanmıştır. ABD'ye dış geçiremeyen AKP-Erdoğan veya TC devleti, Ermenilere sal-

AKP'nin şişirerek göklere çıkardığı sahte iddiaları ve gerçek yüzü, daha berrak olarak görünmeye başladı. Diğer şeyleri bir kenara bırakırsak, Ermenistan'la ilgili "Ermeni açılımı" diye sallanan gerici bayrak da yerlere düşerek çirkefleşti. Erdoğan, yüz bin Ermeni'nin sınır dışı edileceğini söyleyerek, deri atan yılan gibi, ırkçı gericiliğini daha fazla geciktirmeden sergiledi.

larını söylemek mümkündür. Oysa, sömürücü egemen sınıfların milli duygularının, sömürücü sınıf kardeşliği duygularından, sömürü ve egemenlik çıkarlarından çok daha geri olduğunu bilmekteyiz. Ne var ki, gerici düzenlerini ve egemenliklerini sürdürebilmek için, "vatan-millet-bayrak" içerikli sloganlarını iyi bir taktik olarak kullanmaktadırlar. Toplamların dinsel veya çeşitli inançlardan doğan hassasiyetlerini de, yine egemenliklerini sürdürebilmek için ve toplumu bu "afyon"la uyuşturup yönetebilmek için, bir taktik olarak kullanmaktadırlar.

Toplulumun yönetilmesinde etkili bir araç olan dinin tam bir "afyon" olarak her dönem egemen sınıflar tarafından kullanıldığı bilinmektedir. AKP'nin İslamcı dini "misyonerlik"le tesis ettiği gerici-faşist diktatörlüğü de bu temele dayanmaktadır. Ancak, söylemek gerekir ki, gerici hakim sınıflar yalnızca bir iki taktikle, bir iki slogan ve siyasetle yetinmemektedir, yetinemezler. Yeri gelir, demokrasiden bahseder, kesin demokrasi yanlısı gözüktürler; yeri gelir, açık faşizme başvururlar... "Havuç-sopa" politikasına geleneksel olarak başvurdukları da tecrübe edilmiş bir araçtır. "Bir taşla iki kuş vurma" ve "böl-parçala-yönet" politikaları da başka taktikleridir. Kısacası, iktidar egemenliği uğruna her yolu mübah gören "burjuva pragmatizmi", temel felsefelerindendir. Bu pragmatizm onlara her şeyi yaptırır. Bilinmesi gereken tek şey, onların her şeyi kendi gerici egemenlikleri için kullandığıdır; asla dürüst olmadıklarıdır. Sahtekarlık, iki yüzlülük, entrika ve benzerleri, onların en temel niteliklerindendir. Dolayısıyla onlardan, kendi sınıf çıkarları dışında davranışta bulunmaları beklenemez. Ki, onların tüm tarihsel pratikleri, bu doğruyu çıplak bir şekilde kanıtlamıştır. Bu evrensel nitelikleri, lokal ölçekte de aynı tipik özellikleri gösterir.

Türkiye-Kuzey Kürdistan komprador hakim sınıflarının devlet geleneği, özelde Osmanlı'nın barbar, istilacı, talancı, katliamcı, entrikacı ve zulümkar suyundan beslenir; genelde de dünya gericiliğinden gidasını alır. Tarihteki Ermeni soykırımı, Kürt kıyımı ve azınlıklara uygulanan milli baskı; gayrimüslimlere ve çeşitli mezheplere uygulanan katliam ve zorbalıklar; geniş halk kitlelerine uygulanan faşist baskı ve sömürü gibi kara lekeler, aynı karakterde devam etmektedir. Bunlardan Ermeni düşmanlığı en ilkel biçimiyle devam etmekte, Ermeni ulusuna mensup aydınlar katledilmektedir. Kürt ulusu üzerindeki milli baskı ve zulüm pekiştirilmektedir. Azınlıklar ve inanç gruplarına uygulanan katliam ve baskıcı faşist politikalar giderek perçinlenmekte; çeşitli millet ve milliyetlerden halkları-

maktadır. İslami kimliği ile milliyetçiliğini, sömürü imtiyazını koruma ve emperyalizme daha iyi hizmet etmenin araçları ve koşulları olarak kullanmaktadır. Özetle emperyalizm adına İslami dünyayı kontrol etme ve aynı zamanda onları da ılımlı İslam modeline çekerek, ABD ve batılı emperyalistlerin hegemonyasına yamama işlevi görmektedir. "Yeşil Kuşak projesi", "Medeniyetler ittifakı", "BOP eş başkanlığı" gibi gerçeklikler, bu rolü açıklayan bazı göstergelerdir. AKP, din de dahil her argümanı klik çıkarları ve iktidar emeli için kullanmaktadır. "Dış politikada sıfır sorun"dan tutalım da, "demokratikleşme", "çözüm" ve "açılım"lar söylemi tamamen sahtekarcadır. Ki, bunların çoğu fiyaskoyla sonuçlandığı gibi, gerçek içerikleri de saklanamayacak kadar açığa çıkmış durumdadır. ABD'yi arkasına alarak kendi gerici-faşist egemenliğini kurup pekiştirmekten başka bir şey yapmamakta, ileri bir nüvesi bulunmamaktadır.

AKP, "Kürt açılımı yapacağım", "Alevi açılımı yapacağım", "Roman açılımı yapacağım", "demokratikleşeceğim" dedi. Kıbrıs meselesini çözeceğini ve Ermenistan'la ilişkileri geliştireceğini söyleyerek protokoller imzaladı. Ama hepsi bir bir yıkılıp gitti. Yıkılacaktır çünkü, samimi ve gerçek değildi bu söylemler. Dahası, gerici emeller gütmekteydi. Dolayısıyla planları, göstermek istediği gibi parlak sonuçlar vermeyecek; kolaylıkla yürütülemeyecekti. Gelingen aşama ve yaşanlar, bunu bütün çıplaklığıyla gözler önüne serdi. AKP'nin şişirerek göklere çıkardığı sahte iddiaları ve gerçek yüzü, daha berrak olarak görünmeye başladı. Diğer şeyleri bir kenara bırakırsak, Ermenistan'la ilgili "Ermeni açılımı" diye sallanan gerici bayrak da yerlere düşerek çirkefleşti. Erdoğan, yüz bin Ermeni'nin sınır dışı edileceğini söyleyerek, deri atan yılan gibi, ırkçı gericiliğini daha fazla geciktirmeden sergiledi. Halkımızın bir sözü vardı: "Müminin kuyruğuna bas ki, münkirliğini dışarı atsin." Erdoğan, dindarlık kimliğine bürünse de, "münkir" olduğunu kanıtlamıştır. "Ermeni açılımı"ndan dem vururken ve bugüne kadar ülkede ki "kaçak" Ermenilerle ilgili sorun yokken, dahası onların emeklerini sömürüp, "kaçak" olduklarını "hatırlamaktan"; ABD'de Ermeni soykırımını oylamasında çıkan karardan sonra, "aklı başına geldi", "kaçak" çalışan Ermenileri hatırladı!

Bugüne kadar yüz bin Ermeninin "Kaçak" çalıştığını "hatırlamayan" Erdoğan, tarihi gerçeklerle yüz yüze kalınca "kaçak" çalışan Ermenileri hatırladı! Fakat bahsi geçen Ermenilerin kaçak çalışmadıkları açıktır. Zira Erdoğan da TC devleti de bu kadar Ermeninin Türkiye-Kuzey Kürdistan'da çalıştığını bilmektedir. Bugü-

dürmektedir. Soykırım yasa tasarısını oylayan ve kabul eden ABD iken, Erdoğan'ın "yüz bin Ermeni'yi sınır dışı ederim" açıklaması, tam bir aczin örneği ve Ermenilere karşı tarihsel düşmanlığın devamıdır.

Ermeniler inkara zorlanmaktadır

İrkçılığa ve zorbalığa bakın ki, Ermenilere baskı uygulayarak kendilerini inkar etmeleri ve soykırımı karşı çıkmaları istenmektedir. Evet, Ermenilerden bu istenmektedir. Bu denli acımasız ve onursuz bir dayatma, ancak kafatası bir zihniyetin ürünü olabilir. Yani, Ermenilerin soykırıma uğramaları bile onların suçu sayılmaktadır. Suçlularmış gibi, yaşıdıkları soykırımı inkar etmeleri istenmektedir. Bunun için de emeğiyle geçen yüz bin emekçi Ermeni'nin açlığa itilmesi, kovulması ve yeni bir teröre tabi tutulması tehdidinde bulunmaktadır. Bu kez, sürgün ve kıyım başka kılıf ve biçimlerde yeniden devreye sokulmaktadır. Kendi soykırımlarının sorumluluğunu Ermenilere yükleyerek onları suçlamaktadırlar. Ermenilere bundan daha ağır bir baskı, haksızlık ve hakaret olamaz. Tarihi gerçekler "müminin" karşısına çıktıkça, "mümin'in "münkir" olduğu açığa çıkmaktadır.

TC devleti hakim sınıfları bilmelidir ki, soykırıma uğramak değil, soykırım yapmak suçtur; hem de insanlık suçudur. Yaşadıkları acıları yetmiyormuş gibi, bu acıları yaşatanlar olarak Ermenilerden soykırıma uğrama gerçeğine karşı çıkmalarını istemek, en hafif deyimle yüzüzsü küstahlık, dayatmak ise aşağılık cinsinden barbarlıktır.

"Halkların kardeşliği" şiarıyla birleşmeliyiz!

AKP kompradorları emeğiyle yaşamlarını sürdüren Ermeni ulusuna mensup emekçiler üzerinden siyaset yapmakta; onların emekçi yaşamıyla oynayarak suçlamak Ermeni ulusunu baskı altına almaya çalışmaktadır. Burjuvazinin kirlı siyasetiyle Ermenilere yeni acıların yaştırılması saldırısına, proleter devrimci sınıf cephesinden kararlı bir karşı duruş gösterilerek, egemenlerin zulüm politikaları teşhir edilmelidir.

AKP iktidan ve TC devletinin girişmesi muhtemel olan yeni bir Ermeni kıyımı ve dramına karşı, insanı değer taşıyan herkes ve özellikle de aydın, demokrat, devrimci ve komünistler kararlılıkla birleşmeli; Ermenilerle gerçek bir dayanışma sergileyerek, onları sahiplenmelidir. "Hepimiz Ermeniyiz", "Ermeniler kaçak değil, kaçak olan emperyalizm işbirlikçisi AKP ve komprador sınıflardır" haykırışıyla alanlara çıkıp halkların kardeşliği şiarıyla yanıt olunması, bu kapsamdaki görevler arasındadır.

Tek yanlı sivriltense "denge"i keskinleşmek yegdir

Dengeli gelişme ekonomiden siyasete kadar tüm süreçlerin en sağlıklı ve en sağlam gelişme biçimidir. Dengesiz gelişme ise, çarpıklıklar üreten hurdalık gibidir. Lakin dengesizlik olmadan dengeden ve dengenin kurulmasından bahsedilemez. Devrim bir bakıma dengesizlikleri giderme hareketidir. Ama aynı zamanda büyük dengesizliklerle de doludur. Karşıklık olmadan dengeden kurulamaz, bulanıklık olmadan durulma da olamaz. Büyük dengesizlikleri yoluna sokan yalnızca devrim hareketidir. Devrim dengesizlikler ve bozuklukların varlığının ihtiyacıdır da. Örneğin, dengesiz kurulan düzende ya da eşitsizliklerle örülen sistemde "değneğin iki ucu sivri, ortası kalın olur." Ve bu durum devrimin niteliği ve doğasını değiştirmekten başlayarak bir yığın çelişki ve zorluğun yaşanmasına tanıklık yapar. Devrimin derin toplumsal çatışki ve dengesizlikleri düzeltme görevi, büyük bir harman yığının dönüşerek çığ gibi büyü.

Dengesizlik siyaset biliminde de fevkalade önemlidir. Ki siyaset diğer yaşam öğelerinden bağımsız değildir. "Ekonominin yoğunlaşmış hali" şeklindeki tanım, siyasetin, üretimin tüketime, kültürden sanata kadar bütün maddi ve manevi değerleri ihtiva eden, alt ve üst yapıyla tüm toplumsal yaşamı konu edinerek bu sahaya etki edebilen bir dinamik olduğunu ifade eder. Siyasetsiz bir yaşam parçası ya da aktivite düşünilemeyeceğine göre, siyasetin buralara tesir ederek dengesizlikleri giderip dengeler kurmada kullanılacak her araca yön veren unsur olduğu inkar edilemez. Kısacası devrimci politikada tutarlı bütünlükle iç dengenin sağlanması şarttır. Yeni bir niteliğe ulaşmanın yollarından biri de devrimci taktik ve stratejide iç dengenin yakalanmasıdır. Örneğin, sağ ile sol sapma şeklindeki karşıtlıklar devrimci politikada dikkate mazhar olmaz ise dengeli devrimci siyaset yürütülemez. Zira sağın altında sol, solun altında sağ kendisini gizleyerek dikkatlerden kaçır. Genellikle bir yana dikkat edilirken öteki yan gözden kaçır ya da kaçırlır. Böylece devrimci denge sağlanmadan dengesiz çizgiyle sapmalara saplanılır. Sağa tepki olarak sol, sola tepki olarak sağ gelişebilir bu durumda.

Devrimci denge dediğimiz şey, özünde devrimci niteliktir ki, bu, niteliğin korunması ve geliştirilmesi gibi temel bir görevi unutup atlamadan yerine getirmeyi işaret eder. Dolayısıyla, şayet nitelik korunup geliştirilmez ise, devrimci denge korunamaz. Dengeden bahsederken sağla solun ortasını bulma şeklindeki buluşturucu-orta yolculuktan söz etmiyoruz hiç şüphesiz. Ve tabii farkındayız ki, felsefi derinlik olarak denge yoktur, kast ettiğimiz denge günlük yaşamda geçerli olan biçimdir; dahası, sapmaları yadsıyan doğru çizgidir dengeden kastımız. Açmaz ve bocalamanın etkisiyle girilen arayışlar her zaman kapıyı aralayıp ön açıcı olmuyor; bazen savrulmaya ve hatta alabora olup dümeni kaybetmeye de yol açıyor. Bazen tavanın taban görmediği aşınıklara rastlanıyor, bazen kapanıp askeri eğitime sürünmelere tanıklık ediyoruz. "Koşuşturmanın" büyüğü, çizilmiş bir dünya, o daracık dünya içinde sürüyor ve dünya sadece orada görülüyor, orayla sınırlı görülüyor. İki biçimde de, yani ister tavandan yere basmayan naralanma olsun, isterse kıskançça gözleri kapayarak sürünmeye karar kılanlar açısından olsun, her iki biçim de gerçekte "kurbağanın bağıttı kuyudan gökyüzüne bakıyor."

Her şeye karşın kararlaştırılmış ilkelere ile devrimci teori ve devrimci pratik mevcuttur. Bunun kendi doğasına uygun geliştirilerek ilerlemek her zaman mümkün. Tavanda duran ile tabanda bağdaş kuranın yanlışlığı her halükarda kabul edilmelidir. Sınanma yeri pratiktir. O halde yapma filii (ki, bu bilimden beslenmek durumunda-zorundadır) belirleyici olacaktır. Basit bazı kurallarla küçüktken büyüğe, basitten karmaşığa ve zayıftan güçlüye doğru samimi ve isticrarlı bir hat benimsemek gerekmektedir. Sözü anlaşılr, yalın ve "basit" kılmak en doğrusudur. Büyük sorunları çözmek kaçınılmazdır. Tıslımsı bir çubuk hiçbir zaman yoktur; büyük dönüşümler, insanın "küçük" eylemlerinin birikimi üzerinden gelişir. Belirli prensiplerin takip edilmesi her zaman ve her yerde, üstelik her şey için geçerlidir. Kitlelere inmeyen ve onları kavrayıp kucaklamayan en tumturaklı parlak teorilerin bile pratik bir değeri yoktur. Teori ile pratik uyumu bir dengedir. Terazinin bir kefesi dolu, diğeri boş bırakılırsa, işlem yapılamaz. Devrim tah-tarevallisi teori ile pratiğin birlikte basmadığı yerde oynamaz.

Eğer siyasi-ideolojik-teorik mücadelede denge kuramazsanız yukarı çıkmaz, tepetaklak aşağı düşersiniz. Yalnız dış düşmana karşı siyasal teşhir ve mücadele yürütür ve içte iki çizgi mücadelesini-ideolojik mücadeleyi yürütmez, yabancı fikirleri "teşhir" etmezseniz, sınıf mücadelesini kazanamaz, kaybedersiniz. Dışarıyla uğraşırken içeriyi unutursanız siyasi mücadeleyi dengeli olarak yürütemezsiniz. Eğer kavranmayan meseleleri kavratana kadar usanmadan dillendirmezseniz ya da geniş kitlelerin henüz görmediği siyasi gerçekleri onlara tekrar tekrar, belki bıkmırcasına anlatarak gündemleştirmezseniz ve tekrar etmekten yorulursanız, gerçeklerin bir defa anlatılarak kavratamayacağınızı bilmezseniz başarıyı bayrağını dalgalandıramazsınız. Dolayısıyla devrimi dengeli geliştirmek için ihtiyaçları öne çıkarmaktan geri durmalısınız.

Eğer göz ve akıl ilginizi sadece popülist ve sansasyonel eyleme diker, diğer şeyleri görmez ve "küçük" şeyleri atarsanız; ve eğer devrimin siyasal ödevleri ile ideolojik-politik meselelerini sıkı sıkıya sarıyorsanız, devrimi ayaklarından koparıp bir ayak üstünde ötersiniz. Görselliğin peşinde koşar, görünüğe yenilir ve iç derinlik ile iç gerçeği ihmal ederseniz, dört başı mahmur yürüyemezsiniz. Dengenizi yitirir, devrilip düşersiniz.

Eğer niteliği es geçip yalnızca niceliğe önem verirsiniz, kof bir yığın olmaksızın öteye geçemezsiniz. Nitelik adına niceliği hiçe alır ve niceliği tamamen nitelikten ayrı görür-öterseniz, yine çarpık kalır daralır gidersiniz. Nitelik ile niceliği birleştirerek dengeli bir gelişme işletemezsiniz, yan yolda kalmanız, yadırganır-şaşılacak bir şey olmaz. Eğer sadece kulaktan dolma ezberden konuşur-dinlerseniz ama hiç okumaz ve araştırıp incelemeyerseniz, beyin bardağınız tam dolmaz ve hatta boş fiçi sesi çıkarmaktan ileri gitmez. Çok okur ama kitleleri dinlemesini bilmezseniz, soyut ve tek yanlı olursunuz.

Eğer çok çalışmaz ama çok konuşursanız, boş konuşur ve işe yarar hiçbir iş yapamazsınız. Çok çalışır ama planlı ve bilinçli olmazsanız enerjinizi heder edersiniz.

Eğer akıllı olur ama cesaretili olmazsanız, ya da tersinden cesaretili olur ama akıllı olmazsanız, yarım yamalak ve hatta ucube kalırsınız. Akıl ile cesaretili birleştirmezseniz, ideallerinize ulaşmanız sonuçsuz kalır.

Eğer devrimci teoriyi savunur ama bu teoriye uygun değiştirme pratiğine girmezseniz, devrimcilik sıfatını en tam ve gerçek manada hak etmezsiniz. Tutumlu ve hesaplı olmaz iseniz, birikim yapamazsınız. Üretmezseniz tüketme hakkınız olmaz. Paylaşmazsanız bencil olursunuz.

Eğer yalnız nedenleri görür sonuçları görmezseniz, bütünlük oluşturamaz ve öngörülü olamazsınız. Sadece sonuçları önemser nedenleri görmezseniz, sorunları radikal çözüme ulaştıramazsınız. Mücadele eder ama iktidar hedefine sahip olmazsanız, oyalanmaktan başka bir iş yapmış olursunuz.

Eğer dürüst olmazsanız, insani erdem ve onurlu değerlere muvaffak olamazsınız. İstikrarlı olmazsanız, belli bir renginiz olmaz. Renginiz belli olmaz ise, ne safiniz, ne de yeriniz proletarya ve devrimci halkların yanında olur.

Diliniz sivri-keskin ama eliniz paslı olursanız, tesiriniz kalıcı ve gerçek olamaz.

Yalnız esası görür tali olanı görmezseniz ya da tersinden yalnız tali olanı önemser esas olana gereken önemi vermezseniz tek yanlılıkla malul kalırsınız. Yalnız teoriye değer verir pratiği güdükleştirirseniz, ya da yalnız pratik der ve teoriyi eliniz tersiyle iterseniz el yordamıyla yürümekten kurtulamazsınız. Yalnızca stratejiyi önemser taktiği rafa kaldırırsanız ya da reel politikayı esaslaştıran strateji ve ilkelere askıya alır-hiç görürseniz, duvara toslamaktan kurtulamazsınız. Yalnızca teoriyle ilgilenir, koşullarla ilgilenmezseniz başanılı olamaz ve gerçekten uzak kalarak kurursunuz. Yalnızca bildiklerinizle yetinir ve halk kitlelerinden öğrenmezseniz, ya da diğer devrimci tecrübelerden öğrenmezseniz, dar deneyimden bilimselliğe çıkamaz ve karanlık içinde puslu olan tek gözle kalırsınız. Yalnızca eleştirip ama iş yapmazsanız gereksiz bir gevezelikten ileri gidemezsiniz. Devrime yalnız bedeninizle katılır ama kafanızla katılmıyorsanız ya da salt kafa-düşünsel-duygusal etkinliğinizle katılır ama maddi-pratik-bedenen katılmıyorsanız gerçek devrimci olamazsınız. Yalnızca mücadele der birliği inkar ederseniz ya da yalnızca birlik der mücadeleyi reddederseniz, ya sağa -liberalizme- ya da sola sektelizme batarak kaybolursunuz.

Görülmeyen tarihimizin “gizli” anısı (2)

NOT: Geçen sayı aşağıdaki anı-anlatı tarzındaki, okurumuz tarafından kaleme alınmış olan yazının ilk bölümünü yayınlamıştık. Bu sayımızda da yazının kalan bölümünü yayınlıyoruz.

Kendimi tutamayıp araya girerek sorduğum sorulardan biri, “Nereye gittiniz, ne yaptınız?” oldu. Sorduğum soruya, “Nereye gittiğimiz gizli kalsın; ama ne yaptığımızı biraz anlatabilirim” diyerek anlatmaya başlıyorum yoldaş:

Barnağî terk edip gittiğimizde yanımıza az miktarda yiyecek alabilmıştık. Bu durum az yiyeceğe (ve hatta ekmeğe) talim etmemizi gerektirdi. Tabii bu durum, daha sonradan çıkıp, baharda tedbir düşüncesiyle hazırlamış olduğumuz depodan yiyecek getirmemize yol açtı. Bu zorunlu, ihtiyaç gidermeye yönelik hareket de belli bir risk oluşturunuyordu. Devlet güçleri denetleyebilir ve iz yakalayabilirlerdi. Ancak akıllı düşünerek riskleri en aza indirip hareket ediyorduk. Bu hassasiyeti-miz olağanüstü koşullarda kesin başvurduğumuz bir kural ya da davranış biçimidir.

İkinci olarak, barnağî terk edip gittiğimiz yerde odunumuz yoktu. Buna karşın yine bahardan hazırladığımız kimi tedarikler, asgari düzeyde ısınma ihtiyacımızı karşılıyordu. Böylece gittiğimiz yer çok soğuk, dar ve sağlıklısız olup, yiyecek sorunu zorlarsa da operasyona karşı güvenlikti; askeri açıdan uygundu. Barnak yapımı aşamalarında, olası bir baskın/çatışma durumunda nereye çekileceğimizi hesaplamış; savunma yerleri tespit etmiştik. Ancak çatışma içinde çekileceğimiz yerin düşmanın dikkatini çekmesi üzerine ve Rohnat yoldaş o yere çekilken görünüp ateşe tutulduğundan dolayı, düşmanın oraya çekileceğimizi hesaplayacağı sonucuna vararak, orayı tercih etmedik. Anlık, ama daha uygun bir taktik uyguladık. Kimi koşullarda düşman olan doğa, bazı durumlarda bizlerden yana olanaklar sunuyordu. Bundan yararlanarak, başanılı bir şekilde operasyonu atlattık. İz kapırmamak önemliydi. Bunu hem taktik izler vurarak ve hem de doğanın sunduğu avantajları kullanarak başarmıştık. Ve o düşmanlıkta da aman tanımayan hırçın doğa, bu kez sıkıştığımız barnakta imha olmayı göze almışken yardımımıza koştu. Yağışın başlaması, düşmanın geri çekilmesine yol açmış, o mucize gerçekleşmişti. Evet, mucizedi; ama mucizeyi olanaklı kulan pes etmeden kararlılıkla yürüttüğümüz direniş tavrı oldu. Şayet böyle bir direniş seçmemiş olsaydık, daha savruk davranıp barnaktan çıkarak çatışıp imha olacaktık. Devrimci sabır ve metanet, direniş tutumu, zaman kazanmamızı sağlamış ve kurtulmamıza uygun an doğmuştu. Aceleci, erken ve “her şey bitti” karamsarlığıyla kendimizi salıp direnişi doğru örgütlememiş olsaydık, hiçbirimiz hayatta kalamazdık. Hiç unutmamak gerekir ki, şehit düşen iki yoldaşın kahramanlığı da bizleri kurtaran büyük bir faktördü. Yoldaşların can feda tavrı, düşmanın barnağa girmemesinde önemli bir rol oynamıştı. Yoldaşların konumlandığı yer askeri açıdan güvenlikli ve sağlam olmasa da, yoldaşlar düşmanın barnağa giriş yapmasını engellemek için tereddütsüzce çatışmış ve düşmanı engelleyip barnağa girmelerini önleyerek kendilerini feda etmişlerdi. Anıları önünde yeniden ve sonsuz saygıyla eğiliyoruz.

Sohbetimizde sorduğum sorulardan biri de, “daracak bir yerde kuşatılmış ve çıkış yeriniz yokken, dahası içeriye bomba ve kurşun yağarken, siz içinde ne yapıyordunuz? Ölmekten korkmadınız mı?” idi. Yoldaş, “korkunun dayandığı gerekçeleri kavrayarak, korkuyu yenebiliriz. Korkunun yarattığı tehdidi ortadan kaldırmak, o tehdidi kabullenmekle alakalıdır. Korkunun kontrol edilmesi mümkündür; bilinç ve irade meselesidir. Biz bunu başarabildik, başanyoruz. Korku, bilinmezlikten ve kabullenmemekten doğuyor. Ölümün kabullenerseniz neden korkasınız ki? Ölümün anlamını çözdüğünüzde ondan neden korkasınız ki?” ifadeleriyle anlatıyordu. Elbette insan doğası korkuyu tanır. Her insan korkar. Komünistlerin de korktuğu şeyler olur ama; bunlar sıradan, bildik korkular değildir. Komünistler daha çok başaramamaktan, yanlış yaptıktan, olumsuzluğa düşmekten korkarlar. Dahası, bazı durumlarda başka korkular da yaşarlar elbet. Ama bu korku, esir alan bir korku düzeyinde değildir; daha çok yüzeysel ve geçicidir. Komünist bilinç veya feda ruhunun üstünlüğü, korkuyu kontrol etme yeteneğinden ileri gelir. Açıkçası şunu söyleyebilirim: Korku denen hal, genellikle anı durumlarda veya olağan dışı anlarda belirliyor. Ama toparlanıp bunu atlama hemen oluyor. Yapılması gerekenler komünistlerin kafasına yerleşiyor; görev ve sorumlulukları baş uğraşları haline geliyor... Böylece korku, kaybolup gidiyor. Yerine mücadele ruhu, görevin yerine getirilmesi, sorumluluğun taşınması, devrim ve

halk adına ölmenin onuru oturuyor baş köşeye. Özetle kısa bir tedirginliğin yaşandığını söyleyebilirim. Ancak, ölümü göze almış, gerektiğinde ölmek gerektiğini bilince çıkarmışsanız; ölümün devrimci savaş ve mücadelenin doğası gereği olduğunu bilerseniz; ölürken devrim davasını yüceltip geriye pırl pırl değerler bıraktığınızı bilerseniz; korkmaya gerek kalmıyor zaten. “Gerektiğinde ölürüm” diye savaşan birini -ölüm anında geçici bir korku yaşasa da-, ölümden korkması düşünülemez. Bombalar yağarken, kurşunlar kulağımızı yalarken, bizim izimiz direnmek ve düşmana kayıp verdimekti. Bunu düşünüyorduk. Ölümün kaçınılmaz olduğunu görerek, bunun karşısında yapmamız gereken görevlerle meşguldük. Artık korkudan eser yoktu. Korkunun çare olmadığını, bilakis ölüme götürdüğünü yaşamda görüp öğreniyorsun. Boş ve anlamsız olan bir şeye, ölüme neden takılıp kalasın ki? Biz onun, defalarca yaptığımız gibi, kısıldığımız barnakta ateş altında da yaptık. Korkmadık!

Tecrübesiz yeni generallerin kiminde bazı korku ya da tedirginlikler belirdi. Tam da burada, tecrübeli yoldaşların rolü devreye girmişti. Eski ve tecrübeli yoldaşların rahat davranışları, soğukkanlılıkları ve gülmeleri ve benzeri, o yoldaşlara moral vererek, onların da korkuyu aşmasını sağlıyordu. “Kısılp kaldık burada” hatta “Öleceksek çıkıp dışarda ölelim” diyen yeni, tecrübesiz bir yoldaş olmuştü örneğin. Diğer kimi yeni yoldaşlarda da aynı tedirginlik ve korku belirse de, bir şey söylemeden eski, tecrübeli yoldaşlara bakarak rahatlıyorlardı. Yeni yoldaşlar da olumlu bir sınav verdi. Hiç birinde teslim olma ya da başka derin bir tereddüt gündeme gelmedi. Tecrübeli yoldaşların yeni yoldaşlara karşı telkinleri, moral verici yaklaşım ve anlatımları da etkili oluyordu elbet. O koşullarda, ölüme bir adım kala, omuz omuza, cüretle direniş ve çatışma sürdürüldü.

Eski yoldaşların yaklaşımlarının etkisi, çatışma sonrası yapılan sohbetlerde de anlaşıldı. Yeni, tecrübesiz yoldaş, “Yoldaş hiç korktun mu?” diye sormuştuk. Yoldaş, “Biraz korktum ama baktım ki ... yoldaşlar rahat davranıyor, gülüyorlar! Ben de ‘demek bunların bildiği bir şey var’ diye düşünüp, ondan sonra korkmadım.” diye yanıtlamıştı. Zor anlarda tecrübeli yoldaşlara düşen sorumluluğu çok somut olarak tecrübe etmiş; aklımıza bir kez daha not etmiştik. Naylonun nasıl işe yaradığını da tecrübe edinmiştik gazla birlikte. Soğuğa karşı da kurtarıcıydı naylon. O koşullarda içinde ne mi yapıyorduk. Yapmamız gerekenlere daha çok yoğunlaşmıştık. Ne yapmalı, nasıl yapmalı, oradan gellerse buradan ateş etmeli, gaz atarlarsa şöyle yapmalı, kapıya çekip vurmamaları, içeriye etkili ateş yapmamaları için o noktaya ateş etmeli, şöyle yaparak korunmalı ve benzeri yığınla şey konuşuyorduk. Düşmanın davranışlarını yorumluyor; sonuçlar çıkarıyorduk. Olası saldırı biçimlerini, neler yapabileceklerini tartışıp, alınacak önlem ve davranış biçimimizi konuşuyorduk. Bazen espriler de yapıyorduk.

Örneğin bir yoldaş, uzun süre yemek yiyemiyordu eleştirilerimize, uyarılarımıza rağmen. Çatışma içinde, “Bak yoldaş, yemiyoordun, şimdi kapıcaşarak kaçmaya gücün yetmeyecek. Gördün mü yanlışını? Uyanlarımızın ne kadar doğru olduğunu anladın mı?” diye yoldaşa takılıyorduk. Yoldaş da, “Gerçekten haklıymışsınız. Getirin yemediğim helvaları yiyeyim.” deyip, helvayı büyük bir iştahla yiyordu. Tabii birlikte güliüyorduk ağız dolusu, yoldaşın “kırk yıllık aç” gibi helvaya “saldırmasına”...

Devrimci, direnişçi de olsa, insan doğasına ait başka şeyler gündeme gelebiliyor. “İçerde ne yaptığımız, ne olduğu” sorusunu hiçbir kaygıya kapılmadan, çıplak olarak yanıtlamakta sakinca bulmuyorum. Her şey komünistçe olmuyor veya her yoldaş komünistçe davranmıyor. Bahsini ettiğimiz aynı yeni yoldaşa nöbetten gelen yoldaş, “Biraz yer aç, geri kay ben de yerleşeyim.” deyince, yoldaş, “He, he! Geri kayayım ki, vurulayım!” diyerek, içeri giren kurşunların çarptığı kayanın altına doğru yavaşmaya karşı çıkmıştı. Buna da çok gülmüştük. Zira biraz geri kayıp yer açmak vurulmak anlamına gelmediği gibi, mermilerden etkilenmezdi de... 10-15 santim geri kayıyacaktı, hepsi o. Dahası, zaten öyle bir tehlike olsa, yoldaşa “geri kay” denmezdi. Tecrübesiz yoldaş, en arkada yatmak en “güvenlikli” seçeneğ olmasına karşın, “He he! Kayam ki vurulayım!” deyince, gülmek elde değildi.

Çatışma içinde, “nasılsa öleceğiz” diye düşünen yeni yoldaşlardan birinin “Poşulu Anlalar” başlığını koyup annesine bırakmayı düşündüğü şiir de bizleri güldürmüştü. Annesini çok seven, özleyen yoldaşın, o durumda bile annesini düşünerek, onun üzüleceği kaygısıyla şiir yazması harikulade olsa da, gülmemizi engelleye-

memişti. Yoldaşın rüyasında “anne anne” diye sayıklaması ve benzeri aklımızda gelerek, sessiz kahkahalarımızın patlamasına vesile oluyordu.

Askerlerin yerini tespit etmek üzere Doğan yoldaşın attığı taşı bomba sanıp bağrışarak kaçan askerlerin haline, Agit yoldaşın, “Ya, nasıllı! Niye kaçıyorsunuz!” demesi de gülmeye boğmuştu herkesi.

Espiri yaparak güldüğümüz bir olay da şuydu: Daha önce hiç çatışmaya girmemiş olan yeni bir yoldaş, diğer yoldaşla barnak ağzında nöbetteyken, 25 metre yakın çaprazdan barnağın ağzına gelen biksi ateşi, o an yeniden başladı. Kurşunlar bu “helva canavan” yoldaşın arkasında kayaya değince, yoldaş arkadan ateş edildiği hissine kapılarak, geri dönüp oraya “keleş”iyle ateş etmeye başladı. Yanındaki yoldaş, ani reaksiyonla, “Yahu sen ne yapıyorsun? Oraya değil, buraya ateş et.” diye kızıp zılgıt çekince, hepimiz o görüntü karşısında, kontrol edilmiş bir sesle kahkahaya boğulmuş-tuk. Agit (Yusuf Dal) yoldaş yeni olmasına karşın yığıtçe çarpıyor; mükemmel bir performans gösteriyordu. Adeta bir komutandı. Yoldaş, Aksu Deresi-Kırk Merdiven vadisinde bir pusuda, Muharrem ve Rojda yoldaşlarla birlikte şehit düştü. Yoldaşların anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. “Helva canavan” diye o zamanlarda lakap takıp takıldığımız yoldaş da, 17’lerle birlikte şehit düştü. Yoldaşın ve 17’lerin anısı önünde de saygıyla eğiliyoruz. Doğan (Ersin Kantar) yoldaş da bu çatışmada yığıtçe rol oynamıştı. Her bir yoldaşın olumlu bir pratik sergilediğini de ekleyelim.

En kaba olanı ve en zorumuza giden de, akıllı geçinen bazı “çok bilmiş”lerin ya da dost olanların, hiç sıkılmadan, “Boşuna vuruluyorsunuz, boşuna uğraşıyorsunuz! Geçti artık gerilla savaşının zamanı!” şeklindeki fakir “saldırı”larıdır. Ama acelemiz yok; yaşamın gerçeği, cü-rüğün yalan yüzüne er ya da geç çarpacaktır. Devrimci savaşın yarattığı kuvvet, devrim umudunu büyüterek, gerçek devrim cephesini yaratacaktır.

Düşman çekildikten sonra biz de çekilmiştik ve düşmanın yeniden dönüşünü bekliyorduk. Düşman barnağa girememişti ve yeniden gelecekti. O zamana kadar düşmanı de barnağa terk edeceğimizi, doğal olarak düşünecekti tabii ki. Öyle olmuştü. Biz barnağî terk etmiş-tik...

Düşündüğümüz gibi, üç gün süren yağışlı hava (bir miktar kar yağmıştı) geçtikten sonra, düşman yeniden helikopterleriyle gelmiş; önce etrafı havadan vurmuş, roketlemiş, sonra yere asker bırakmıştı. Korkular içinde ve ateşe tutarak barnağa girerler. Barnak içinde bir kısım malzemeyi toplayıp geri döndüler.

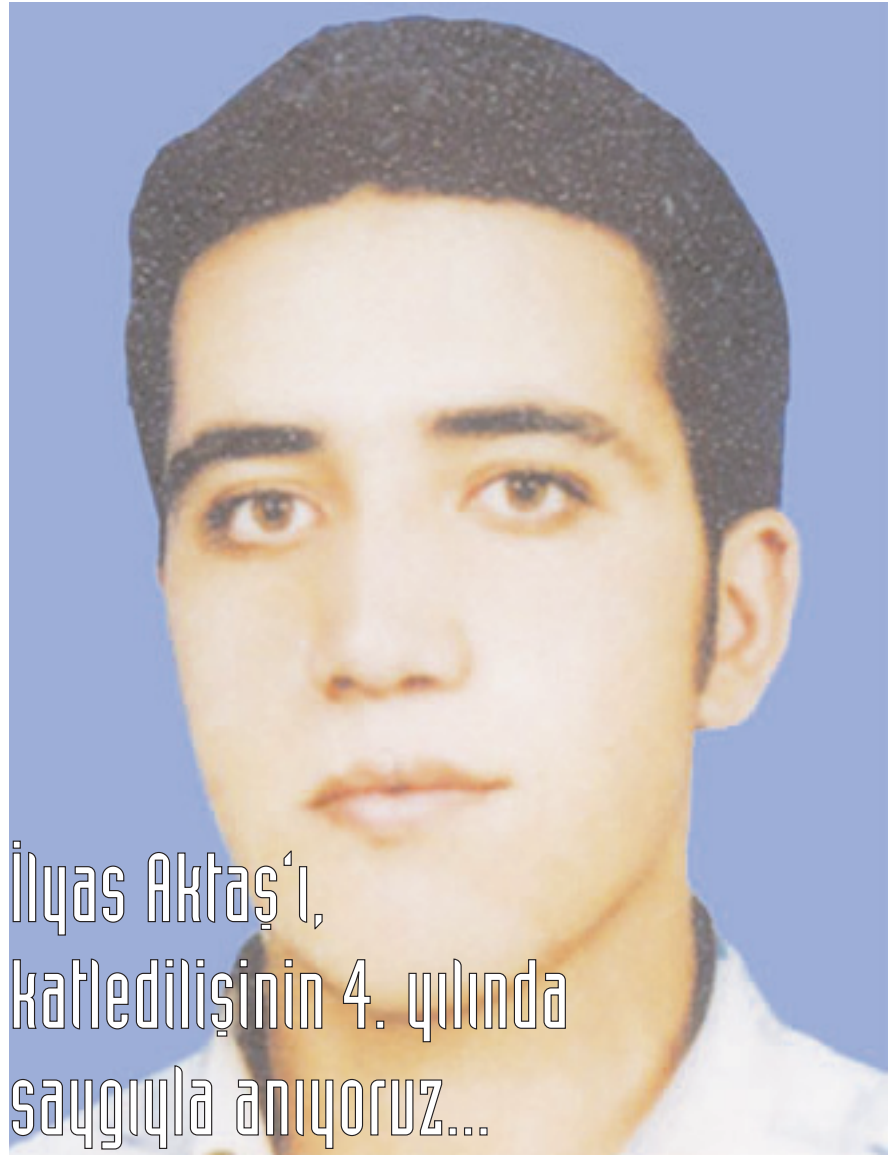
Biz olağanüstü zor koşullarda başka hesaplar yapıyorduk. Düşmanın o bölge etrafında denetimde, keşifte bulunacağını hesaplayarak davranıyorduk.

Helikopter vuruşlarını duyacak kadar yakında üstlenmiş olan PKK’li dostlar, bir-iki hafta geçtikten sonra barnaklarından çıkıp alana geldiler. Kiş ortasında değiştirdiğimiz barnağa girip dinlendiler; sabaha karşı hava ağarmadan yollarına devam ettiler. Karanlık olduğundan ve yerini bilmediklerinden basılan barnağî göre-mediler.

Biz yeniden (ki epey zaman geçmiş, karlar aşesinden iyice azalmıştı) gıda şehit düşen yoldaşın cesedini bulup almaya gittik. Yoldaşı uygun şekilde gömdük. Ve alandan ayrıldık.

İlkbahar günlerinde, yine aynı alana geldik. PKK’li dostlar da aynı alana geldiler. Görüştük. Bu kez, kışın basılan barnağın önünde oturuyorduk. PKK’li dostlar oradan sağ çıktığımızı şaşırmışlardı. Barnağın içine, kayaya ve çevreye bakıp, her tarafın vuruş izleri ve bomba parçalarıyla dolu olduğunu gördükçe, burada dayanmanın güçlü bir iradenin işi olduğunu söyleyerek, övgüler sıralamışlardı. Doğrusu öyle bir baskından sağ çıkmayı başarmak basit bir iş değildi tabii ki. PKK’li dostlar hayranlıklarıyla saklamazlarken, biz bu direniş, çatışmayı olağan karşılamıştık. Belki neler yaptığımızı tam fark edememiştik. Tıpkı bugün eleştirir de, “bir şey yapıyorsunuz” diyenler gibi, önemli bir şey yaptığımızı düşünmüyorduk. Ama yaptığımız fevkalade önemliydi. En azından teslim olmamış, ölümüne direnmıştik. Bu miras bile değerlidir. Çünkü bu miras, damarımızdaki kanın rengini tartışmasız olarak kızıl yapıyordu...

Başka pratik ve puslu çatışmalarımız da aynı kızzılıkta yaşanmıştı... -BITTİ-

İlyas Aktaş'ı, katledilişinin 4. yılında saygıyla anıyoruz...

Tarih 2006. Yine bir Mart ayı... Newroz’a bir adım kala, dağlarda yükselen isyanın yankısı, kentleri sarmış durumda. Gerillanın canlanışı, dağlarda devlet güçleri için kabaya dönüşürken; kentlerde yaratılan serhildanların da mayası oluyordu. Gerillanın canlanışıyla birleşen serhildan ruhu, hakim sınıfların kabusunu büyütüyor; ne yapacağını şaşırır hale getiriyordu.

Mart’ta, kimyasal silahlarla katledilen 14 gerillanın cenazesinin, onların gerçek sahibi olan halka verilmeyişi, Amed sokaklarında, dağlardan gelen isyanın yankısını büyüttü. Kadın, erkek, genç, yaşlı; Amed’in varoşları, serhildana durdu. Hakim sınıfların “katliam timleri” ise, gerçek mermilerle saldırıyorlardı; ne yapacaklarını şaşırıyordu...

Böyle bir tabloda, devrimci bir gazetecinin evinde oturması veya sadece olayları izlemekle yetinmesi mümkün değildi. Gazetemizin muhabiri İlyas Aktaş, direnişten yana atan yüreğiyle, barikatların en önünde yer etti kendine...

Yeni demokrasi mücadelesinin korku salmaya devam ettiği bir tarihsel evreydi bu. İlyas da, yeni demokrasi mücadelesinin bir parçası olarak, tehditlere maruz kalıyordu. İlyas’ın katlinden daha bir gün önce, polis

kurşunuyla katledilen bir çocuğa yardım ederken, “Seni tanıyoruz. Daha sonra görüşeceğiz” diyerek tehdit etmişlerdi onu. Ama o, tehdidin hemen ardından, yine barikat-taydı.

2006 Mart eylemlerinde, içinde çocukların da bulunduğu 10 kişiyle birlikte, gazetemi-zin muhabiri olan İlyas Aktaş’ı da katlettiler! Katliamdan sonraki otopsi raporları, onun hedef gözletilerek öldürüldüğünü kanıtlar nitelikteydi. İlyas şahsında, yeni demokrasi mücadelesi hedef seçilmiş; onun halk kitleleriyle birleşerek, barikatın en önünde direnmesine katlanılamamıştı.

4 yıl geçti üzerinden. Bu 4 yılda, yeni demokrasi mücadelesi yükselmeye; gazetemiz Halk İçin Devrimci Demokrasi ise, onun susmayan sesi olmaya devam etti. Değişmeyen bir şey daha vardı: İlyas’ın gazetemizin bir çalışanı, yeni demokrasi mücadelesinin bir neferi oluşu...

Varsın, bu 4 yılda mahkeme İlyas’ın katillerini bulamasın! Biz, İlyas’ın katlini de, bu katle sebep “suç”u da iyi biliyoruz. İlyas’ın katilleri devrimimizin hedefi; katline sebep “suç” ise, varlık gerekçemizdir! İlyas ise, katline sebep “suç”uyla birlikte, halen yoldaşımız, muhabirimizdir!

Devrimci Demokrasi çalışanları

Panele Çağrı: Kürt ulusal sorunu ve medya

Kürt ulusal sorununun çokça tartışıldığı, meseleye dair yaklaşımların açıkça sergilendiği bir tarihsel dönemeçten geçiyoruz. İstisnasız bütün kesimler, Kürt ulusuna ve Kürt ulusal sorununa dair yaklaşımlarını kamuoyuyla paylaşıyor; politik yönelimlerini belirleyen başat bir unsur olarak, meseleye kafa yoruyor. Ülkenin devrimci, demokrat, ilerici ve yurtsever güçleri de, mevcut süreci analiz etmeye ve politik hattını çizmeye çalışıyor.

Kuşkusuz ki, mevcut politik yönelimlerin halkla buluşturulmasının en etkin araçlarından biri “medya”dır. Bu durum, Kürt ulusal sorunuyla ilgili de böyledir. Egemen sistem, ulusal soruna dair geliştirdiği yeni politikalar doğrultusunda, yeni bir medya dili de yaratıyor. Aynı biçimde, devrimci basın faaliyetini yürüten özneler de, mevcut süreç karşılık gelen bir basın faaliyeti geliştirme gayreti içerisindeler.

Evet, mevcut süreçte, Kürt ulusuna ve Kürt ulusal sorununa dair, tabiri caizse “her kafadan bir ses” çıkıyor. Herkes, meseleye yaklaşımını ortaya koyuyor; buna uygun bir yönelim geliştiriyor. Açık olan bir şey de, süreç devrimci, demokrat, ilerici güçlerin damga vurmasının gerekliliği...

Panelimiz, Kürt ulusal sorununa dair yeni gelişen süreçte, medyayı irdelemeye çalışacak. Bir taraftan genel olarak medyanın ulusal soruna dair izlediği seyre göz atacak, burjuva medyanın karanlık yüzünü ortaya çıkarmaya çalışacak; öte taraftan ise devrimci, muhalif basının meseleye dair yaklaşımının nasıl olduğu ve nasıl olması gerektiği üzerine kafa yoracak.

Halk İçin Devrimci Demokrasi Gazetesi, yukarıda özetlenmeye çalışan kaygılar doğrultusunda, devrimci, muhalif basının bu konudaki yaklaşımının irdelemesine ve görevlerinin belirlenmesine müteavzi bir katkıda bulunabilmek umuduyla, 23 Nisan 2010 tarihinde, Diyarbakır’da, Büyükşehir Belediyesi Şehir Tiyatrosu Salonu’nda, saat: 12:00’da bir panel düzenleyecektir.

Halk İçin Devrimci Demokrasi Gazetesi Diyarbakır Bürosu

Uzun yıllar yeni demokrasi güçlerinin saflarında mücadele yürütmüş, yaşamı boyunca örnek kişiliği ile öne çıkan değerli dostumuz Şemsettin Halis'i geçirdiği beyin kanaması sonucu kaybettik. Ailesine ve tüm yakınlarına başsağlığı diliyoruz.

Demokratik Haklar Federasyonu dostları adına İrfan, Mehmet, Zeynel, Tekin

Devrimci 1 Mayıs Platformu 1 Mayıs'ta Taksim'de

İSTANBUL- Birleşik, kitlesel ve devrimci 1 Mayıs için bir araya gelen devrimci kurumlar ortak çalışmalarını başlatarak, bu seneki 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması için gerekli bütün çabaları harcayacaklarını deklare ettiler. Devrimci 1 Mayıs Platformu çatısı altında toplanan devrimci kurumlar, 2010 1 Mayıs'ına ilişkin tavrını 5 Nisan Pazartesi günü TMMOB Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi'nde düzenlediği basın toplantısıyla kamuoyuna duyurdu. Platform, 2010 1 Mayıs'ının Taksim'de kutlanması için her türlü çabanın gösterileceğini deklare ederek, tüm devrimci-ilerici yapılar, sendika ve kitle örgütlerine ortak mücadele çağrısı yaptı.

Birleşik, kitlesel, devrimci 1 Mayıs!

Emperyalist saldırganlık ve işgallere dikkat çekilen açıklamada, derinleşen krizin etkisiyle, egemen sınıflar tarafından milyonlarca işçi ve emekçiye kölelik ve sefalet koşulları dayatıldığı söylendi. İşsizlik, güvencesiz çalışma, esnekleştirme, işten çıkarmaların yaygınlaştığının altını çizen Devrimci 1 Mayıs Platformu açıklamasında tüm bunlara devletin baskı, yasak, tutuklama, tecrit terörünün eşlik ettiğini belirtti. Açıklamada, böylesi bir dönemde tüm bu saldırılara karşı tarihsel ve güncel anlamına uygun birleşik, kitlesel ve devrimci bir 1 Mayıs'ın örgütlenmesinin önemi vurgulandı.

En geniş kesimlerle Taksim'e!

"2010 1 Mayıs'ını aynı zamanda başta Tekel İşçileri olmak üzere, işçi direnişlerinin yükseldiği bir dönemde kutlayacağız" ifadelerine yer verilen açıklamada, 1 Mayıs 2010'un direnişteki işçilerle birlikte, sendikası, sigortasız, iş güvencesiz, kölece koşullarda çalışan; iş bulamayan, işten atılan ve yok sayılan en geniş emekçi kesimlerin kitlesel bir şekilde Taksim Meydanı'nı doldurarak sesini duyurduğu mücadele günü olması gerektiği ifade edildi.

1 Mayıs hazırlığı

2010 1 Mayıs'ının nerede yapılacağına dair bir tartış-

manın yapılmadığı belirtilen açıklamada, 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasının siyasal anlamı ve öneminin açık olduğu ve asıl tartışmanın, emekten ve halktan yana tüm devrimci, ilerici güçlerin bir araya gelip Taksim'de 2010 1 Mayıs'ını birlikte en güçlü nasıl örgütleyeceği üzerine olduğu vurgulandı. Bu sorumluluğun altına girerek, birleşik ve kitlesel bir 1 Mayıs için bir an önce harekete geçilerek, fabrikalarda, işyerlerinde, mahallelerde, okullarda, kısaca yaşamın her alanında güçlü bir hazırlık çalışması yürütülmesi gerektiğine dikkat çekildi.

Taksim'de 1 Mayıs yasağına son!

2010 1 Mayıs'ının sistemin yarattığı sosyal-siyasal

ve ekonomik yıkımlara; işsizliğe, güvencesizliğe, 4/C köleliğine, özelleştirmelere, taşeronlaştırmaya, Kürt ulusuna yönelik imha ve inkar uygulamalarına, emperyalist talana, hapishanelerdeki tecrit uygulamalarına, devlet terörüne, baskı ve yasaklara yanıt olacak bir tarzda tarihsel ve güncel anlamına uygun olarak Taksim'de kutlanması için her türlü çabanın gösterileceği deklare edilerek şu çağrı yapıldı:

"2010 1 Mayıs'ının '77 katliamının hesabını sormak için, Taksim'de 1 Mayıs yasağına son vermek için, birleşik, kitlesel, devrimci 1 Mayıs'ı Taksim'de birlikte örgütlemek için" tüm devrimci yapıları, sendika ve kitle örgütlerini güçlerini birleştirmeye ve ortak davranmaya çağırıyoruz."

Çemen Tekstil işçileri kazandı

ANTEP- Çemen Tekstil işçileri 74 gün süren mücadeleleri sonucunda zafere ulaştı. Çemen Tekstil patronu işçilerle toplu iş sözleşmesi için masaya oturmayı kabul etti.

74 gündür fabrika önünde direnişlerini sürdüren Çemen Tekstil işçilerinin kararlılığı karşısında patron toplu iş sözleşmesi masasına oturmak zorunda kaldı. Antep Valiliği'nde gerçekleştirilen görüşmeden toplu iş sözleşmesi imzalama kararı çıkarken işçiler de fabrika önünde kutlama yaptı. Ankara Valisi, kaymakamlar, Emniyet Müdürü, Çemen Tekstil patronu, DISK Başkanı Süleyman Çelebi, DISK Tekstil Başkanı Rıdvan

Budak'ın da katıldığı görüşmenin ardından TİS'in imzalanacağı açıklandı. DISK Tekstil Genel Sekreteri Mustafa Subaşı, patronun işçilerin işe sendikali olarak dönmelerini, geriye dönük ikramiyeler için 500'er lira ödeme yapmayı, ücretlere yüzde 9 zam yapmayı kabul ettiğini belirterek, bir yıllık sözleşme imzalandığını söyledi. Sözleşmeye grevci işçilerin işine son verilemeyeceğine dair bir güvence de konulduğunu belirten Subaşı, anlaşmanın işçiler tarafından da kabul edilmesi halinde iş başı yapılacağını duyurdu. Görüşmeler sırasında fabrika önünde bekleyen işçiler haber coşkusuyla karşıladı.

İşçiler yine sokağa atıldı

MERSİN- Toros Devlet Hastanesi'nde 1 yıl önce, 40 yaşını doldurduğu için yıllardır çalışmakta oldukları hastanede işten çıkartılan ve yargı sürecini kazanarak iki ay önce işlerine dönen sağlıkçılar çalıştıkları iki aylık sürenin ücretleri dahi ödenmeden tekrar işten çıkartıldı. Mersin Toros Devlet Hastanesi'nde taşeron şirket çalışanları 28 Şubat 2009'da yapılan yeni ihale kapsamında 40 yaşını doldurduğu için işten çıkartılmıştı. Sendika üyesi olan sağlık çalışanları yıllardır aynı hastanede bir kesinti olmadan çalışmaktaydı. Verdikleri mücadelenin ardından mahkeme kararıyla işe dönen emekçiler 2 ay geçmeden yine ihale şartnamesinde yer alan '40 yaş altında olma şartına' uymadıkları için tüm yasal hakları yok sayılarak tekrardan hukuksuz bir şekilde işten çıkarıldılar. Toros Devlet Hastanesi bahçesinde bir araya gelen işten atılan emekçiler, sendika üyeleri ve temsilcileri bir basın açıklaması yaparak, durumu kamuoyuna duyurdular ve işten atılan arkadaşlarının işe alınana kadar hastane bahçesinde eylemlerini sürdüreceklerini belirttiler.

'İşte Adalet İşte Halkınmal Yargı Kararını Tanımama,

40 Yaşında İşten Atılma!' :İşte Adalet İşte Kalkınma! Yargı Kararını Tanımama, 40 Yaşında İşten Atılma!' yazılı Dev Sağlık İş ve SES imzalı pankart açan sağlık çalışanları sloganlar atarak işten atılmaları protesto etti. Atılan işçiler adına yapılan açıklamada konuyla ilgili yaşanan gelişmeler açıklanarak, "Sendikamız bu süreçte bir yandan konuyu kamuoyunun gündemine taşıırken diğer yandan da hukuksal süreci başlattı. Mersin İş Mahkemesi'nde görülen davada, söz konusu çalışanların taşeron şirketler aracılığıyla yıllardır aynı hastanede çalışmakta oldukları, asil işverenlerinin hastane idaresi, İl Sağlık Müdürlüğü ve Sağlık Bakanlığı olduğu ve bu işten çıkarmaların haksız ve hukuksuz olduğu nedeniyle arkadaşlarımızın asil muhatap olan Sağlık Bakanlığı nezdinde işlerine iade edilmelerini istedik. Mahkeme verdiği kararda bizim yaklaşımımızı doğrulayarak arkadaşlarımızı işlerine iade etti ve işe iade kararını asil işveren olan Sağlık Bakanlığı'na uygulamak üzere karara bağladı." denildi.

Toros Devlet Hastanesi'nde yaşananlar siyasal iktidarın

ve bakanlığının gerçek yüzüdür: İşe iadeleri Yargıtay tarafından da onaylanan arkadaşlarımızın 26 Ocak 2010'da hastanede iş başı yaptıklarını ve iki aydır hastanede çalışmaya devam eden arkadaşlarının ücretlerinin ödenmediği gibi yeniden işten çıkışlarının verildiğini belirten Dev Sağlık İş Temsilcisi, "bir yandan güvencesiz taşeron, kayıt dışı çalıştırmanın ve işten çıkarmaların daha da arttığını, diğer yandan demokrasi rüzgârlarının estirilme çalışıldığı bugünlerde, Mersin Toros Devlet Hastanesi'nde yaşananların siyasal iktidarın, Sağlık Bakanlığı'nın gerçek yüzünü açığa çıkarttığını, belirtti. Temsilci; "Bu yaşananlar sağlık sisteminizin ve hastanelerimizin hangi mantıkla idare edildiğinin en açık göstergesidir" dedi. "Bir kez daha görülmüştür ki, haklılığımıza inanmak haklarımız için, elde ettiğimiz kazanımlarımızı gerçekleştirmek ve korumak için de mücadele etmek zorundayız." ifadelerine yer verilen açıklamada, yaşananların insanlık dışı olduğu ve arkadaşlarının işlerine geri dönene dek mücadele edecekleri söylendi.

Konferadasyonlar 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklarını açıkladılar

İSTANBUL- Türk-İş Genel Merkezi'nde bir araya gelen işçi ve kamu emekçisi konfederasyonları 1 Mayıs'ı ortak bir eylemle ve Taksim Meydanı'nda kutlama kararı aldıklarını açıkladı. Türk-İş Genel Merkezi'nde bir araya gelen DISK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, Hak-İş Başkanı Salim Uslu, Memur-Sen Genel Başkanı Ahmet Gündoğdu, Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu, KESK Başkanı Sami Evren ve Türkiye Kamu-Sen Toplu Sözleşme Sekreteri Necati Alsancak'ın gerçekleştirdiği toplantı yaklaşık 4 saat sürdü. Konfederasyonlar adına açıklamayı okuyan Kumlu, bu yıl 1 Mayıs kutlamalarında, 'Taksim Meydanı tartışmalarının' geride kalmasını isteyerek, bunun yolunun da Taksim Meydanı'nın kutlamalara açılmasından geçtiğini ifade etti. Kumlu, konfederasyonların bu anlayış çerçevesinde 1 Mayıs 2010'ı Taksim Meydanı'nda kutlamaya karar verdiklerini bildirdi. Kumlu şöyle konuştu: "Konfederasyonlarımız iş güvencesi, insanca ve özgürce bir yaşam için eşitlik, adalet ve demokrasi için 1 Mayıs'ta alanlarda olma kararı almıştır. Konfederasyonlarımız 1 Mayıs kutlamalarında 'Taksim Meydanı' tartışmalarının artık geride bırakılmasını istemekte, bunun

yolunun da Taksim Meydanı'nın kutlamalara açılmasından geçtiğini düşünmektedir. Konfederasyonlarımız bu anlayışla 1 Mayıs 2010'ı İstanbul Taksim Meydanı'nda kutlamaya karar vermiştir. Bunun için yetkililer nezdinde gerekli girişimlerde bulunulacaktır. Konfederasyonlarımız 1 Mayıs'ın İstanbul'un dışındaki belirlenecek illerde de ortak kutlanması kararı almıştır. Kutlama çalışmaları konfederasyon temsilcilerinden oluşan bir kutlama komitesi tarafından yapılacak ve bu komite 1 Mayıs'ın dünyadaki geleneğine uygun bir şekilde kutlanabilmesi için içerik ve teknik olarak her türlü ayrıntıyı belirleyecek ve ilgili kararları alacaktır."

Çelebi: İstanbul Valiliği'ne basıyuracağız

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DISK) Başkanı Süleyman Çelebi de, Türk-İş'in de aralarında bulunduğu çok sayıda sendika ile yaptıkları görüşmeler sonucunda 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama kararı aldıklarını söyledi. İstanbul Valiliği ile konu hakkında henüz bir görüşme yapmadıklarını belirten Çelebi, konuyla ilgili bir heyetin en kısa zamanda Valilik yetkilileriyle bir araya geleceğini belirtti.

Mersin'de sağlık referandumu

Mersin'de, Kamu Hastane Birlikleri Yasa Tasarısı'na dair hastane çalışanları, hastalar, hasta yakınları ve halkı bilgilendirme ve tasarının kaldırılmasına yönelik bir referandum sandığı kuruldu. Toros Devlet Hastanesi önünde SES, Mersin Tabip Odası ve Dev Sağlık-İş ortak bir basın açıklaması düzenledi. Kamu Hastane Birlikleri Yasa Tasarısı'nın AKP'nin hükümette geldiği andan itibaren uyguladığı sağlıkta neoliberal yıkım programının ileri bir adımı olduğuna vurgu yapıldı. Tasarının, sağlığı alınıp satılan bir mal haline getirdiği ve sağlık çalışanlarını da güvencesiz çalışmaya mahkum ettiği belirtilen basın açıklamasında yasa tasarısının neler getireceği anlatıldı. Tasarının yasallaşması halinde hastanelerin ticari birer işletme gibi yönetileceğine

dikkat çekilen basın açıklamasında tasarının iş güvencesini ortadan kaldırmayı, hastaneleri sınıflandırarak hastaları cebindeki paraya göre hastanelere yönlendirmeyi, hastaneleri kar esasına göre işletmeyi hedeflediğinin altı çizildi. Kamu Hastane Birlikleri Yasa Tasarısı'na karşı hastane önlerinde halka yasa tasarının anlatacaklarını söyleyen sağlık emekçileri, 'halkın önüne gerçek gündemi olan sağlık hakkı referandumunu koyacağız' dediler. 'Yasanın geçmemesi için halkımızla birlikte mücadele edeceğiz' diyen sağlık emekçileri 19-22 Nisan tarihlerinde ise hastane önlerinde sağlık hakkı kürsülerini kuracaklarını ifade ettiler. Basın açıklamasının ardından hasta yakınlarının da katılımıyla referandum sandıkları kuruldu.

Hozat'ta halk kendi kararlarını kendisi alıyor

DERSİM- Hozat Belediyesi, halkla birlikte bölgeyi idare etmeye devam ediyor. Halkın büyük katılımıyla, Hozat Belediyesi, meclis toplantısını halka açık olarak, Belediye Halk Kütüphanesi'nde gerçekleştirdi. Halkın yoğun olarak katıldığı toplantıda Hozat Belediye Başkanı Cevdet

Konak açılış konuşmasını yaparak, halkı selamladı. Ardından gündemler belirlenip toplantıya geçildi. Gündem önerileri;
1) 2009 Yılı Başkanlık Faaliyet Raporunun görüşülmesi,
2) Baz istasyonu ile ilgili olarak Yeni Mahalle'de ikamet eden halkın ver-

miş olduğu dilekçelerin görüşülmesi,
3) Hamidiye Mahallesi Aşağı Çarşı'da belediye kiracısı olarak faaliyet gösteren esnafın vermiş oldukları dilekçenin görüşülmesi,
4) Kadro iptali ile ihdasının görüşülmesi,
5) Verilen dilekçelerin görüşülmesi

olarak sunuldu. Yaklaşık 5 saat süren toplantıda, gündemler halka sunularak 2009-2010 yılı faaliyet raporu açıklandı. Toplantıda belediye gelir-giderleri belgeler halinde halka sunuldu ve üzerinde tartışmalar yürütüldü. Gündem önerileri üzerinden yapılan

değerlendirme halk oylamasına sunularak kararlar alındı. Demokratik, halkçı, şeffaf ve yönetilen değil, yöneten halk anlayışını ilke edinen Hozat Belediyesi, yaptığı bu toplantıyla halka karşı sorgulanmaya, denetlenmeye açık bir kurum olduğunu bir kez daha ortaya koydu.

Marzgirt halkı, belediyenin çevre düzenlemesi kampanyası çerçevesinde çalışmalara katılarak ağaç dikti

Mazgirt'te halk belediyeyle birlikte çalışmalar yapıyor

DERSİM- 2009 yerel seçimlerinde halkçı belediyecilik anlayışı ile Mazgirt Belediyesi'ne aday olan ve halkın sahiplenışı ile belediye başkanlığını kazanan Tekin Türköl, halkla birlikte belediyeyi yönetmeye devam ediyor.

Düzenli olarak halk toplantıları yapan Mazgirt Belediyesi, böylece Mazgirt halkını kendi sorunları etrafında bir araya getiriyor, halkın kendi sorunlarını tartışmasını ve çözüm yaratması için söz ve yetkiyi onlara devrediyor.

Mazgirt'in çevresi değişiyor

Yapılan toplantılar çerçevesinde alınan kararlardan biri de Mazgirt'te çevre düzenlemesi yapılmasına dair proje idi. Bu proje kapsamında Mazgirt Belediyesi halkın katılımıyla 'ağaç dikme kampanyası' gerçekleştirdi. Beş gün süren Mazgirt'i güzelleştirme kampanyasında, Demokratik Haklar Federasyonu faaliyetçileri de katılarak destek verdi. Dersim'in farklı ilçelerinden bir araya gelen DHF faaliyetçileri, Mazgirt Belediyesi'nin halkla birlikte yaptığı çevre düzenlemesi ve ağaç dikme çalışmalarına katılarak destek sundu.

Mazgirt halkından Türköl'e teşekkür

Mazgirt Belediye Başkanı Tekin Türköl ve ekibi, halkın yönetiminde söz sahibi olmasını sağlayarak, halkı kendi sorunları etrafında bir araya getirip, kendi sorunlarını bir arada tartışmasını ve çözüm oluşturmalarını sağlıyor. Birçok belediyeye örnek olarak gösterilen Mazgirt Belediyesi'nin yaptığı çalışmalar, bölgede ilgiyle takip ediliyor. Söz, yetki ve

kararın halka verilmesinden dolayı Mazgirt halkı, kampanya çalışmalarına katıldıktan sonra belediye başkanına teşekkür etti. Mazgirt'in böyle çalışmalara ihtiyaç duyduğunu vurgulayan ilçe halkı, bu tür çalışmaların olumlu olduğunu, bundan önceki belediyelerin arkalarında tam anlamıyla bir enkaz bıraktığını, halkın belediyeden bîhaber olduğunu, şimdi ise halkın belediyenin bir parçası haline getirildiğini ifade ettiler.

Türköl: Çalışmalarımız yoğunlaşarak devam edecek!

Mazgirt Belediye Başkanı ise belediye çalışmalarının yoğunlaşarak devam edeceğini belirterek şunlara değindi: "Belediye çalışmalarımız baharın gelmesi ile birlikte yoğunlaşarak devam edecek. Halktan aldığımız destekle, halkla birlikte ilçemizi daha da güzelleştireceğiz. Burayı Paris yapacağız demiyoruz ama mütevazî bir şekilde halkla birlikte ilçemizi daha yaşanır yapacağımıza inanıyoruz."

Var olan ekonomik sorunlar bizi zor durumda bırakıyor

Tekin Türköl, konuşmasına şöyle devam etti: "Bizler sol-sosyalist belediyeler olarak söz, yetki, karar halkla diye buraya geldik. Tabii ki biz burayı Paris yapacağız mantığı ile gelmedik. Ekonomik sıkıntıları en ağır olan bir belediyeyi devraldık. Bizim yönetime gelmemizle beraber, ilk bir ay içerisinde halk toplantıları düzenleyerek Mazgirt'in genel durumunu halkımıza anlattık. Nasıl bir belediye devraldığımızı, 2 milyona (eski para) 2 trilyon) yakın bir borçla mal varlıkları hacizli,

araç-gereçleri tamamen enkaz durumunda olan bir belediye devraldığımızı belirttik. Tabii ki bizim düşüncemizde, imkansızlıklara yer yoktur. Bizim anlayışımızda, her koşulda olumlu bir şeyler yapma zorunluluğu vardır. Halkla birlikte, kendi gençliğimiz ve kendi insanlarımızla iç içe geçen bir yıllık süre içerisinde 1 km alt kanalizasyon yapımını tamamladık, 3 adet çeşme yaptık, 3 dönüm arazi içerisinde özgürlük ve demokrasi parkını açtık. Bunlar bir ilk oldu Mazgirt'te. Halkımızla, muhtarlarımızla, gençlerimizle, işçilerimizle her ay yaptığımız toplantılarımızda sorun ve sıkıntılarımızı birlikte dile getiriyor ve birlikte çözmek için önerilerimizi paylaşıyoruz. Bunları çözmek içinse elimizden ne geliyorsa yapıyoruz. Hem ulusal hem de uluslararası alanlarda, toplantılarımızda dile getirdiğimiz sorunları taşıyarak, burada bulunan dostlarımızdan destek alarak bu borçlardan bir an önce kurtulmayı sağlayacak maddi destek bekliyoruz.

On yıllardır bu ilçeye bir çivi dahi çakılmamış. Mazgirt, Dersim'in en çok göç veren ilçelerinden birisidir. Halk tam bir dejenerasyona, özellikle gençlik ise bir erozyona uğratılmıştır. Bizim amacımız, hem gençliğimizi kazanmak, hem de halkımızın üzerine serpilmiş ölü toprağını atmak, bu halkı tekrar diriltmek, sağlam bir örgütlülük oluşturmak ve gerçekten bu ilçede canlılığı sağlamaktır."

Halktan aldığımız destekle çalışmalarımız sürüyor

Türköl, halkla hiçbir diyalog sorunu yaşamaya

deklarını çünkü söz, yetki ve kararın halkla birlikte alındığını ifade etti. İlçe halkının belediyeye yönelik ekonomik ve özellikle manevi olarak destek sunmasının kendilerine büyük güç verdiğini belirten Türköl, konuşmasına şu şekilde devam etti: "Bizim de halkımızdan istediğimiz budur. Bize daha fazla destek vermeleri için daha fazla onlarla birlikte sorunlarımızı çözmeye çalışıyoruz. Bizim insanlarımızın bakış açısı değişmelidir. Artık yüzlerini insanlara dönmelidirler. Kendi coğrafyalarına, kendi ilçelerine dönmelidirler. İlçemizin en can alıcı sorunlarından birisi de üretimin olmamasıdır. Yani asıl amacımız tüketici bir toplumu üretici konumuna getirmektir. Gelecekte bu ilçe için projelerimiz de var. Mesela spor salonu, ilçedeki kaldırım sorununu çözmek ve çevre düzenlemesinde kayda değer bir yol almak, akaryakıt istasyonu açmak gibi. Daha önceki belediyelerin kendi aşiret veya kendi yandaşlarını kullanarak belli işler yapmalarından dolayı bölge halkının birbirine olan güvensizliğini yok ederek, birlikte üretmenin ve paylaşmanın zeminini güçlendirmeye çalışıyoruz. Son olarak desteginizden ötürü sizlere teşekkür ediyor, desteginizin devamını bekliyorum. Şu ana kadar bizim yanımda olan Demokratik Haklar Federasyonu (DHF) gençliğine teşekkür ediyorum. Birlikte üretme ve paylaşma ile bölgede sorunlara çözüm bulacağımıza inanıyorum."

Mazgirt halkı belediyesine sahip çıkıyor

Belediyenin çalışmalarına katılan ilçe halkıyla yaptığımız sohbetlerde de halkın yönetimi ve karar verme mekanizmasına dahil olmasıyla ortaya büyük bir üretim ve yönetim gücünün çıktığını görüyoruz. Eski yönetim tarzından kurtulan halkın, belediyeyi canla başla savunmaya başladığını sohbetlerdeki sahiplenme ifadelerinden anlamak mümkün. İlçe halkı artık birlikte yönetmenin büyük gücüyle, sorunları aşacağına inanıyor. Özellikle ilçe halkı Belediye Başkanı Türköl'ün belirttiği gibi eski belediye başkanlarının belediye üzerinde bıraktıkları büyük borç külfetinin, yapacakları çalışmaların önünde engel oluşturmamasına sitem ediyor ve tüm Dersimlilerden maddi ve manevi destek bekliyor.

'Daha güzel günlere'

Ali Ekber Aslan: Belediyenin halkçı bir belediye olması ve ilçenin küçük olması nedeniyle kolektif temelde iş yapılıyor. Belediye halkla birleşiyor ve çalışmalara halkı da dahil ediyor. Belediyelerin halkla birlikte iş yapması demek, yapılamayacak işin olmaması demektir. Zaten halkçı bir belediyenin amacı halkla birlikte hareket etmektir. Belediye başkanımız da bunları gözönüne alarak bir çalışma yapıyor ve bu çalışmaları biz de önemsiyoruz.

Daha önceki belediyenin burada bir vaadi vardı: İş imkanları yaratmak. Ancak geçen süreye baktığımızda halkı yoksullaştırdı. Daha önceki belediyenin bir akaryakıt istasyonunu yapmaması nedeniyle belediyeye ait bütün araçlar borçlarından dolayı haczedildi. Belediyenin bir aracı bozulduğunda bir tarmacı bile gelmiyordu. Çünkü alacakları vardı. Bu sorunların birçoğu 2009 yerel seçimlerinde bağımsız olarak seçimi kazanan Tekin Türköl'ün gelmesiyle birlikte ortadan kalkmaya başladı. Yani Tekin Türköl'ün halkla birlikte iş yapması ve belediyenin kapılarını halka açması, yapılan ve yapılacak çalışmaları da bu şekilde devam ettirmesi belediyeyi ve Mazgirt'i daha güzel günlere taşıyacaktır.

'Diğer belediyelerin on katı iş yapıldı'

İmam Yıldırım: 2009 yerel seçimleri öncesi dönemlerde ilçe belediye başkanları buraya hiçbir hizmet yapmamışlardı. Aksine var olan güzellikleri bile yok etmişlerdi. Bugüne kadar ki belediye başkanları sadece maaşlarını alıp oturdular, hiçbir hizmet getirtilmediler. Mazgirt, önceden çok önemli bir yermiş. Tunceli'nin nüfusu buraya bağlıymış. Mazgirt'in bu kadar önemli bir yer olması, geçen bunca yıllık süre içerisinde aynı kalması ve giderek gerilemesinin nedenleri arasında belediye başkanları da vardır. Yeni belediyeyle birlikte yani geçen bir yıllık dönem içerisinde diğer belediyelere oranla onların on katı iş yapmıştır. Ancak belediyemizin 2 milyon TL'ye yakın bir borcu vardır. Bu da yapılacak olan çalışmalar karşısında büyük engel teşkil etmektedir. Bizler ancak belediyemizle yardımlaşarak bu ilçeyi daha yaşanılabilir bir hale getirebiliriz.

Çayeli halkı vadisini korumakta kararlı

İZMİR- Çataldere'de başlayan hidroelektrik santrali (HES) inşaatına, Rize İdare Mahkemesi tarafından "inşaatı durdurma" kararı alınmasına rağmen, şirket inşaatı devam ediyor. Bölgede doğaya ve yaşayan halka büyük zarar verecek olan baraj inşaatının mahkeme kararına rağmen devam etmesi üzerine Senoz Vadisi Koruma Platformu sözcüsü Sinan Akçal, elinde balta

ile nöbet tutuyor.

Baltasını eline alan Akçal bölgede çalışma yapılmaması için gece gündüz nöbet tutuyor. HES projesi inşaatına giden yolu taşlarla kapatan Akçal, derelerine santral kurulmasına izin vermeyeceklerini söyledi. Rize İdare Mahkemesi'nin santral hakkında iki kez yürütmeyi durdurma kararı verdiğini belirten Akçal, "Ama firma gece gündüz gizlice çalış-

maya devam ediyor. Bunlar neye güveniyor, bunu merak ediyorum. Buraya tüneldeki iş makineleri ile çalışmak üzere geldiler. Beni ve gazetecileri görürnce geri döndüler. Burada HES yaptırılmaya kararlıyız. Ama tek başıma bir yere kadar durabilirim. Herkesin, bu firmanın da hukuk kurallarına uyması lazım." dedi. Akçal, inşaat durmadığı sürece nöbeti devam edeceğini belirtti.